NÛR SÛRESİ

Mushaf'taki sıralamaya göre kitabımızın 24, nüzûl sıralamasına göre 102, üçüncü miûn grubunun beşinci sûresi olan Nûr sûresi Medine'de nâzil olmuştur. Âyetlerinin sayısı 64 dür.

"Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla"

Hamd yalnız ve yalnız âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Salât ve selâm Allah'ın Rasûlüne ve Onun pak aile halkına ve ashabına olsun. Rabbimiz bizden kabul buyur. Çünkü sen her şeyi işitensin, her şeyi bilensin.

Nûr sûresi Medine'de gelmiş ve Medine'de Allah ve Resûlü egemenliğinde Müslümanca bir hayat yaşamaya başlamış İslâm cemaatinin temellerini atan, Müslümanların bireysel ve toplumsal hayatlarını, aile yapılarını Allah'ın istediği biçimde düzenlemeyi, kadınıyla erkeğiyle Müslümanları temizlemeyi hedefleyen 64 âyetlik bir sûre.

Sûrede toplumsal bir felâket olan zina konusu, zinâkârlara verilecek cezalar ortaya konularak toplumun Allah'ın istemediği nikâh dışı ilişkilerin tümünde arındırılmak hedeflenir. Sonra tertemiz kadınlara yapılacak zina iftiralarının kötülüğü ve cezası gündeme getirilerek Müslümanlar şiddetle uyarılır. Belki yeryüzünün en temiz ailesinin en temiz bir üyesine, bir peygamber hanımına yapılan ifk hadisesi etrafında hem münâfıklar, hem de Müslümanlar uyarılır. Böyle bir hadise karşısında Müslümanlara nasıl davranacakları öğretilir.

Toplum içinde insanların şeref ve haysiyetlerini rencide edici davranışlardan şiddetle kaçınılması tavsiye edilir. Bu konuda şeytanın adımlarına tabi olmamak öğütlenir. Sosyal hayatın kurallarından olarak evlere nasıl girileceği, iffet ve hayaya nasıl azami dikkat edileceği, Müslüman erkek ve kadınların hemcinslerine karşı gözlerine nasıl sahip olacakları, nasıl örtünecekleri, bu âyetleriyle, hidâyetiyle Rabbi-mizin nasıl nûr olduğu, Allah'ın nûr olan bu âyetleri sayesinde mü'-minlerin nasıl aydınlık bir dünyanın, bu

âyetlerden mahrum yaşayan kâfirlerinse nasıl karanlık bir dünyanın insanı oldukları anlatılır.

İslâm hukukuna göre zina; arada nikâh akdi veya nikâh akdi şüphesi olmaksızın, aklî dengesi yerinde, ergin erkekle ergin kadının cinsel temasta bulunmasıdır. Zina suçu; zina eden kimsenin suçunu itiraf etmesi, kocasız olan kadının gebe kalması, zina fiilini dört kimsenin gözleriyle gördüklerine şahitlik etmesiyle sabit olur. Evli kimsenin zina etmesi halinde uygulanan recm (taşlayarak öldürme) cezası, Hz. Peygamber'in hadislerine dayanır. Zinada, dört tane görgü şahidinin istenmesi, cezada asıl amacın caydırıcılık olduğunu gösterir. Üçüncü âyette, zina eden erkekle kadının, ancak birbiriyle veya Allah'a ortaklık koşan birisiyle evlenmeye denk ve lâyık olduğu, bunların iffetli kimselerle evlenmeye lâyık olmadıkları bildirilir.

Allah ve Resûlüne itaat eden mü'minlerle itaat etmeyen kâ-firlerin mukayesesi yapılır. Allah'ın istediği tertemiz bir aile düzeninin nasıl kurulması gerektiği anlatılır. Evlerde ebeveynin ve çocukların nasıl davranacakları, nelere dikkat edecekleri ortaya konur.

Yine sûrede Allah'ın semaların ve yerin nûru olduğu ortaya konur. Nûr, kalplerde ve ruhlardaki belirtileriyle zikredilmektedir. Sûre, bu belirtilerin meydana getirdiği edep ve ahlâk temellerine oturtulmuştur. Bunlar, kalbi ve hayatı aydınlatan ruhî, ailevî ve içtimaî ahlâklardır. Bu belirtiler cihanşümul nûra bağlanmaktadır. Bunlar ruhlardaki nûr, kalplerdeki aydınlık ve vicdanlardaki berraklıktır. Hepsi de bu büyük nurun parıltısıdır.

Sûre içerdiği cezaları ve mükellefiyetleri, edep ve ahlâkı, kuvvetli ve kesin bir şekilde tespit eder. Aile yuvasının korunması, kadın ve çocukların eğitimi ile ilgili önemli hükümleri de kapsayan sûrede çok önemli konular anlatılır.

Hârise b. Mudarrib, bu sûre hakkında; "Hz. Ömer bize Nisâ, Ahzâb ve Nûr sûrelerini öğrenin, diye yazılı emir gönderdi" demiştir (Şevkâni, Fethul-Kadir, IV, 3).

Bu kısa mukaddimeden sonra sûrenin âyetlerini tek tek tanımaya geçebiliriz inşallah.

1. “Bu, indirip, hükümlerini kesinleştirdiğimiz sûredir. Öğüt alasınız diye onda apaçık âyetler indirdik.”

Bir sûre ki onu Biz indirdik. Bir sûre ki onu farz olarak, yasa olarak Biz belirledik. Bu Bizim sözümüzdür. Sakın ha başkalarının sözü yerine koymayın bunu. Onun içinde apaçık âyetler, deliller var. Öğüt alasınız diye, zikredesiniz diye, hafızalarınızda canlı tutasınız ve hayatınızı onunla düzenleyesiniz diye, mutlak itaat edesiniz diye herkesin anlayabileceği açıklıkta ve netlikte âyetlerle indirdik onu.

Rabbimiz sûre içinde indirdiği çok önemli farizalara dikkat çek-mek için sûre başında böyle bir hitapla söze başlıyor. Rasûlullah efendimiz Mekke’den Medine’ye hicret buyurur. Hicret sonrası on yıllık bir dönemde Medine İslâm toplumunun temellerini atmak üzere Bakara, Âl-i İmrân, Nisâ, Mâide, Nûr, Ahzâb gibi sûreler geliyordu. Medine’de Allah ve peygamber egemenliğinde yeni oluşan İslâm toplumu-nun nasıl yaşayacaklarını, nelere dikkat edeceklerini, nelerden kaçınacaklarını, nasıl bir İslâmî hayat yaşayacaklarını ortaya koyan âyetler, hükümler, farizalar ortaya koyuyordu.

Toplumun lideri, devletin başkanı olan Allah Resûlü gelen bu âyetleri topluma duyuruyor, nasıl anlaşılması gerektiğini, nasıl pratize edilmesi gerektiğini, Allah’ın kendilerinden nasıl bir toplumsal hayat istediğini anlatıyor, uyguluyor ve gösteriyordu. Eğer uygulamaların-da, yaşantılarında Müslümanlar Allah’ın âyetlerine, Allah’ın yasalarına ters düşmüşlerse Allah’ın o konudaki cezalarını da öğreniyorlardı. Tabii Allah ve Resûlünün istediği istikâmette hareket ederler, Allah ve Resûlünün emirlerinden çıkmazlarsa, Müslümanca bir hayatı gerçekleştirirlerse karşılığında kendilerine Rabbimizin ne tür mükâfatlarının vaat edildiğini de öğreniyorlardı. Mükâfatların müjdelerini de alıyorlardı.

İşte bu sûrede Müslümanların aile hayatlarının değerlendirilmesini göreceğiz. Sûrede ilk dile getirilen konu zina konusudur. Al-lah’ın koyduğu nikâh yasasının dışına çıkılarak, meşru nikâh dışı ilişkilere giren insanlara verilecek ceza gündeme gelecek. Daha önce Nisâ sûresinde de bu konu gündeme getirilmişti.

“Kadınlarınızdan zina edenlere, bunu ispat edecek aranızdan dört şahit getirin, şahadet ederlerse, ölünceye veya Allah onlara bir yol açana kadar evlerde tutun.”

(Nisâ 15)

Kadınlarınızdan fuhşiyyat yapanlara, zina yapanlara onların aleyhinde dört şahit tutun. Yâni o kadının böyle bir şey yaptığını dört şahitle belgeleyin. Eğer dört kişi şehadette bulunursa, o zaman ölüm kendilerine gelene kadar veya Allah kendilerine bir yol açana kadar onları evlerinizde hapsedin, evlerinizde tutun. Onları hiç kimseyle karşı karşıya getirmeyin. Kimseyle görüştürmeyin. Tâ ki Allah onlar hakkında bir hüküm gönderene, bir yol açana kadar buyuruluyordu. Nûr sûresinin ikinci âyetiyle Rabbimiz o kadınlar hakkında yolunu aç-mış ve ne yapılması gerektiği ortaya koymuştur.

2. "Zina eden kadın ve erkeğin her birine yüzer değnek vurun. Allah'a ve âhiret gününe inanıyorsanız, Allah'ın dini konusunda o ikisine acımayın. Onların ceza görmesine, inananlardan bir topluluk da şahit olsun."

Zina suçunu işleyen erkek ve kadından her birerine yüz değnek vurun. Eğer Allah'a ve âhiret gününe iman ediyorsanız, Allah'ın dinini uygulama konusunda, onlara Allah'ın istediği şekilde ceza verme konusunda sakın merhametiniz tutmasın. Sakın onlara acımanız tutmasın. Allah nasıl istiyorsa öylece yapın ve onlara uygulayacağınız cezaya Müslümanlardan bir grup ta şahit olsun. Allah'tan bir ceza ve ümmet için de ibret olması açısından, caydırıcılık özelliği taşımasından ötürü bu cezanın mü'minlerden bir topluluğun önünde ve aleni icra edilmesi gerekmektedir.

Bu cezayı infaz edenin de merhamete kapılmadan, acıma hislerine kapılmadan icra etmesi Rabbimizin emridir. Hattâ kendisine celde vurulacak suçlunun kalın bir elbise giyerek değneğin acısından kurtulmasına izin verilmemelidir. Parmak kalınlığında budaksız bir sopayla hep vücudunun aynı yerlerine vurmamak ve de özellikle yüzüne, başına vurmamak kaydı şartıyla muhtelif yerlerine vurarak icra edilmelidir.

Nisâ sûresindeki "...Allah onlara bir yol açıncaya kadar onları evlerinizde hapsedin..." ifadesi böylece açıklığa kavuşmuş oluyordu. Evet işte bu konuda Rabbimiz onlar hakkında böylece bir yol açmış, bir ceza belirlemiş oluyordu. Âyet-i kerîmede gündeme getirilen bu cezanın erkek, ya da kadın, evli olmayan, üzerinden herhangi bir ni-kâh da geçmemiş olan kimseler hakkında olduğu Rasûlullah efendimizin sünnetiyle belirlenmiştir. Evet bu ceza evli olmayan erkek ve kadınlar içindir. Evli olan erkek ve kadınlar hakkında da Rasûlullah efendimizin uygulamasında taşlanarak recm edilmeleri yasası belirlenmiş oldu.

Hz. Ömer efendimiz diyor ki Rasûlullah efendimiz recm etti, Ebu Bekir'de recm etti, Ben de recm ettim. Evli oldukları halde zina eden erkek ve kadının cezasını böylece verdim. Eğer Allah'ın kitabına bir ilavede bulunmayı kerih görmeseydim ben bunu Mushaf'a yazardım. Çünkü öyle bir zaman gelecek ki bu emri Allah'ın kitabında bulamadıkları için insanlar reddedecekler,

inkâr edecekler. Recm kitap-ta yoktur diyecekler. Kitapta olmayan bir şeye inanmayız diyecekler. Tirmizî'nin rivâyetinde İmam Mâlik der ki:

"***Erkeklerden ve kadınlardan evli olanlar zina fiilini irtikap ettikleri zaman, bu durumları ya dört şahitle, ya da bizzat bu fiili işleyenlerin itiraflarıyla sabit olduğu zaman onlara recm cezasını uygulamak Allah'ın kitabında bir haktır."***

Yine Buharî Müslim ve Ebu Dâvût'ta Ubade Bin Essamid der ki: Rasûlullah şöyle buyurdu:

"Benden alın! Allah onlar için bir yol açmıştır. Bekâr bekâr ile zina ettiği zaman o ikisine yüz değnek vurun ve bir yıl onları sürgün edin. Evli evliyle zina ettiği zaman da yüz değnek ve recm cezasına çarptırılır."

Buhârî, Müslim ve Tirmizî'nin rivâyet ettikleri başka bir hadislerinde Allah'ın Resûlü şöyle buyurur:

Abdullah İbni Mesud (r.a) dan. Demiştir ki Rasû-lullah (s.a.v.) şöyle buyurdu: "Şu üç sebepten biri olmadıkça hiç bir Müslümanın kanı helâl olmaz: Başından ni-kâh geçmiş zâni (zinâkâr), katl-i nefis eden mü'min, üçüncüsü de dinini terk eden ve cemaatten ayrılan kişi"
[Buhârî, Kitabud Diyat 8/38)
(Müslim, Kitabul Kasame 3/1303)
(Tirmizî, Kitabud Diyat 4/19)

Evet bu hadislerinde Allah'ın Resûlü İslâm toplumunda öldürme yollarını, öldürme sebeplerini, nasıl ve kimlerin öldürüleceğini anlatır. İslâm toplumunda ölümü hak edenler anlatılırken tabiidir ki öldürülmeleri yasak olanlar da anlatılmış oluyor. Demek ki evli olduğu halde zina eden mü'min erkek ve kadınlar öldürülecektir. Evli erkek ve kadınların recm edileceği konusunda Müslümanlar arasında Haricilerin dışında ittifak vardır. Yâni bu recm konusu Rasulullah'ın hayatında hem kavli hem de fiili olarak varit olmuştur. Ama bizim için Kitap temeldir, sünnete itibar edilmez dendi mi elbette recm reddedilmek zorunda kalınacaktır. Recm konusunda Rasûlullah'ın kavli sünneti az evvel zikrettiğim hadislerdir. Bunun dışında bu konuda daha pek çok hadis vardır.

Fiili sünnete gelince Allah'ın Resûlünün Maiz ve Gamidli ka-dını ve bunlardan başka zina eden bir Yahudi çiftinin recm edilmelerini emrettiği bizzat Rasûlullah efendimizden nakil edilen rivâyetlerdir.

Elimizdeki en muteber hadis kaynaklarından öğreniyoruz ki Rasûlullah efendimizin hayatında en az dört recm cezası uygulaması vardır. Müslim'in

rivâyetinde bir gün Maiz isminde bir kişi Rasûlullah efendimize gelerek: Ya Resullah beni temizle! der, Rasûlullah efendimiz: Yazık sana! Çık git tevbe et! Allah'a istiğfarda bulun! der. Maiz geri gelip tekrar itirafta bulunur. Rasûlullah efendimiz aynı ifadelerle onu üç defa daha geri gönderir. Dördüncü gelişinde: Seni hangi günâhtan temizlememi istiyorsun? buyurur. Maiz zinadan cevabını verir. Allah'ın Resûlü bu adamda akıl hastalığı filan var mıdır? diye etrafından soruşturur. Böyle bir rahatsızlığının olmadığı söylenir. Peki içki içmiş, sarhoş olabilir mi? diye sorar. Etrafındakiler kontrol edip hayır böyle bir durumu da yok derler. Bunun üzerine Allah'ın Resûlü: Sen gerçekten zina ettin mi? Şöyle şöyle oldu mu? diye sorar. O da evet cevabını verince Maiz Rasûlullah'ın emriyle recm edilmiştir.

(Müslim; Hudut,22)

Yine Müslim ve İbni Mâce'nin rivâyetlerinde Gamidli bir kadın gelip: Ey Allah'ın Resûlü beni temizle! der. Allah'ın Resûlü ona da aynen Maiz'e dediğini der ve dışarı çıkarır. Kadının hamile olduğu anlaşılınca doğumuna kadar beklenir, doğumundan sonra çocuk sütten kesilince Ensâr'dan bir kadın çocuğun bakımı üzerine alır ve kadın recm edilir.

(Müslim; Hudut 22) İbni Mâce; Diyat 36)

Yine Buhârî ve Müslim'in birlikte rivâyetlerinde zina eden bir kadının kocasıyla zina eden işçinin babası Rasûlullah efendimize gelerek, ey Allah'ın Resûlü bunların arasında Allah'ın kitabıyla hüküm ver derler. İşçinin babası şöyle der: Ya Rasulallah benim oğlum bu adamın yanında işçi iken bu adamın karısıyla zina etmiştir. Oğlum için recm cezası gerektiğini söylediler. Fakat ben adına yüz koyun ile bir câriye fidye verdim. Daha sonra oğlum bekâr olduğu için ona yüz değnek ve bir yıl sürgün, kadının da recm edilmesi gerektiğini öğrendim der. Bunu dinleyen Allah'ın Resûlü şöyle buyurur:

"Allah'a yemin ederim ki aranızda Allah'ın kitabıyla hüküm vereceğim. Câriye ve koyunlar geri verilecek. Oğluna yüz değnekle bir yıl sürgün cezası verilecek. Ve ey Üneys sen de bu adamın karısına git. Şâyet o kadın zina yaptığını itiraf ederse ona recm cezasını uygula"

Bunun üzerine o kadına recm cezası uygulanmıştır.

(Buhârî; Hudut 38) (Müslim; Hudut 25)

Yine Müslim'in rivâyetine göre evli bir Yahudi erkekle kadının zinasının hükmü sorulmuş, Rasûlullah efendimiz de bu konudaki Tevrat'ın hükmünü sormuş, Yahudiler Tevrat'ın hükmünü gizlemeye çalışsalar da Tevrat'ta da aynı hüküm bulunduğundan o kadın ve erkek recm edilmişlerdir.

(Müslim; Hudût 26)

Yine Ebu Hureyre efendimizin Rasûlullah efendimiz huzurunda dört defa zina ettiğini itiraf eden bir kimseyi namazgahta recm ettik ve onu recm edenler arasında ben de vardım. Taşlar atılmaya başlanınca adam kaçtı ve biz ona Harre'de ulaştık ve recm ettik; hadisi müttefekun aleyh bir hadistir. Herhalde bu da az evvel dediğimiz Maiz'in recm edilme hadisesidir.

Yine İbni Ömer efendimizden Müslim ve Darekutni'nin rivâyet ettiği bir hadislerinde anlatıldığına göre Yahudilerden zina etmiş bir erkekle bir kadın getirildi. Allah'ın Resûlü buyurdu ki:

"Bunlar hakkında sizin kitabınızda neler görüyorsunuz?"

Dediler ki:

"Onların yüzlerini karartır ve rezil ederiz"

Allah'ın Resûlü***:***

"Yalan söylediniz! Sizin kitabınızda onlar recm edilir, Tevrat'ı getirin de eğer doğru söylüyorsanız size o kısmı okuyayım"

Buyurunca, onlar Tevrat'ı getirdiler, bir okuyucu o âyeti gizlemeye çalıştı da kendisine elini o âyetin üzerinden kaldır denildi. O da elini kaldırınca baktılar ki zina edenin recm edileceğine dair âyet oradadır. Bunun üzerine Yahudiler dediler ki: Ey Muhammed! Evet bu hüküm vardır Tevrat'ta ama biz onu kaldırdık dediler. Bunun üzerine Allah'ın Resûlü onların recm edilmelerini emretti. İbni Ömer der ki: Vallahi ben onların kendilerine atılan taşlardan kendilerini nasıl korumaya çalıştıklarını bizzat görenlerdenim der.

3. "Zina eden erkek, ancak zina eden veya putperest bir kadınla evlenebilir. Zina eden kadınla da, ancak zina eden veya putperest olan bir erkek evlenebilir. Bu, mü'minlere yasak edilmiştir."

Evet zina eden bir erkek ancak zâniye veya müşrike bir kadından başkasıyla evlenemez. Zâniye bir kadın da ancak zina eden veya müşrik olan bir erkeğin dışında başkalarıyla evlenemez. Evet pisin temizle evlenmesini yasaklıyor Rabbimiz. Zâni zâniyeye, zâniye de zâniye denktir. Yâni ne zâniye bir kadın temiz bir erkek arzular, ne de zinâkâr bir erkek temiz bir kadın arzular.

İslâm dini öyle bir toplum oluşturmayı hedefler ki o toplumda kadın da, erkek de temiz olacak, iffetli olacak. Her ikisi de Allah'ın meşru kıldığı nikâh dışı ilişkiyi asla benimsemeyecek. Rabbimiz nikâh dışı ilişkiyi pis kabul etmiştir. Hiç bir zaman Allah'a inandığını iddia eden ne Müslüman erkek, ne de Müslüman kadın Allah'ın yasaklamış olduğu bir davranışta bulunmayı

düşünemez. Şâyet bir erkek veya bir kadın Allah'ın yasaklamış olduğu böyle bir ilişkide bulunmuş ama hemen arkasından tevbe etmiş ve o işle bir daha ilgilenmemişse elbette Allah onu affeder. Böyle birisi asla bir daha Müslüman ve temiz bir kadınla evlenemeyecek demek caiz değildir.

Allah'ın istediği şekilde gerçekleştirilmiş bir evlilikte kadın da, erkek de birbirlerini Allah adına ve Allah emâneti olarak kabul etmişlerdir. Her iki tarafta birbirlerine karşı temiz ve emin olmalıdırlar. Önce adına birleştikleri Allah'a karşı, sonra da birbirlerine karşı ihanet etmemelidirler. Çünkü onları tertemiz bir fıtratla yaratan Allah'tır. Bir kadın ya da erkek Allah'ın kendisine verdiği, Allah'ın yarattığı tertemiz vücudunu, azalarını Allah'ın gösterdiği yolda kullanmak zorundadırlar. Eğer o vücudu Allah'ın istemediği yerlerde kullanırlarsa önce Allah'a sonra da birbirlerine karşı ihanet etmiş sayılırlar. Bir erkek evinde kendisini bekleyen tertemiz karısı dururken Allah'ın yasaklamış olduğu bir ilişki içine girerse elbette evindeki Allah emânetine karşı ihanette bulunmuş demektir.

Aynı durum kadın için de böyledir. Bir kadın da evinde Allah'ın emâneti kocası dururken başkalarına gayri meşru bir ilişkiye girerse Allah'ın emâneti olan kocasına karşı ihanette bulunmuş demektir. Hiçbir şekilde bir Müslümanın hain olması düşünülemez. Allah'ın emânetine en fazla riâyet etmesi gerekenler elbette Müslümanlardır. Ve elbette ancak Allah'ın emânetine riâyet edenler kulların emânetlerine de riâyet ederler. Çünkü kulların emânetlerine riâyet etmeyenleri Rasûlullah efendimiz münâfık saymıştır. İşte Rabbimiz ister erkek olsun, isterse kadın kendi emânetine riâyet etmeyenlerin birbirleriyle evlenmelerini hoş görmüyor.

Nesâi, Abdullah Bin Amr el As'tan şunu rivâyet eder: ***"Üm-mü Mahzul adında bir kadın Medine'de fahişelik yapardı. Bir Müslüman bu kadınla evlenmek için Rasulullah'a müracaat edince Allah'ın Resûlü onun bu kadınla evlenmesini reddetti ve işte ona bu âyeti okudu."***

Yine Tirmizî ve Ebu Dâvût Mekke'nin cahiliye dönemi ahlâksız kadınlarından birisiyle evlenmek isteyen bir Müslümanı Rasûlullah efendimizin kendisine işte bu âyeti okuyarak menettiğini haber verir. Allah'ın Resûlü kendisine yapılan bu tür müracaatlar karşısında şöyle buyurmaktadır: ***"Karısının ahlâksız olduğunu bildiği halde onunla beraberliği sürdüren kimse asla cennete giremeyecektir."***Yine Nesâi ve Ebu Dâvût'un rivâyetlerine göre Rasûlullah efendimiz bekâr oldukları halde zina eden kadın ve erkeğe cezalarını uyguladıktan sonra onları evlendirdiğini görüyoruz. Abdullah İbni Ömer efendimiz bir olay anlatır. Bir adam kendisinin evine misafir olarak gelen bir kişinin kendi kızıyla zina ettiklerini tespit eder ve üstü kapalı olarak bunu Rasûlullah efendimize anlatmaya çalışır. Rasû-lullah efendimiz de Hz. Ömer'e

der ki; dışarı çık ve müsait bir yerde bu adamın ne demek istediğini anlamaya çalış. Ömer efendimiz durumu anlayınca Rasûlullah efendimize anlatır. Rasûlullah efendimiz de: Yazıklar olsun, kızının sırrını neden gizliyorsun? buyurur, sonra her ikisinin de cezalarını verdikten sonra o ikisini evlendirip bir yıl sürgün ettiğini anlatır.

4. "İffetli kadınlara zina isnat edip de, sonra dört şahit ge-tiremeyenlere seksen değnek vurun; ebedîyen onların şahitliğini kabul etmeyin. İşte onlar yoldan çıkmış kimselerdir."

Bizi yaratan, bizim fıtratımızı en iyi bilen Rabbimizin bizim için gönderdiği hayat tarzı gerçekten insan fıtratına, insan şahsiyetine, insan onuruna o kadar dikkat ediyor ki, bakın işte bu Âyet-i kerîmede bir örneğine şahit oluyoruz. Muhsana bir kadına, hür, iffetli, namuslu bir kadına kazf'ta bulunan, zina iftirasında bulunarak, yapmadığı bir şeyi ona izafe eden, sonra da bunu ispatlayacak, delillendirecek dört şahit getiremeyen müfteriye seksen celde, değnek vurun diyor Rab-bimiz. Evet burada iffetli bir kadına zina iftirasından söz ediliyor. Lâkin sadece iffetli bir kadına zina iftirası değil ne bir kadına, ne bir erkeğe hiçbir Müslümanın iftira etme hakkı yoktur.

Meselâ bir Müslüman karşısındaki veya gıyabındaki bir Müs-lümana ey fâsık, ey fâizci, ey şarapçı gibi bir isnatta bulunsa, bunun karşılığında sözünün doğruluğunu ispat için iki şahit getirmek zorundadır. Değilse kendisine tazir cezası uygulanır. Ama eğer bir Müslüman bir Müslümana ey zâni veya ey zâniye derse, yâni zina suçu is-nat ederse o zaman dört şahit getirmek zorundadır. Eğer dört Müslüman, birisinin zina ettiğini bizzat gözleriyle görürlerse ancak o zaman onun zinasının sabitleştiğini ortaya koyarlar. Değilse üç kişi bile olsa bir kadına zina etti derlerken, bir kişi hayır diyorsa bu üç kişi kazf, yâni iftira cezasına çarptırılacaklardır. Bu iftirayı yapanlar ister erkek olsunlar, isterse kadın olsunlar, ister bir kadın hakkında zina iftirasında bulunmuş olsunlar, isterse bir erkek hakkında bulunmuş olsunlar durum fark etmeyecektir.

Ama tabii âyetin ifadesi gereği bu yasa sadece muhsan ve muhsanalar hakkındaki bir zina iftirasını kapsamaktadır. Yâni zinayla suçlanan kadın veya erkek eğer İslâm imanı ve ahlâkıyla korunmuş iffetli kişiler değillerse, iffetsizlik ve ahlâksızlık kisveleriyle maruf, ünlü kimselerse o zaman iftira eden kimselere bu ceza verilmeyecektir. Bir de yine müfteriye böyle bir cezanın tatbiki için müfterinin âkıl bâliğ olması gerekmektedir. Buluğ çağına ulaşmamış veya aklı başında olmayan kimselere bu ceza uygulanmaz. Yine müfterinin bir başkasının zorlamasıyla değil kendi hür iradesiyle bu iftirayı gerçekleştirmiş olması şartı vardır.

Makzuf, yâni kendisine zina suçu isnat edilen kimse hakkında da bazı şartlar vardır. Onun da âkıl bâliğ olması, Müslüman olması, hür olması, köle ya da câriye olmaması, temiz ve lekesiz olması, daha önce zina ile suçlanmış olmaması gibi şartları vardır.

İşte böyle olan erkek ve kadın mü'minleri Rabbimiz koruma altına alıyor. Toplumun şerlilerinden, iftiracılarından korumak istiyor. Böyle tertemiz kimselere zina iftirasında bulunup da ispat edemeyenlere seksen değnek vurun ve ebedîyen onların şahitliklerini kabul etmeyin diyor Rabbimiz.

Namus ve iffet sahibi bir kimseye böyle bir isnatta bulunmak gerçekten onun canını almaktan çok daha ağır gelir. Böylelerinin hem değnek vurarak bedenlerine, hem de şehadetlerini kabul etmeyerek, sözlerine itibar etmeyerek ruhlarına ceza verilmesini istiyor Rabbimiz. Ve de böylece toplum hayatı bu tür ifsatlarla bozulmaktan korunacaktır. Birileri bu tür yanlışların içine girmiş olsa bile bu toplumda yayılmayacak, yaygınlaştırılmayacaktır. Aksi takdirde herkes insanların çok kötü olduğunu, herkesin gece gündüz zina ettiğini, fuhuş yaptığını, iftira ettiğini yaygınlaştırırsa o zaman toplumun bozulması, toplumun tefessüh etmesi, hızla kötülüğe doğru kayması daha da çabuklaşacaktır.

Öyleyse hiç kimsenin kötülüğü yaygınlaştırmaya, kötülüğü yasal hale getirmeye ve toplumu dejenere etmeye hakkı yoktur. Bırakın toplumda münferit bir kaç olayı yaymayı, hele hele toplumda hiç olmayan, milyarda bir bile olmayan olayları varmış gibi lanse ederek herkesi kötü düşünmeye sevk etmeye kimsenin hakkı yoktur. Veya bir insan hakkında, bu adam şöyle kötüdür, böyle kötüdür, bu adam şu şu işleri yapmaktadır, bu kadın şöyle şöyle bir kadındır, toplumda şu şu işleri yapmayan kalmamıştır, toplumda iffetini koruyan bir tek insan yoktur gibi sözlerle acayip bir şekilde toplumu top yekun karalama çalışmaları gerçekten o toplum için çok büyük bir felâkettir. İşte bu toplumu yıkmayı hedefleyen şu alçak medyanın, şu satılmış basının yaptığı bundan başka bir şey değildir.

Dört zibidi oturmuşlar, nerede münferit işlenmiş bir kötülük varsa büyük puntolarla onu toplumun gözleri önüne getirerek herkes böyleymiş gibi, herkes böyle yapıyormuş gibi bir imaj uyandırarak bu toplumu yıkmak istiyorlar. Hiçbir kimsenin ne toplumun tamamını, ne de bir şahsı hedef alarak onun hakkında dört tane şahit olmaksızın şu şu kötülüğü yaptı diyerek suçlamaya hakkı yoktur. Eğer diyorsa ve de şahitlerle bunu ispat edemiyorsa ona seksen değnek vurulacak ve ölünceye kadar da adamın sözü dinlenmeyecek.

Ama ne yazık ki bugün bu âyetlerin muhatabı olan, lâkin kitaplarından habersiz bir hayatın mahkumu olmuş Müslümanlar bırakın sözünü dinlememeyi her gün, her gece âdeta içercesine bu kâfirlerin sözlerine, vahiylerine,

haberlerine, yalanlarına müptela olmuş durumdadırlar. Bu şeytan vahiylerinden kurtulup Rablerinin vahyine kulak verecek zamanları da, güçleri de kalmamış.

Halbuki bir okusalar bu âyetleri, bir tanışabilseler Rablerinin bu yasalarıyla o zaman kesinlikle anlayacaklar ki bu şekilde hareket edenler fâsıklardır ve asla fâsıkların sözlerine itibar edilmeyecektir. O zaman anlayacaklar ki temiz bir toplum oluşturmayı hedefleyen Rablerinin kitabı ve önderlerinin sünneti aralarında kötülüğün yaygınlaştırılmasını ve insanlar arasında konuşulmasını istemiyor. Toplumda daima iyilikler konuşulacak, iyilikler yaygınlaştırılacak, iffetli, hayalı bir hayat konuşulacak ve herkes iyiliğe doğru yönlendirilecek.

5. "Ama bundan sonra, tevbe edip düzelenler bunun dışındadır. Şüphesiz Allah bağışlar ve merhamet eder."

Ama bundan sonra, muhsan ve muhsanalara, tertemiz erkek ve kadınlara zina iftirasında bulunduktan, onların namus ve iffetlerini lekeledikten sonra tevbe edip pişman olanlar, ıslah olup durumlarını düzeltenler, Allah'a dönenler, Allah'la barışanlar, Allah'la aralarını ıslah edenler. Ben bu erkeğe iftira ettim. Ben bu kadına onun yapmadığı şeyi isnat ettim diyerek kendisinin, yaptığının yanlışlığını ortaya koyar, Allah'la, toplumla barışır, kötülüğü bırakır iyilikten yana bir tavır alırsa, kesinlikle bilsin ki Allah onun için Ğafûr ve Rahîmdir. Allah onun için son derece merhametlidir. Böyle yaptığı takdirde kesinlikle bilsin ki Allah onu bağışlayacaktır.

Bundan sonra İslâm toplumunda bir başka ailevi problemi gündeme getirecek Rabbimiz. Önceki âyetlerde yabancı kadın ve erkeklere zina isnadı anlatılmıştı, bundan sonraki âyette de eşlerine zina isnat eden kimselerin durumları anlatılacak. Nikâhlı insanların nikâhlıları hakkındakilere isnatları gündeme gelecek. Evli olan bir ka-dının kocası hakkında, yahut kocanın karısı hakkında zina isnadında bulunması ki gerçekten çok karmaşık bir durumdur.

Buhârî ve Müslim'in rivâyetlerinde bu konu Sa'd Bin Ubadenin sözleriyle gündeme gelir. Bu zât Rasûlullah efendimize gelerek, ey Allah'ın Resûlü, ben bu âyetin Rabbimden geldiğine iman ediyorum. Rabbimin buyruğunun doğruluğuna aynen inanıyorum. Ancak ben şu hususa hayret ediyorum. Şimdi ben hanımımı bir başkasıyla zina ederken görsem; hanımımın bacaklarının arasında âdi bir herif göreceğim ve ona hiçbir şey yapmadan dört şahit bulmaya gideceğim. Ve ben şahit getirene kadar adam da işini bitirip gidecek. Böyle değil de oracıkta şu kılıcımla bu işi halletsem, onun işini bitirsem karşılığında kısasen beni öldürür müsün? diye sordu. Allah'ın Resûlü ses çıkarmadı ve hemen bunun

üzerine bu âyetler nâzil oldu. Rivâyetlere göre Hilal Bin Ümeyye de bu işin pratik örneği oluyordu.

İbni Abbas efendimizin beyanına göre bu esnada Hilal Bin Ümeyye çıkageldi. Rasûlullah'ın ve ashabının huzurunda şu açıklamalarda bulundu: Ey Allah'ın Resûlü akşam bahçemden evime döndüğümde karımı bir başkasıyla buldum. Gözlerimle gördüm, kulaklarımla duydum diye gördüklerini anlattı, Allah'ın Resûlü buna son derece üzüldü. Hilal vallahi bu konuda Rabbimin bana bir çıkış yolu göstereceğini ümit ediyorum dedi ve hemen arkasından Rasûlullah efendimize vahiy geldi. Rabbimiz şöyle buyurdu:

6,9. "Karılarına zina isnat edip de kendilerinden başka şahitleri olmayanların şahitliği, kendisinin doğru sözlülerden olduğuna Allah'ı dört defa şahit tutmasıyla olur. Beşincisinde, eğer yalancılardan ise Allah'ın lânetinin kendisine olmasını diler. Kocasının yalancılardan olduğuna Allah'ı dört defa şahit tutulması, cezayı kadından savar. Beşincisinde, kocası doğrulardan ise kendisinin Allah'ın gazabına uğramasını diler."

Evet kendi eşlerine zina suçu atıp da, kendi eşlerine zinâ kârlık isnadında bulunup da; kendileri dışında şahitleri olmayan kimselerin şahitliği kendilerinin doğru sözlülerden olduğuna dair dört defa şahit tutmalarıdır. Yâni "Allah adına yemin ediyorum ki karım falanla zina etmiştir" diyerek dört defa yemin eder, beşincisinde ise eğer bu sözümde yalancıysam, yalan söylüyorsam "Allah'ın lâneti benim üzerime olsun" der ve bunu kabul eder. Onun bu yeminleri dört şahit yerine geçmektedir. Bir erkek gelip karısı hakkında bunu söyleyince karısına sorulur. Eğer karısı onun bu isnadını kabullenirse, evet kocam doğru söylüyor diye ikrar ederse iş biter. Ama karısı da dört defa hayır, kocam yalan söylüyor, ben böyle bir şeyi yapmadım derse dört defa, beşincide de eğer ben yalan söylüyorsam "Allah'ın lâneti benim üzerime olsun" derse o kadından ceza kaldırılır ki bunun adına lian denir. Böylece kadın ve erkek birbirlerinden ayrılırlar. Ve artık ebedîyen bir daha bir araya gelmeleri mümkün değildir.

Allah'ın Resûlü pek çok lian uygulamasında bulunur. Lânetleşen kadın ve erkeği uyarır ve şöyle buyururdu:

"Bu yeminleri yaparken Allah'tan korkun. Muhakkak ki ikinizden birisi yalan söylüyor. Lianın gerçekleşmesinden sonra da adama dönerek, artık o senin değildir, bu kadının seninle bir ilgisi kalmamıştır. Ona hiçbir şekilde

intikam alıcı bir davranışta bulunamazsın. Mehirini de geri almaya hakkın yoktur.”

(Buhârî, Müslim, Ebu Dâvût)

10. “Allah'ın size nimet ve rahmeti bulunmasa ve Allah tevbeleri kabul eden ve Hakîm olmasaydı suçlunun hemen cezasını verirdi.”

Eğer Allah’ın fazlı ve rahmeti olmasaydı, Allah tevbeleri kabul eden Tevvab olmasaydı, Hakîm olmasaydı sizler ne yapardınız? Onun âciz ve güçsüz kulları olarak ne yapabilirdik? Hiçbir şey yapa-mazdık. Rabbimiz böylece Müslümanların aile hayatına çok güzel hükümler, çok hoş çözümler getiriyor.

Bundan sonra Rabbimiz yeryüzünün en büyük iftira olaylarından birini gündeme getirecek. Hz. Ayşe annemize yapılan ifk hadisesi, iftirası anlatılacak. Bundan sonra gelecek on âyet bu konuyu anlatacak. Ancak konuyu anlatan âyetlere geçmeden önce şu anda da zaman zaman Peygamber düşmanlarının gündeme getirmeye, dillerine dolamaya çalıştıkları, böylece Peygambere, Peygamber hanımlarına ve Peygamber yolunun yolcularına, Peygamber hanımlarının çocuklarına saldırmaya çalıştıkları bu olayın ayrıntılarını Ayşe annemizin dilinden bir özetleyelim. Ondan sonra Rabbimizin beyanlarına kulak verelim.

İmam Ahmet Zührî’den nakil ediyor. Rasûlullah efendimizin en sevgili zevcesi, sevgilinin en sevgilisi Ebu Bekir’in kızı Ayşe diyor ki: Rasûlullah efendimiz sefere çıkacağı zaman hanımları arasında kura çekerdi. Kura hanımlarından her kime çıkarsa o sefere onunla birlikte çıkardı. Yine böyle savaşlardan birine gideceğinde aramızda çektiği kura bana çıktı. Ve bu sefere beraber çıktık. Bu sefer hicap âyetinin nüzûlünden sonraydı. Kadınlar cilbablarını üzerlerine almışlardı. Ben bu seferde deve üzerindeki bir tahtırevanda taşınıyordum. Konak yerlerinde de ondan iniyordum. Allah’ın Resûlü savaş sonrası yola koyuldu. Medine’ye dönüyorduk ve Medine’ye yakın bir bölgede konakladık. Geceleyin bir müddet orada kaldıktan sonra hareket emri verildi. O sırada ben tek başıma kalkıp def’-i hacet için oradan uzaklaşıncaya kadar yürüdüm. İşimi bitirip kervanın konaklama yerine döndüğümde elimi göğsüme attım, baktım ki Yemen boncuğundan dizilmiş olan gerdanlığımı düşürmüşüm. Tekrar geri dönüp gerdanlığımı aramaya koyuldum.

Onu aramam ve bulmam bayağı zaman almıştı. Beni taşıyan kafile de benim tahtırevanımın içinde olduğumu sanarak devemi kaldırıp yola koyulmuşlar. Çünkü o zaman kadınlar az yemek yerlerdi ve şişman değillerdi. Bu sebeple adamlar tahtırevanı kaldırdıklarında durumu fark edememişler. Ben o zamanlar genç bir kız idim. Onlar da deveyi önlerine katıp yola koyulmuşlar. Askerler epey yol aldıktan sonra nihâyet gerdanlığımı buldum ve konakladıkları

yere geldiğimde kimseyi bulamadım. Farkına varıp ta aradıklarında beni orada bulabileceklerini düşünerek orada kaldım. Orada beklerken uyku bastırdı ve uyudum. Safvan Bin el Muattal es Sülemi ve ez Zekvani ordunun arkasından gidiyor ve askerlerin unuttuklarını topluyordu. Safvan oraya gelince benim karartımı gördü ve dikkat edince benim olduğumu tanıdı. Çünkü o beni örtünme emrinden önce gördüğü için rahatlıkla tanıdı ve inna lillah ve inna ileyhi raciun dedi. Biz Allah'a aidiz ve Ona döndürüleceğiz dedi. Sesini duyunca hemen uyandım. Hemen başörtümle yüzümü örttüm. Vallahi o bana az evvel ki sözünden başka hiçbir şey söylemedi. Eğilip devesini çökertti ve binmem için işaret etti. Ben de hemen devesine bindim. Devenin yularını çekerek beni askerlerin arkasından yetiştirdi. Nihâyet öğle zamanı konaklayan orduya yetiştik.

Artık benim bu durumum sebebiyle olan olmuştu. Bu iftira işinin büyük bir kısmını Abdullah Bin Übey Bin Selül üzerine almıştı. Nihâyet Medine'ye vardık. Tam bir ay süreyle hastalandım. Medine'de benim hakkımda dedikodu alıp yürümüş. İnsanlar Medine'de iftiracıların sözlerini dillerine dolaştırıyorlarmış. Rasulullah'a gelince hastalandığım zaman bana gösterdiği o eski ilgiyi, şefkati göstermiyordu. Bu benim sancımı, üzüntümü daha da artırıyordu. Rasûlullah sadece içeriye girip bana selâm veriyor ve nasılsın? deyip çıkıyordu. Onun bu tutumu beni şüphelendirmişti. Ama yine de hiçbir şeyden haberim yoktu.

Nihâyet biraz iyileştikten sonra dışarı çıktım. Benimle beraber Ümmü Mıstah da çıktı. Beraber bizim abdest bozduğumuz yere kadar gittik. Tuvalet ihtiyacı açıkta giderileceği için geceden geceye çıkardık. Bu hadise helâları evlerimize yakın inşa etmemizden önceydi. Tuvalet hususunda âdetimiz Arapların ilk âdetiydi. Ümmü Mıstah'la beraber yürüdük. İşimizi bitirip geri dönerken Mıstah'ın annesi örtünün içinde tökezledi ve şöyle dedi: Kahrolası Mıstah! Ben dedim ki, çok kötü bir söz söyledin. Bu sözü Bedirde bulunmuş bir adam hakkında mı söylüyorsun? Bunun üzerine bana iftira edenlerin sözlerini ve Medine'de çalkalanan dedikoduları bir bir anlattı. O zaman üzüntüme üzüntü katıldı. Hastalığım da arttı. Evime döndüğümde Rasû-lullah (a.s) yanıma girerek nasılsın? diyerek hatırımı sorunca, bana ana babamın evine gitmem için izin vermesini istedim. Gidip durumumu tam mânâsıyla onlardan öğrenmek istiyordum. Bana izin verdi. Hemen baba evime gidip anama sordum. Anacığım, insanların söyledikleri doğru mudur? Sakin ol kızım, üzülme! Vallahi pek az güzel kadın vardır ki kendisini seven bir adamla evli olsun, ortakları olsun da onun aleyhinde pek çok dedikodu üretmiş olmasınlar dedi. Kendimi şöyle demekten alamadım: Demek ki halkın diline düştüm. O gece sabaha kadar ağladım. Ne gözümün yaşı dindi, ne de gözlerime uyku girdi. Sabah olunca Rasûlullah (a.s) Ali ve Üsameyi çağırdı. Bu konuda vahiy gecikince hanımıyla ayrılıp ayrılmaması konusunda onlarla istişare etti.

Rasûlullah sıkıntılı, Ebu Bekir sıkıntılı, Ayşe annemiz sıkıntılı, Müslümanlar sıkıntılı ve henüz vahiy de gelmemişti. Ali Rasûlullah'ın amcasının çocuğu, Üsame de Zeydin oğlu idi. İstişarede Üsame benim tertemiz bir kadın olduğumu ve asla böyle bir şeyi yapamayacağımı anlatırken Rasulullah'a şöyle diyordu: Ey Allah'ın Resûlü o senin hanımındır. Ve vallahi ben onun hakkında hayırdan, temizlikten, namusluluktan başka bir şey bilmeyiz dedi. Ali ise şöyle dedi: Ey Allah'ın Resûlü Allah seni asla darda koymaz. Ayşe'den başka bu dünyada daha çok kadın vardır. Fazla düşünmene gerek yok, câriyesine sor, o sana doğrusunu söyler dedi. Bunun üzerine Allah'ın Resûlü Berireyi çağırıp sordu. Ey Berire, Ayşe'de seni şüphelendirecek bir şey gördün mü? O da: Hayır ey Allah'ın Resûlü, seni hak ile gönderen Allah'a yemin ederim ki o böyle bir şeyi yapmaz. Ben onda hiçbir kusur görmedim. Sadece o çok genç ve o kadar saftır ki ailesi için hamur yapar da sonra uyuyakalır, sonra da bir oğlak gelip onun hamurunu yiyiverir, hepsi bu kadar.

Bunun üzerine Allah'ın Resûlü Abdullah Bin Übeyin iftirasını hükümsüz kılmak için ertesi günü minbere çıkıp şöyle konuştu: Ailem hakkında yaptığı eza ve cefayı bertaraf edecek ve iftiracıyı cezalandıracak kimse yok mu? O anlattıkları adamda, Safvan'da iyilikten, namustan başka bir şey bilmiyorum. Ailemin yanına o ancak benimle girerdi dedi. Bunun üzerine Sa'd Bin Muaz ayağa kalkıp şöyle dedi: Ey Allah'ın Resûlü, vallahi ben onun cezasını veririm. Bu iftirayı eğer Evs'ten birisi yapmışsa hemen onun boynunu vururum. Yok eğer kardeşlerimiz Hazreç'ten birisi yapmışsa emret ona da aynısını yapalım. Hazrec kabilesinin reisi olan Sa'd Bin Ubade de kalktı, Sa'd Bin Muaz'a çıkışarak, yalan söylüyorsun! Sen onu öldüremezsin! Buna gücün de yetmez! Eğer o adam senin kendi kabilenden olsaydı böyle konuşmazdın! dedi. Bunun üzerine hemen Sa'd Bin Muaz'ın amcası Üseyd Bin Hudayr kalkıp Sa'd Bin Ubade'ye şöyle seslendi: Allah'a yemin ederim ki sen yalan söyledin! Biz mutlaka onu öldürürüz! Sen münâfıkları savunan bir münâfıksın! dedi. İki kabile böylece ayaklandılar. Neredeyse savaşacaklardı. Rasûlullah minberden devamlı olarak onları teskin etmeye çalışıyordu. Nihâyet sakinleşip sustular. Rasûlullah (a.s) da ses çıkarmadı.

Öbür yandan ben bütün gün ağladım. Göz yaşlarım dinmedi. Gözüme uyku girmedi. O gece de sabaha kadar ağladım. Anam babam da benimle beraber uykusuz sabahladılar. Tam iki gece bir gün ağladım. Ağlamak nerdeyse ciğerimi parçalayacaktı. Derken Ensâr'-dan bir kadın gelip izin istedi, izin verdim içeriye girdi. O da benimle beraber ağlamaya başladı. Tam o esnada Rasûlullah selâm verip içe-riye girdi ve yanıma oturdu. O iftiradan sonra o güne kadar yanıma hiç gelip oturmamıştı. Tam bir ay olmuş ve henüz hakkımızda vahiy gelmemişti. Oturduktan sonra şehadet kelimesini getirip şöyle buyurdu: Ey Aişe, senin hakkında şöyle şöyle duydum. Eğer mâsumsan, temizsen Allah

mutlaka senin temizliğine dair vahiy indirecektir. Eğer bir günâh işlemişsen Allah'tan mağfiret dile. Çünkü kul günâh işleyip, günâhını itiraf edip tevbe ettiği zaman Allah mutlaka onun tevbesini kabul eder dedi. Sözünü bitirdiği zaman artık göz yaşlarım dinmişti. Artık ağlamıyordum.

Babama dönüp dedim ki, söylediği şeyler konusunda Rasu-lullah'a sen cevap ver. Bunun üzerine babam şöyle dedi: Vallahi Ra-sûlullah'ın sözlerine ne diyeceğimi, nasıl cevap vereceğimi bilmiyo-rum. Anama döndüm, anacığım, haydi sen cevap ver dedim. O da şöyle dedi: Vallahi Rasulullah'a ne diyeceğimi bilemiyorum. Ben o zamanlar küçük yaşta bir kadın olduğum ve Kur'an'dan çok fazla bir şey bilmediğim halde dedim ki: Vallahi sizi insanların dedikodularına inanmış görüyorum. Maalesef bu söz sizin kalbinizde de yer etmiş. Size desem ki ben böyle bir şey yapmadım, ben suçsuzum, bana inanmayacaksınız. Yapmadığım halde yaptım desem ki Allah yapmadığımı biliyor, beni tasdik edersiniz. Vallahi ben aramızdaki durumla ilgili Hz. Yusuf'u babasının dediği:

"Bana düşen güzelce sabretmektir. Sizin bu söylediklerinize karşılık yardım talep ettiğim de Allah'tır"

Sözünden başka bir şey bilmiyorum dedim ve ondan sonra da Allah'ın mutlaka beni temize çıkaracağı inancı içinde gönül huzuruyla gidip yattım. Ancak hakkımızda okunacak bir vahyin gelmesini bek-lemiyordum. Benim gibi âciz bir kul hakkında Allah'ın vahiy göndereceğini hiç ummuyordum. İçimden belki Rasûlullah benim beraatıma dair bir rüya görür diye geçiriyordum. Vallahi daha oradan hiç kimse çıkmadan Rasulullah'a vahiy geldiğini anladım. Çünkü kış günü olduğu halde alnı terlemiş, inci taneleri gibi ter döküyordu. Pek sıkıntılı bir hali vardı. Üzerine inen vahyin ağırlığından dolayı o hali almıştı. Bu durum bitince Rasûlullah gülüyordu. Ve bana sevinç ve müjde dolu ilk sözü şu oldu: Ey Ayşe, haydi Allah'a hamd et, Rabbim senin mâsum olduğunu bildirdi. Müjde sana. Anam dedi ki, haydi kalk Rasulullah'a git. Ben ona şu cevabı verdim: Vallahi kalkıp ona teşekkür etmem. Allah'tan başka hiç kimseye teşekkür etmem. Çünkü benim beraatim hakkında âyet gönderen O dur. Beni O yüce Mevlâ'm temize çıkarmıştır.

Evet Rabbimiz Onu temize çıkaran âyetler göndermişti. Rab-bim benim beraatım hakkında âyetler göndererek beni temize çıkardı. İşte o âyetler şöyle başlıyordu:

11. "Muhammed'in eşine o yalanı uyduranlar içinizden bir güruhtur. Bunu kendiniz için kötü sanmayın, o, sizin için hayırlı olmuştur. O kimselerden her birine kazandığı günâh karşılığı ceza vardır; içlerinden ele başılık yapana ise büyük azab vardır."

Evet Peygamberin eşine karşı o uydurulmuş, düzmece yalanla gelenler sizin içinizden, sizinle birlikte olan bir gruptur, bir topluluktur. Bir grup gelecek ve anamıza iftira edecek. Ama ey Müslümanlar sakın ha sakın bunu kendiniz için şer sanmayın, şer kabul etmeyin. Bu sizin hakkınızda hayırlı olmuştur. Peki nasıl bir hayır? Anamıza iftira ediliyor. Peygamber zevcesine iftira ediliyor. Peygamber ailesi küçük düşürülüyor. Peygamber ailesi ağlatılıyor. Kâfirler, münâfıklar gülüyor. Nasıl hayırlı olabilir böyle bir şey?

Rabbimiz bu sûresiyle temizdir peygamber, temizdir Ayşe, temizdir peygamber ailesi, temizdir Müslümanlar diyecek, hiç kimsenin yalanına kulak asmayın buyuracak ve bunu bizzat kendi sözleriyle tescil edecek. Kıyâmete kadar Rabbimizin bu sûresiyle bu konu perçinlenmiş olacak. Eğer böyle bir hadise olmamış olsaydı ve Rabbimiz peygamberinin, ailesinin ve Müslümanların temizliğine dair bu âyetleri indirmemiş olsaydı o zaman sadece o günkü kâfirlerin ve münâfıkların değil kıyâmete kadar gelecek Yahudilerin, Hıristiyanların, kâfirlerin, oryantalistlerin, ateistlerin, dinsizlerin iftiralarına hiç kimse, hiçbirimiz bu kadar olgun ve dolgun cevap veremeyecektik. Onların ve kı-yâmete kadar gelecek Allah ve peygamber düşmanlarının bu tür iftiralarına cevabı Rabbimiz o gün verdi ve o gün için gerçekten peygamberin ve Müslümanların aleyhine gibi olan bir konu böylece bizim için hayır olarak, hayırlı olarak sonuçlanmış oldu. Artık hiç kimse Peygamberin temizliği konusunda, ailesinin paklığı konusunda, onun yolunun yolcuları olan Müslümanların berraklığı konusunda tek kelime bile söyleyemeyecektir. Söyleyenler bu Allah cevabıyla karşı karşıya kalacaklardır.

Evet bu hadise Müslümanların lehine olmuştur. Müslümanlar münâfıkları tanımışlar, onların bu tür oyunlarına, komplolarına karşı uyanık hale gelmişler ve güçlenmişlerdir. Sonra yine Müslümanlar Peygamber (a.s) in gaybı bilmediğini, Onun bildiğinin sadece vahiyle sınırlı olduğunu bütünüyle anlamışlardır. İşte anlatıldı. Allah'ın Resûlü bu konuda kendisine vahiy gelinceye kadar hep tedirgin olmuş, bir ay süresince konuyu bazen hizmetçisinden, bazen diğer hanımlarından, bazen öteki Müslümanlardan, bazen da bizzat Ayşe annemizin ağzın-dan öğrenmeye çalışmış, sorup soruşturmuştur. Hiç gaybı bilseydi Allah'ın Resûlü karısı Ayşe'yi üzecek bu tür ifadelerde bulunur muydu? Hiç karısına eğer böyle bir şeyi yaptıysan tevbe et der miydi? Belki de vahyin gecikmesinin hikmeti buydu.

Peygamber zevcesine, mü'minlerin annesine o iftirayı atanların her birine kazandığı günâhtan bir ceza vardır. Kimi susmuş, kimi gülmüş, kimi de konuşmuş, yaymış. Herkesin durumuna göre vebali vardır. Ama o iftiranın büyüğünü yüklenen, onu kuran, onu yayma işini üzerine alan kişi ki; Abdullah Bin Übey Bin Selül'dür. Medine'de münâfıkların reisi konumundaydı. Onun için de büyük bir azap vardır. Çünkü o iftirayı ilk ortaya atan, propaganda yapan

oydu. Müslümanlar içinden de şair Hassan ve Mıstah gibi safdil kimseler de onun dümen suyuna kapılmışlardır.

Evet ey Peygamberim, ey Müslümanlar bunlar sizin aranızdan bir gruptur. Ve üstelik bir iki kişi değil, bir gruptur onlar, bir cemaattir. Müslümanların kalplerine şüphe tohumları ekmeye çalışan münâfık bir gruptur onlar. Durum Rabbimizin bu sûresiyle yapacağı beyana kadar yaklaşık bir ay sürüverdi.
12. "Onu işittiğiniz zaman, erkek kadın mü'minlerin, kendiliklerinden hüsnü zanda bulunup da: "Bu apaçık bir if-tiradır" demeleri gerekmez miydi?"

Şimdi Müslümanlara yönelik bir sorgulama. Onu işittiğiniz zaman erkek ve kadın mü'minler olarak, Allah'a ve elçisine iman etmiş kimseler olarak nefisleriniz adına hayırlı bir zanda bulunup, bu açıkça uydurulmuş bir iftiradır demeniz gerekmiyor muydu? Müslümanlar kendileri hakkında, kendi içlerinden olan hemcinsleri hakkında hüsnü zan beslemeleri gerekmiyor muydu? Kendi nefisleriyle kıyasta bulunmaları ve kardeşlerinin asla böyle bir şey yapmayacaklarına hükmetmeleri gerekmiyor muydu? Kendilerinden bir şüpheleri olmadığı gibi kardeşleri hakkında da şüphelenmemeleri gerekmiyor muydu? Müslümanlar hakkında beraat-i zimmetin asıl olduğunu bilmeleri gerekmiyor muydu? Birer Müslüman olarak en iyi, en akıllıca yapılacak iş bu iftiradan başka bir şey değildir demeniz ve bu işin peşine düşmemeniz gerekli değil miydi? Sizden beklenen böyle bir davranış değil miydi? Peygamberinizin hanımına böyle bir iftiranın vaki olduğunu duydukları anda Müslüman erkek ve kadınların tavrı şöyle olmalıydı diyor Rabbimiz: Bu apaçık bir iftiradır. Bizler ne Ayşe'den, ne de diğer Müslümanlardan asla şüphe edemeyiz. Peygamber de, onun pak eşleri de temizdir demeli değil miydiniz?

Peygamberin eşi bir sebeple kervandan geri kalıyor, geride kalmış bir Müslüman da onu devesine bindirip kervana yetiştiriyor hepsi bu. Hiç bir Müslüman böyle bir durumda kalmış bir kardeşini, bir komşusunun, bir dostunun karısını hemen kirletmeye kalkışır mı? Bir Müslüman kendisinin böyle bir şeyi yapamayacağını bilmez mi? Ve üstelikte eğer o kadın kendisinin annesi makamında kendisine haram kılınmış bir peygamber eşiyse böyle bir şeyi düşünmek bile mümkün değildir. Ve yine üstelik bu işi yaptığı söylenen Müslüman Bedirde tüm varlığını ortaya koyarak liderinin komutasında savaşan birisidir. Böyle bir durumda, böyle bir suçlamada bulunan insanların ahlâken sükut etmiş münâfıklardan başkası olamayacağı çok açıktır. Onun içindir ki bir münâfık kendi nefsi böyle bir şeyi kabullenebildiği için bunu rahatlıkla söyleyebilirdi, ama Müslümanların bunu hemen anında reddetmeleri gerekiyordu.

Peki acaba niçin Rasûlullah ve beraberindeki Ebu Bekir gibi Müslümanlar hemen ilk planda reddetmeleri gerekirken bu kadar önem verip üzerinde

durdular? Böyle bir olayda kocanın da, babanın da durumu çok farklıdır. Bir koca, bir baba yakiynen tanıdığı karısından, kızından asla şüphe etmese de, hemen bunu reddetseler de suçlayanlar onların bu reddedişlerini kaale almazlar. Kadının babasını, kocasını kandırdığını, ya da kendi kızı, kendi karısı olduğu için onların bu olayı örtbas ettiğini söylerler. İşte baba olarak Ebu Bekir'in de, koca olarak Rasûlullah efendimizin de içinde bulundukları sıkıntı buydu. Değilse o kızından, Rasûlullah ta karısından şüphe etmiyordu. Ama ortada bir dedikodu vardı ve dev adımlarla herkesin diline dolanıyordu. Nitekim Rasûlullah efendimiz hutbesinde ne karısından, ne de kendisine iftira edilen Safvan'dan herhangi bir şüphesi olmadığı açıkça ortaya koymuş ve bu iftirayı atanları kim cezalandıracak buyurmuştu.

İslâm toplumunda, Müslümanların arasında hüsnü zan esastır. Ortada açık ve net bir durum, açık ve net bir delil olduğu zaman ancak sû-i zanda bulunulabilir. Ortada böyle bir şey olmadığı zaman Müslümanların suçsuzluğu, yâni beraat-i zimmeti esastır.

13. "Dört şahit getirmeleri gerekmez miydi? İşte bunlar, şahit getirmedikçe Allah katında yalancı olanlardır."

Haydi bunu diyemediler, bu tavrı gösteremediler, bari ona karşı dört şahitle gelmeleri gerekmez miydi? Bu işin doğruluğunu ispat için şahitler getiremediklerine göre artık onlar Allah katında yalancıların, müfterilerin ta kendileridirler. Yâni bu iftirayı atanların hiçbirisi dilleriyle söylediklerine bizzat şahit olmuş değillerdir. Çünkü olay Hz. Ayşe'nin kervandan geri kalması ve Safvan'ın devesine bindirip onu getirmesine dayanıyordu. Eğer üçüncü bir şahıs, ya da suçlayanlar onların bir şeyler yaptıklarını gözleriyle görmüş olsalar neyse. Ama öyle bir şey de yok.

14. "Allah'ın dünya ve âhirette size lütuf ve merhameti olmasaydı, o kötü sözü yaymanızdan ötürü büyük bir azaba uğrardınız."

Eğer Allah'ın dünya ve âhirette sizin üzerinize fazlı ve rahmeti olmasaydı içine daldığınız bu dedikodulardan dolayı, o iftira sözünü yaymanızdan dolayı çok büyük bir azaba uğrardınız.

15. "Onu dilinize dolamıştınız. Bilmediğiniz şeyleri ağzınıza alıyordunuz. Onu önemsiz bir şey sanıyordunuz, oysa Allah katında önemi büyüktü."

O durumda sizler o iftirayı dilinize doladınız. O iftirayı, bilmediğiniz şeyi dillerinizle aktarıp yaydınız. Hakkında hiçbir bilginizin olmadığı şeyi ağızlarınızla konuştunuz. Ve bunu kolay sandınız. Oy sa bu yaptığınız Allah katında çok büyük bir suçtu. Evet iftirayı ilk yapanlar münâfıklardı, ama daha sonra rahatlıkla bu iftiraya katılan Müslümanlar da oldu. İşte Rabbimiz şimdi onlara hitap ediyor. Nasıl yaptınız bunu? Nasıl kandınız münâfıkların fitnelerine? Nasıl düşünebildiniz Peygamberin hanımı hakkında böyle bir şeyi?

Nasıl dolayabildiniz bunu dillerinize? Nasıl katıldınız bu dedikodulara? Üstelik bu konuda hiç bir bilginiz de yoktu? Gözlerinizle görmediniz. Nasıl kandınız münâfıkların sözlerine? Yâni birisinin ağzından bir söz duydunuz ve hemen onu siz de söylemeye başlayıverdiniz. Hiç düşünmediniz mi ki gerçekten bu Allah katında çok büyük bir suçtur. Nasıl işlediniz böyle azîm bir suçu? diyor Rabbimiz.

16. "Onu işittiğinizde: "Bu konuda konuşmamız yakışık almaz; hâşâ, bu büyük bir iftiradır" demeniz gerekmez miydi?"

Onu işittiğiniz zaman, bu çirkin sözü duyduğunuz zaman, bu konuda söz söylemek bize yakışmaz, biz bu konuda asla bir şey diyemeyiz, Allah'ım sen yücesin, hakkında bilgi sahibi olmadığımız bir sözü söylemekten sana sığınırız, gerçekten bu büyük bir iftiradır demeniz gerekmez miydi? Allah'ı tenzih ederiz, biz asla böyle bir sözü söylemeyiz demeniz geremiyor muydu?

17. "Eğer mü'min kişilerdenseniz, Allah buna benzer bir şeye bir daha dönmemenizi tavsiye eder."

Eğer gerçekten mü'minler iseniz, gerçekten inanıyorsanız asla buna benzer bir duruma düşmemenizi Allah size tavsiye eder. Yapmayın bir daha böyle bir şeyi! Hiç yakışmıyor size bu! Hem iman, hem nifak. Hem mü'min hem de münâfıklık alâmeti. Olacak şey değildir bu! diyor Rabbimiz.

İşte âyetleriyle, bu uyarılarıyla Rabbimiz hem peygamberini, hem Ayşe annemizi, hem de Müslümanları temize çıkarıyor, hem Müslümanları eğitiyor, bu tür komplolar karşısında nasıl davranmaları gerektiği konusunda onları eğitiyor, basit gördükleri ama gerçekten Allah katında çok büyük bir günâha düşmemeleri konusunda uyarıyor ve böylece kıyâmete kadar Rasûlullah efendimiz ve pak zevcelerinin tertemiz olduklarını kendi bilgisiyle, kendi vahyiyle, kendi şehadetiyle ortaya koyuyordu.

18. "Allah size âyetleri açıkça bildirir, Allah bilendir, Hakîmdir."

Evet dünya tarihinde en müstesna bir kişiliğe sahip olan, iffet ve hayada, edep ve ahlâkta zirvede olan, yeryüzünün en temiz bir ailesinin üyelerinden birine, o ailenin en gözde elemanına, Rasû-lullah efendimizin kendisine en yakın olan hanımı Hz. Ayşe annemize yapılan bir iftira hadisesi anlatıldı. İftiranın ayrıntıları ve sonunda bu iftirayı yapanların büyük bir cezayla cezalandırılacağı ve anamızın tertemiz olduğunu anlatan âyetlerle karşı karşıya kaldık. Kıyâmete kadar Rasulullah'a ve hanımlarına saldıracak olanlara en güzel cevabını verdi Rabbimiz. Ve böyle tertemiz insanlara iftira edildiği zaman Müslümanların böyle bir hadise karşısında takınmaları gereken tavır da belirlenmiş oluyordu.

İşte böylece Rabbimiz bilen ve Hakîm olarak âyetlerini açık-lıyor ve bu konuda kıyâmete kadar uygulanacak yasalarını koyuyordu. Ama gelin görün ki

insanlar arasında, müminler arasında fuhşi-yatın, azgınlığın, zinanın, çirkinliğin, iftiranın yayılmasını isteyenler işte hesabı burada yapıyorlardı.
19. "Mü'minler arasında hayasızlığın yayılmasını arzu edenlere, işte onlara, dünya ve âhirette can yakıcı azab vardır. Allah bilir, siz ise bilmezsiniz."

Mü'minler arasında, İslâm toplumunda hayasızlığın, ahlâk-sızlığın yayılmasını isteyenlere, zinanın yaygınlaşmasına sa'y edenlere dünya ve âhirette can yakıcı, elim bir azap vardır. Kendileri hayasızlaşmış, iffet ve namuslarını kaybetmiş insanlar elbette kendilerinden farklı olan Müslümanları da aynen kendileri gibi iffetsiz ve hayasız hale getirmenin kavgasını verirler. Yaygaralarla, propagandalarla sanki dünyada herkes fuhşun, zinanın içine düşmüş gibi, yeryüzünde bir tek iffetli insan kalmamış gibi göstererek sonuçta bakın bu işleri yapan sadece bizler değiliz, işte tüm dünya bunları yapıyor demeye çalışırlar. Tüm dünyayı küfrün, şirkin, isyanın, zinanın, ahlâksızlığın, karmaşanın, fuhşiyatın yayılmasına doğru çekerler ki; kendi pislikleri olağan karşılansın. Köşede bucakta gördükleri, görüntüledikleri bir kaç münferit olayı tüm Müslümanlara, tüm topluma mal ederek, sanki tüm toplum öyleymiş gibi gece-gündüz bir savaşın içindedirler.

Onları dinlediğinizde, okuduğunuzda zannedersiniz ki dünyada bir tek iffetli insan kalmamıştır. İnsanların birbirlerinden, insanların ailelerinden, hattâ insanın kendi kendisinden bile şüphelenmesini sağlayacak şekilde bunu kendilerine temel felsefe kabul ederler de gece gündüz yayınlarıyla koştururlar ve dünyayı kendi pisliklerine doğru çekerler. Konuşmalarında, kitaplarında, romanlarında, piyeslerinde, sanatlarında, sanat anlayışlarında, filmlerinde, şarkılarında, türkülerinde bu gayretlerini görmek mümkündür.

Halbuki Müslümanlar temizdir. Müslüman Allah'ın kendisine gösterdiği nikâh dışı hiçbir ilişki içine girmez. Bir ömür boyu Allah'ın istediği hayatı yaşamak için çırpınan iffet ve hayasını kaybetmeyen insandır Müslüman. Toplumda ahlâksızlıkların yayılmasını istemeyen insandır Müslüman. İşte önceki âyetlerde gördük, tek başına bir kimsenin bir ahlâksızlığına şahit olsa bile bir Müslüman bunu ulu orta söyleyemeyecektir. Tâ ki dört şahitle bunu ispat edecek bir konumda olacağı ana kadar. Neden? Çünkü toplumda bir günâh yayılmayacak, yaygınlaştırılmayacaktır. Zaten yaygın olmayan bir davranış toplumda yaygınmış gibi ortaya konmayacak.
20. "Allah'ın size lütuf ve merhameti bulunmasaydı, Allah şefkatli ve merhametli olmasaydı hemen cezanızı verirdi."

Önce demişti Rabbimiz, burada bir daha söylüyor. Allah'ın size karşı fazlı ve rahmeti olmasaydı, Allah sizin iffet ve hayalarınızı korumasaydı, Allah size iftiralardan dolayı gelebilecek belâ ve musîbetlerden sizi korumasaydı, Allah size acıyarak uymak zorunda olduğunuz bu yasaları göndermeseydi ne olurdu

sizin haliniz? Size iftira edenlerin iftiralarını boşa çıkarıp temizlerin temizliğini ortaya koymasaydı ne yapardınız? İşte bunu anlamak zorundayız. Yâni Allah'ın bizim üzerimizdeki fazlını ve rahmetini, Rabbimizin bize merhamet ederek bizi korumasını, bizi kötülüklerden, pisliklerden arındırıp tertemiz bir dünya yaşatmasını çok iyi anlamak zorundayız ki bundan dolayı hep Rabbimizi dinlemeli, hep Ona itaat etmeli, hep Onun istediği bir hayatı yaşamaya yönelmeliyiz. Biz eğer Onun koruması altına girer, Onun istediği hayatı yaşamaya çalışırsak işte o zaman Onun koruması ve rahmeti bize ulaşacaktır. Değilse Onun korumasını, Onun rahmetini, desteğini kaybedeceğiz demektir. İşte bakın bundan sonraki âyet bunu çok hoş ortaya koyuyor:
21. "Ey inananlar! Şeytana ayak uydurmayın. Kim şeytanın arkasına takılırsa, bilsin ki, o, hayasızlığı ve fenalığı emreder. Allah'ın size lütuf ve merhameti bulunmasaydı, hiçbiriniz ebedîyen temize çıkamazdı. Fakat Allah dilediğini temize çıkarır. Allah işitir ve bilir."

Ey iman edenler, şeytanın yoluna gitmeyin, şeytanın adımlarına uymayın, şeytanın vesveselerine, vartalarına düşmeyin. Şeytanın peşine takılarak Onun istediği bir hayatı yaşamayın. Allah'ın yasakladığı nikâh dışı bir ilişki içine girmeyin. Allah ne demişse, Peygamber ne istemişse ona tabi olun. Kim ki Allah'ın ve elçisinin yolunu bırakarak şeytanın adımlarına tabi olursa, yâni Allah'ın yasalarının dışına çıkar, Allah'ın yasakladığı davranışların içine girerse kesinlikle bilesiniz ki şeytan fuhşiyatı, münkeratı, kötülüğü emreder. Çirkin hayasızlıkları, aşırılıkları emreder. Nikâh dışı gayri meşru ilişkileri emreder. Şeytan size maddî ve manevî her tür aşırıkları emreder. Mal talebinde aşırılık, ev mesken konusunda, mal mülk konusunda, sevgi saygı ko-nusunda, kadın erkek ilişkileri konusunda, her konuda aşırıkları emreder.

Tabii ki fahşanın ve münkeratın ne olduğunu yine Allah ve Re-sûlü belirleyecektir. Hiç kimsenin şu iyidir, şu kötüdür, şu münkerdir demeye hakkı yoktur. İnsanların değer yargıları değişip de toplum Allah'ın değer yargılarını bir kenara bırakarak efendim bir erkekle bir kadının kendi istek ve arzularıyla, hiç kimsenin baskısı olmaksızın bir araya gelmelerinde bir sakınca yoktur demeleri Allah ve Resûlünün değer yargılarıyla çatıştığı için çirkin bir davranıştır. Eğer Allah ve Resûlü nikâh dışı bir ilişkiye çirkin demişse, fuhşiyyat demişse o çirkindir, o fuhuştur. Evet erkek evlendiği zaman karısının hakkına riâyet ederek başkalarıyla düşüp kalkamaz. Ama bekârken, kimseye karşı sorumlu değilken o dilediğiyle dilediği ilişkiyi kurabilir demeye hiç kimsenin hakkı yoktur.

Çünkü Allah, ona çirkinlik demişse, fahşa demişse kimsenin onu değiştirmeye hakkı yoktur. Veya kadınlar iffet ve hayalarını korusunlar, onlar namuslu yaşasınlar, ama erkekler bırakın onlar serbest yaşasınlar, diledikleri kadınlarla düşüp kalksınlar demeye de hiç kimsenin hakkı yoktur. Kadınlar için

bu büyük bir günâh ve suçtur, ama erkekler için günâhlık yoktur. Zaten erkek adam dediğin dilediğini yapandır demek de Allah ve Resûlüyle çatışmaya girmek demektir.

İşte bütün bunları şeytan istiyor ve insanları bu taraflara doğru çekiyor. Rabbimiz de bizleri uyararak diyor ki sakın şeytanın çektiği tarafa gitmeyin. Öyleyse kesinlikle şeytan vahiylerini dinlemeyeceğiz, hep Allah'ın vahyini dinleyeceğiz. Allah'ın helâl dediği helâldir, haram dediği de haramdır. Allah'ın çirkin dediği çirkin, fahşa dediği fahşa, münker dediği de münkerdir. Allah doğru söyler, Allah güzel söyler diyeceğiz ve şeytana uymayacağız. Allah karşıtı düşüncelerin, sistemlerin egemenliğinde bir hayata asla razı olmayacağız.

Eğer üzerinizde Allah'ın fazlı ve rahmeti olmasaydı sizden hiçbiriniz temiz olamazdı, temiz kalamazdı. Lâkin Allah dilediklerini, temizleri, temiz olmak isteyenleri, temizlik isteyenleri temizler, tezkiye eder. Çünkü Allah işitendir, bilendir. Kimin temiz bir hayat istediğini, kimin namuslu bir hayatın peşinde olduğunu, kimin de günâh dolu, pislik dolu bir hayatın cazibesine kapıldığını Allah en iyi bilendir. İnsanların ne niyet taşıdıklarını, kalplerinde neleri tasarladıklarını, nelerden hoşlanıp nelerden nefret ettiklerini en iyi bilendir. Ve onun için de kime takva, temizlik vereceğini, kimi rezil ve rüsva edeceğini bilendir.

Yâni öyleyse şu toplumda şeytana rağmen, şeytan vahiylerine rağmen temiz bir hayat yaşayanlar, temiz kalabilenler kesinlikle bilesiniz ki ancak Allah'ın lütfu ve keremiyle bunu becerebilmişlerdir. Onun için bizler de sürekli Rabbimize sığınmak, Ondan istemek, Ona yalvarıp yakarmak zorundayız. Ya Rabbi bizleri koru, bizden bu lüt-funu esirgeme. Ya Rabbi biz temiz olmak istiyoruz. Hanımlarımızla, çocuklarımızla temiz bir hayat yaşamak istiyoruz. Şunu kesin biliyoruz ki bu kadar pis insanların içinde, sen temiz kılarsan, sen korursan an-cak biz temiz kalabiliriz. Sen bizi korursan biz korunmuş oluruz demek zorundayız. Temiz olmak, temizliği seçmek ve bu konuda Allah'a sığınmak zorundayız.

Evet temizlik Allah'ın istediği temizliktir. Tezkiye Allah'ın ortaya koyduğu tezkiyedir. Şu dünya üzerinde herkesin, her toplumun bir temizlik anlayışı olabilir. Herkes kendine göre bu konuda bir değer yargısı geliştirip bu dünyada kendi keyiflerince yaşayabilirler. Ama ölümleriyle birlikte geçerli olacak olan bilelim ki Allah'ın değer yargılarıdır. Allah'ın temiz dedikleri temiz, pis dedikleri de pis olacaktır. Unutmayalım ki insanların ortaya attıkları tüm değer yargıları, meselâ eğitimle ilgili, hukukla ilgili, ekonomiyle, kılık-kıyafetle, erkek kadın ilişkileriyle ilgili, nikâh, talakla ilgili, siyasetle ilgili tüm değer yargıları ölümle birlikte bitecek Allah'ın değer yargıları devreye girecektir. Şu anda altı milyar insan kafa ve kalp bütünlüğü içinde bizim bu konudaki görüşümüz şudur dese, Allah ta onun zıddını söylese, o altı milyar insan

öldükleri zaman Allah’ın değer yargısına teslim olmak zorunda kalacaklardır. Sonuçta bu dünyada Allah’ın değer yargılarına sahip çıkanlar, onu yaşayanlar kurtulacaklar, reddedenler de kaybedeceklerdir.

22. “İçinizde lütuf ve servet sahibi olanlar, yakınlarına, düşkünlere ve Allah yolunda hicret edenlere, vermemek için yemin etmesinler, affetsinler, geçsinler. Allah'ın sizi bağışlamasından hoşlanmaz mısınız? Allah Bağışlayandır, merhametli olandır.”

Ayşe annemiz iftiraya maruz kalmıştır. Ayşe annemizin babası Ebu Bekir efendimiz bundan çok etkilenmiştir. İftirayı yapanların büyüğü münâfıkların reisi Abdullah Bin Übey’dir, ama Müslümanlardan da bu işe karışanlar olmuştur. İşte bu işe karışan Müslümanlardan birisi de Mıstah’tır ve fakir olduğu için sürekli Ebu Bekir efendimizin kendisini kolladığı birisidir. Mıstah Ebu Bekir efendimizin bu iyiliklerini görmezden gelerek bilmediği bir konuda susmaya değil de konuşmaya ve bu dedikoduyu yaymaya çalışmıştır. Hz. Ebu Bekir efendimiz onun bu durumunu öğrenince: “ Vallahi ben de bundan böyle ona ve ailesine yardımımı kesiyorum” demişti. Tabii bu kararı alan sadece Ebu Bekir efendimiz değildi. Müslümanlardan bazıları bu tür insanlara yardım etmeme kararı almışlar, bu konuda yemin etmişlerdir.

Allah buyurdu ki sizden faziletli ve varlıklı olanlar, hali vakti yerinde olanlar yakınlara, yoksullara ve Allah yolunda hicret edenlere yadım etmekte eksiltme yapmasınlar. Onlara vermeye devam etsinler. Affetsinler, onları hoş görsünler, onlara karşı müsamahalı davransınlar. Allah’ın sizi bağışlamasını, Rabbinizin sizin günâhlarınızı, kusurlarınızı örtmesini, hatalarınızı örtbas etmesini istemez misiniz? Eğer istiyorsanız Rabbinizin size mağfiretini, o zaman onlar size karşı kötülük etmiş olsalar bile siz de onlara vermeye devam edin. Kin tutmayın. Onları bağışlayın. Tıpkı Rabbinizin sizi bağışladığı gibi sizler de onları bağışlayıp Rabbinizin ahlâkıyla ahlâklanın.

Hz. Ebu Bekir bunu duyar duymaz hemen: Vallahi biz Rab-bimizin bizi bağışlamasını dileriz. Biz bunu isteriz diyerek hemen yardım ettiği Mıstah’a önceki yaptığı yardımını artırıverdi. Diğer Müslümanlar da öyle yaptılar. Çünkü Allah’ın hoşnutluğu, Allah’ın mağfireti her şeyden önde geliyordu. Evet dün o Müslümanlar kendilerine seslenen Rabbimizin bu dâvetine icabet ediyorlardı. Şimdi bu âyetler bize sesleniyor. Allah tarafından bağışlanmayı sevmez misiniz? Allah’ın mağfiretine ulaşmayı istemez misiniz? Şu anda çevremizde problemli olduğumuz akrabalarımız var, Müslümanlar var. Belki haklı da olabiliriz. İşte Ebu Bekir’de haklıydı. Eğer Rabbinizin sizi bağışlamasını istiyorsanız sizler de onları bağışlayın. Size karşı yanlış yapan, hata eden kardeşlerinizi bağışlayın ki Allah ta sizi bağışlasın.

23,24. "İffetli, habersiz, mü'min kadınlara zina isnat edenler dünya ve âhirette lânetlenmişlerdir. Kendi dilleri, elleri ve ayakları, yapmış olduklarına şahitlik ettikleri gün onlar büyük azaba uğrayacaklardır."

Tertemiz, namus ve iffet sahibi kadınlara, bir şeyden habersiz sâliha kadınlara, iffet ve hayasını koruyan kadınlara zina suçu atanlar var ya işte dünyada ve âhirette en büyük onlar içindir. Ve onlar için büyük bir azap vardır. Allah korusun. Hiç bir şeyden haberi yok, tertemiz bir kadın. Hiç bir oyun oynaş bilmeyen, kalbinde hiçbir ahlâksızlık düşüncesi taşımayan, hile ve desisesi bulunmayan, ismi hiçbir şüphe çağrıştırmayan iffet ve haya abidesi bir kadın, iffet ve hayasını korumak için çırpınıyor. Allah'a ve eşine bağlı, asla ne kocasına ne de Rabbine ihanette bulunmamış bir kadın düşünün. Kalkmış birisi böyle bir kadına iftira atıyor. İşte az evvel anlatıldı, Ayşe anamız, ya da bir başka Müslüman hanım. Kıyâmete kadar Ayşeler, Fatmalar, Hacerler ne fark eder? Çünkü hiçbir Müslüman kadının iffet ve namusunun korunması Ayşe annemizden aşağı değildir. Tüm Müslümanların iffet ve hayalarının değeri aynen peygamber hanımlarının değeri gibidir. Çünkü tüm Müslümanlar peygamber ve hanımları gibi yaşamak zorundadırlar. Tüm Müslümanlar iffet ve hayalarını korumak zorundadırlar.

Evet kim böyle Allah tarafından korunma altına alınmış bir Müslümana iftira ederse onun cezası dünyada ve âhirette lânete uğramaktır. Dünyada da âhirette de melundur bunlar. Allah'ın rahmetinden kovduğu uzaklaştırdığı kimselerdir bunlar. Allah kime lânet edip de rahmetinden mahrum etmişse artık ona kimse yardımcı olamaz ve kimse onu Allah'ın gazabından, azabından kurtaramaz. Çünkü Allah'ın lânetine uğramak, Allah'ın dostluğunu kaybetmekten daha büyük bir kayıp yoktur. Çok dikkat etmeliyiz buna.

Bir gün gelir ki o gün dilleri, elleri ve ayakları kendi aleyhlerinde yaptıklarına şahitlik yapar. Şimdi dilediğimizi yapabiliriz. İstediğimiz gibi bir hayat yaşayabiliriz. Dilediklerimizi karalayalım, dilediklerimize iftira edelim, dilediklerimize çamur atalım, dilediklerimizin namus ve iffetiyle oynayalım, dilediklerimize zulmedelim, dilediğimiz gibi ağzımızı kullanıp Allah'ın razı olmadığı sözleri konuşalım, yazalım. Ama unutmayalım ki bir gün gelecek dillerimiz, ellerimiz, ayaklarımız, kulaklarımız artık bizim emrimizde değil Rablerinin emrindedirler. Bakın Fussilet sûresi bunu şöyle anlatıyordu:

"Nihâyet oraya vardıkları zaman kulakları, gözleri ve derileri yaptıkları şeyler hakkında onların aleyhinde şahitlik ederler."
(Fussilet 19,20)

Evet o gün onların kulakları, gözleri ve derileri yaptıkları şeyler hakkında kendi aleyhlerinde şahitlikte bulunurlar. Kendi azaları, kendi organları kendileri hakkında şahitlikte bulunurlar. Yâsînin beyanıyla da Rabbimiz buyurur ki o gün

onların ağızlarına mühür vuracağız ve sonra uzuvlarına da haydi konuş diyeceğiz. Uzuvları da dünyada yapıp ettiklerinin tamamını sayıp dökmeye başlayacak. Ya Rabbi benimle filan zaman şunu yaptı, benimle bunu etti, benimle şuna, şuna iftira etti, benimle şuna, şuna zulmetti diyerek her şeyi ortaya dökecekler. Sonra kişi konuşmak için serbest bırakılacak. O zaman da şöyle diyecek: Canınız cehenneme! Lânet olsun size! Ben sizi savunuyordum! Ben sizin kurtuluşunuz için mücâdele veriyordum! Halbuki siz benim işimi zorlaştırdınız! Beni rezil rüsva ettiniz! diyecek. Bu konuda pek çok hadis vardır.

Öyleyse gelin ey Müslümanlar, Allah'ın değer yargısına göre bir hayat yaşayalım. Gelin Allah'ın istediği iffet ve haya anlayışına göre bir dünya yaşayalım. Gelin Allah'ın nikâh ve temizlik yasasına göre ilişkilerimizi ayarlayalım. Unutmayalım ki bir gün gelecek hiçbirimizin hiçbir yetkimiz kalmayacak. Hiç kimse bizi dinlemeyecek, azalarımız bile bizi dinlemeyecek, hiç kimse bizi kurtaramayacak. Bugün belki birilerinin istediği gibi yaşadığımız zaman birileri bizi alkışlayacak, bize diplomalar verecek, statüler verecek. Belki birileri tamam işte bizim istediğimiz insan tipi böyle olmalı diyecek. İşte kadın böyle giyinmeli, erkek böyle olmalı diyecek. Ama unutmayın ki o gün onların da bir yetkileri kalmayacak. O gün onların elleri, ayakları da kendi aleyhlerinde konuşmaya başlayacak. Onların değer yargıları da o gün bitecek. Bugün bizi alkışlayan, hah böyle olmalısın! diyenler yarın bizim gibi âciz bir konuma düşecekler. Öyleyse niye bugün bizler onların değer yargılarına göre, onların arzularına göre bir hayat yaşayalım? Niye onların beğenilerine kendimizi kurban edelim de?

Öyleyse öyle bir hayat yaşayalım ki yarın bizi yargılayacak Rabbimizin değer yargıları istikâmetinde olsun. Öyle bir hayat yaşayalım ki şahitlerimiz aleyhimizde değil lehimizde konuşsunlar. Tüm azalarımızın Müslümanlığımıza şahit olsunlar. Tüm azalarımız desin ki: " Ya Rabbi işte bu kulun senin istediğin şekilde tertemiz bir hayat yaşadı. İffet ve hayasını senin istediğin şekilde korudu. Senin için bizi kullandı. Senin rızan istikâmetinde bizleri kullandı" desinler. Çünkü o gün:
25. "O gün, Allah onlara kesinleşmiş cezalarını verecektir. Allah'ın apaçık hak olduğunu bileceklerdir."

Evet o gün Allah herkesin cezasını hak olarak verir. Herkesin mükâfatını hak olarak verir. Kimseye zerre kadar bir zulüm, bir haksızlık yapmaz. Ve onlar o gün artık bilirler ki gerçekten apaçık hak Allah'mış. Hak Allah'tır, hakikat Allah'tır Onun dışında hak yoktur. Hak yasa Onundur, hak hayat Onun istediği hayattır, hak değer yargıları Onun değer yargılarıdır. İffetin, hayanın, temizliğin, kadın ve erkek ilişkilerinin en doğrusu, en gerçeği Allah'ın istediğidir.
26. "Kötü kadınlar kötü erkeklere, kötü erkekler kötü kadınlara yakışırlar. İyi kadınlar iyi erkeklere, iyi erkekler de iyi kadınlara yakışırlar. Bunlar onların

söylediklerinden uzaktırlar. İşte bunlara mağfiret ve cömertçe verilmiş rızık vardır.”

Dileyen dilediği yolu seçebilir. Dileyen dilediğini tercih edebilir. Allah’ın istediği temizliği tercih edenler temiz olur, Allah’ın değer yargılarına göre pisliği tercih edenler de pis olabilirler. Allah bu dünyada kimseyi zorlamıyor. Eğer Rabbimiz zorla benim dediğim gibi olacaksınız deseydi hepimizi temiz yaratırdı, hattâ cinsel organlarımızı ya-ratmazdı, melekler gibi, ya da şu taşlar gibi hiç birimizi günâh işleye-mez bir biçimde yaratırdı olur biterdi. Ama Allah böyle istememiş. Bizleri hem tayyip hem de habis olabilme özelliğinde, ikisinden birini tercih edebilme iradesinde, özgürlüğünde yaratmış ve haydi dileyen dilediğini tercih etsin buyurmuştur. Ve işte bunun kaderini de şöylece belirliyor Rabbimiz:

Habis kadınlar habis erkekler içindir. Kötü kadınlar kötü erkekler içindir. Habis erkekler de habis kadınlar içindir. İffet ve hayasız kadınlar iffet ve hayasız erkekler içindir, namussuz erkekler de namussuz kadınlar içindir. İffet ve hayalı kadınlar iffet ve hayalı tertemiz erkekler içindir, iffet ve hayalarını Allah’a göre ayarlayan tertemiz erkekler de iffet ve hayalı tertemiz kadınlar içindir. Evet demek ki temiz erkeklere temiz kadınlar, temiz kadınlara temiz erkeler yaraşır, onlar kendilerine ancak onları lâyık görürler. Kötü erkekler de aynen kendileri gibi kötü kadınları eş seçerler, kötü kadınlar da kendileri gibi kötü erkeklerden hoşlanırlar.

Veya kötülük, kötü söz, çirkin söz kötü erkekler hakkındadır, kötü erkeklere de kötü söz yakışır. İyi söz, tayyip söz iyi ve temiz erkeklere aittir, güzel sözler iyi erkeklere, temiz erkeklere yakışır. Kötüler, kötü sözlere dalarlar, iyilerin o kötü sözlerle asla bir ilgisi olamaz.

Evet burada bir hususa dikkat çekelim. Bir delikanlı düşünün ki Allah’ın ortaya koyduğu temizlik anlayışından uzak bir hayat yaşıyor. İstediği yerlerde istediği kimselerle düşüp kalkıyor. Toplumun yasallaştırdığı pis yerlere gidip geliyor. Namussuz ve iffetsiz bir hayat yaşıyor. Sonra nihâyet evlenme vakti geldiği zaman da iffetli ve namuslu bir kadın arıyor kendisine eş olarak. Peki kadın için de aynı şey mümkün mü? Elbette hayır. Bırakın nikâh dışı bir ilişkide bulunarak bir günâh işlemeyi, sözlüsünden ayrılan, kocasından boşanan bir kadın bile sanki ebedîyen suçlu görülmektedir. Ama erkek delikanlılık döneminde istediği gibi yaşayacak, istediği şeyleri yapacak ama evlenirken tertemiz bir kız arayacak ve onunla evlenecek.

Tabii evlendikten sonra da yine aynı pislikleri yapmaya devam edecek, ama evdekinin tertemiz kendisini beklemesini isteyecek. İşte Rabbimizin bu âyetlerinde böyle bir anlayışa yer yok. Hanımının temiz olmasını isteyen erkek

kendisi de temiz olmak zorundadır. Kocasının temiz olmasını isteyen kadın kendisi de temiz olmak zorundadır. Öyle değil mi? Sen Allah'a ihanet et, sen kendine ihanet et, sen azalarına ihanet et, sen karşındaki kocana, hanımına ihanet et sonrada da karşındakinin tertemiz olması konusunda çaba harca. Olacak şey mi bu?

Öyleyse hanımımız hakkında istediğimizi kendimiz için de isteyeceğiz. Kocamız hakkında istediğimizi kendimiz hakkında da isteyeceğiz. Biz tertemiz olalım ki tertemiz kadınlar bize gelsin. Biz tertemiz olalım ki hanımlarımız da tertemiz hayatlarını devam ettirsin. Allah'a hainlik yapan, Allah'a karşı gelerek bir hayat yaşayan ne erkeğin, ne de kadının tertemiz insanların kanına girmeye hakkı yoktur. Öyle değil mi? Eğer sen Allah tanımaz, temizlik tanımaz, pislik içinde bir hayattan hoşlanıyorsan o zaman git keyfine göre yaşayan, Allah tanımaz kimselerle evlen. Niye temiz bir Müslümanın kanına girmeye çalışıyorsun da?

Eğer namusluluktan, temizlikten hoşlandığın için temiz bir kadın arıyorsan sen de namuslu ol. Niye Müslümanların tertemiz kızlarına, tertemiz erkeklerine ihanet ediyorsunuz? Niye kendi değer yargılarınızla başkalarının değer yargılarını sıfırlamaya çalışıyorsunuz? Ne hakkınız var buna? Allah diyor ki bakın: Ey adam, eğer benim değer yargıma göre habissen, pissen git dünyada benim değer yargılarıma göre yaşamayan bir çok insan var onlardan biriyle evlen. Git dilediğin gibi yaşa, ama benim tertemiz kullarıma ilişme, bulaşma ve onları kö-tülüğe doğru çekip götürme, onların kanlarına girme diyor Rabbimiz.

Sûrenin bundan sonraki bölümünde Rabbimiz toplumu kötülüğe, zinaya götürücü tüm yolları kapatıyor. Bakın şöyle buyuruyor:

27. "Ey inananlar! Evlerinizden başka evlere, izin almadan, seslenip sahiplerine selâm vermeden girmeyiniz. Eğer düşünürseniz bu sizin için daha iyidir."

Ey iman edenler, kendi evlerinizin dışındaki evlere, sizin olmayan, mâliki olmadığınız evlere girerken bir ünsiyet bulmadan, bir izin almadan, size buyurun denilmeden ve ehline selâm vermeden girmeyin. ***İsti'nas*** aslında keşifte bulunmak demektir. Öyleyse size izin verilip verilmeyeceğini araştırıp öğrenmeden girmeyin buyuruluyor. Böyle davranmanız sizin için daha hayırlıdır, umulur ki tezekkür edersiniz. Evet bir insanın, ister erkek, ister kadın bir başkasının evine kapıyı çalmadan, izin istemeden, ehline selâm da vermeden öyle paldır küldür girmeyecek. Rabbimiz daha kötülük doğmadan boğmak istiyor. Kötülüklere açılan kapıları kapatmak istiyor. Yâni muhtemeldir ki o eve bir kadın girerken evde yalnız erkek vardır veya bir erkek girerken evin hanımı

yalnızdır. Bir mahremiyete muttali olma, uygunsuz bir duruma düşme söz konusu olabileceği için Rabbimiz bunu yasaklıyor. Peki ne yapılacak:

1- Kapıyı çalacak bir Müslüman. Bir, iki, üç kere çalar. İçerden kim o? denilirse, Selâmun aleyküm, ben filan oğlu filanım. Veya ben falan kızı filanım der. Kendini tanıtmadan aç benim denmeyi Rasû-lullah efendimiz yasaklıyor. Eğer müsaade ederlerse girilir. Diyelim ki hiç ses gelmedi içerden. İkinci kere daha çalarsın, yine kim o? denilirse selâm verip ben filanım dersin. İzin verilirse girersin. Ses gelmi-yorsa, üçüncü defa çalarsın içerden ses gelmezse, ya da içerden ge-len ses dön git derse dönüp gidersin. Tabii çalarken de kapının tam karşısında durulmaz. Kapının sağında veya solunda durulmalı ki içerden çıkan erkek ya da kadın o haliyle görülmemelidir.

Yâni kapıyı açan aceleyle Allah'ın görülmesini istemediği bir durumda bulunabilir. Ve yine az evvel ifade ettiğim gibi yalnız başına bir kadının bulunduğu bir eve yalnız başına bir erkek girmemelidir, yalnız başına erkeğin yanına da bir kadın girmemelidir. Hattâ kişi kendi evine girerken bile, kendi öz annesinin evine girerken bile böyle paldır küldür girmeyecektir. Sahâbeden birisi Rasûlullah efendimize sorar: Ey Allah'ın Resûlü, annemin evine girerken de izin isteyecek miyim? Allah'ın Resûlü evet der. Adam der ki ya Rasulallah o benim annem deyince, Rasûlullah anneni çıplak bir vaziyette görmek ister misin? buyurur. Müslüman karısı evdeyken, dışardan gelirken bile ök-sürerek, haberdar ederek girmelidir.

Böylece hem meskenler korunmuş olacak, hem de insanları zinaya, kötülüklere götürücü yollar kapatılmış olacaktır. Yine Rasû-lullah efendimizin beyanları ve uygulamalarıyla biliyoruz ki kapının, ya da pencerenin yanından bağırmak, Şiddetle kapıyı çalmak haramdır. Hucurât sûresinde de Rabbimiz bunu şöyle anlatır:

"Ey Muhammed! Sana odaların ötesinden seslenenlerin çoğu akl etmeyen kimselerdir."
(Hucurât 4)

Yine kapıdan, pencereden, duvardan içeriyi gözetlemek de yasaktır. Rasûlullah efendimiz azatlısı Sevban'a bir gün buyurur ki:

"İçeriye göz attıktan sonra izin istemenin ne anlamı kalır?"

Hattâ böyle evinin içini dikizleyen bir adamın gözünü yara-layan ev sahibine hiç bir cezanın uygulanmayacağına dair rivâyetler vardır. Tabii dinlemek de aynı şekilde yasaktır. Başkalarının mahremiyetini ihlâl etmeye hiç kimsenin hakkı yoktur.

Evet bunları size anlatıyoruz, böyle yaparsanız sizin hakkınızda daha hayırlıdır, umulur ki öğüt alırsınız diyor Rabbimiz. Bu sizin için daha hayırlıdır. Sizleri bir töhmete düşmekten, bir töhmet makamında bulunmaktan kurtarır, iffet ve temizliğinizi artırır.

28. "Eğer evde kimseyi bulamazsanız, yine de size izin verilmedikçe içeriye girmeyiniz. Size "Dönün" denirse dönün. Bu, sizi daha çok temize çıkarır. Allah yaptıklarınızı bilir."

Eğer orada, o evde kimse yoksa, kimseyi bulamazsanız, size izin verilinceye kadar oraya girmeyin. Kimse yoksa zaten boş bir eve girmek yasaktır. Eğer size deniliyorsa ki evden, dönün gidin, şu anda sizi kabul edecek durumda değilim, hemen dönüp gidin. Tekrar tekrar ısrarla izin istemeye çalışmayın, ya da illa da izin çıkacak diye kapının ağzında beklemeyin. A! Geldik de kabul edilmedik filan diyerek sitemlerde bulunmayın. Unutmayın ki ziyaretine gittiğiniz bir Müslümanın kapısından içeriye alınmanız da sevap, alınmamanız da sevap, kimseyi bulamayıp boş dönmeniz de sevaptır. Bu maksatla attığınız her adım sevaptır. Dönün denilirse sakın kızmayın, darılmayın. Ya belki de içerdeki kardeşinizin sizi karşılayacak uygun bir pozisyonu yoktur. Durumu müsait değildir. Almayabilir, alamayabilir sizi evine. Ya olur mu? Yapılır mı bir Müslümana? Olur, işte bunu Allah diyor. Yâni gerçekten her iki taraf için de çok güzel bir davranıştır bu.

Evet dön git diyen Müslüman da çok rahat Allah'ın kendisine tanıdığı bir haktan istifade ettiği için, bunu çok rahat ortaya koyduğu için, dönüp giden Müslüman için de Allah'ın bu tavsiyesine uyduğu için sevap vardır. Allah diyor ki, dönün gidin, unutmayın ki bu sizin için daha hayırlıdır ve Allah yaptıklarınızın tümünü bilmektedir.

Ziyarete giden Müslüman da, ziyaretine gidilen Müslüman da bunu anlamıyorlar maalesef. Ne ev sahibi rahatlıkla, haydi git seni şu anda kabul edemeyeceğim demeyi kabullenebiliyor, ne de ziyaretçi ev sahibi tarafından kendisine böyle bir şeyin denmesini normal görebiliyor. Buyurun denilse de, gidin denilse de, evde bulamasak ta sevap alınmıştır. Ama her şeyi materyalist bir mantıkla düşündüğümüz için bunu da aynı mantıkla düşünmeye çalışıyoruz. Halbuki doğrusu, güzeli Allah'ın dediğidir.

29. "İçinde malınız bulunan boş evlere girmenizde bir sorumluluk yoktur. Allah, açığa vurduğunuzu da, gizlediği-nizi de bilir."

Ama şu evler bunun dışındadır. Oturulmayan evler, genelde herkese açık olan odalar, ardiyeler, hanlar, misafirhaneler, dükkanlar, oteller, ya da ortak kullanım alanları olan yerlere girebilirsiniz, çünkü orada bir erkek, ya da bir kadın yoktur. Zaten konu hep Allah'ın bizi görüp gözettiği imanına, anlayışına bina edilecektir, bilesiniz ki Allah sizin açıkladığınızı da gizlediğinizi de bilir. Yâni sizin iç dünyanızı da, esrarınızı da, dış dünyanızı da bilir Allah.

Yâni tamam böyle kimseye ait olmayan, ya da herkesin kullanım alanı olan bir ardiye var. Oraya bir kadın gitti, ya da bir erkek oraya gitti ve siz bunu biliyorsunuz, sırf orada onunla karşılaşmak için gidiyorsunuz. Niyetiniz bu. Unutmayın ki sizin oraya ne için gittiğinizi, hedefinizin, niyetinizin ne olduğunu Allah bilmektedir. Kimse Allah'ı aldattığını, atlattığını zannetmesin. Allah içinizi de dışınızı da bilmektedir.

30. "Ey Muhammed! Mü'min erkeklere söyle: Gözlerini bakılması yasak olandan çevirsinler, mahrem yerlerini korusunlar. Bu, onların arınmasını daha iyi sağlar. Allah yaptıklarından şüphesiz haberdardır."

Önce erkeklere bir hitap. Peygamberim, mü'min erkeklere de ki gözlerini indirsinler, gözlerini kıssınlar, haramdan sakınsınlar. Ve yine ferçlerini, bacaklarının arasını, mahremleri hariç başkalarına açmaktan, göstermekten, ırz ve namuslarını zinadan korusunlar. İşte bu onlar için daha temizdir. Allah yaptıklarınızdan haberdardır. Demek ki insanların ferçlerini, ırz ve namuslarını haramdan korumanın ilk yolu, gözlerden geçmektedir. Gözler korundu mu namus da korunacak, gözler hain olmayacak. Gözler Allah'ın bakma dediği yere bakmayacak. Gözler Allah'ın yasakladığı yerlerde dolaşmayacak, kısılması gereken yerlerde kısılacak, görüş alanı daraltılacak, uluorta her yere de-ğil de sadece bakılabilecek alanlarda gezecek.

Bakın dikkat ederseniz Rabbimiz önce erkeklere sesleniyor. Emrin ilk muhatabı erkeklerdir. Toplum ne derse desin, nasıl bir değer yargısı geliştirirse geliştirsin. Demin ifade ettiğim gibi istediği kadar erkek dilediği bir hayatı yaşayabilir diyerek ona sınırsız bir özgürlük tanısın. Bakın Allah'ın değer yargısı öyle değil. İlk önce erkeklere diyor ki Rabbimiz, peygamberim mü'min erkeklere söyle ki gözlerini aşağıya indirsinler, gözlerini harama bakmaktan alıkoysunlar. Irz ve namuslarını da muhafaza etsinler. Öyleyse anlıyoruz ki erkek de kadın da aynen Allah'ın istediği bir iffet hayatını yaşamak zorundadır.

31. "Mü'min kadınlara da söyle: Gözlerini bakılması yasak olandan çevirsinler, iffetlerini korusunlar. Süslerini, kendiliğinden görünen kısım müstesna, açmasınlar. Baş örtülerini yakalarının üzerine salsınlar. Süslerini kocaları veya babaları veya kayınpederleri veya oğulları veya kocalarının oğulları veya erkek kardeşleri veya erkek kardeşlerinin oğulları veya kız kardeşlerinin oğulları veya Müslüman kadınları veya câriyeleri veya erkekliği kalmamış hizmetçiler ya da kadınların mahrem yerlerini henüz anlamayan

çocuklardan başkasına göstermesinler. Gizledikleri süslerin bilinmesi için ayaklarını yere vurmasınlar. Ey inananlar! Saadete ermeniz için hepiniz tevbe ederek Allah'ın hükmüne dönün.”

Ve yine mü’mine hanımlara da söyle ki onlar da gözlerini harama bakmaktan korusunlar, sakınsınlar, onlar da ferçlerini, cinsiyetlerini harama düşmekten korusunlar. Evet kadınlar da gözlerini aşağıya indirecekler, bakışlarını sınırlandıracaklar. Hem erkekler için, hem de kadınlar için namuslarını zinadan korusunlar emrinden önce gözlerini harama bakmaktan korusunlar emri verilmektedir. Bunun sebebi hevânın tohumu gözün tamahkârlığıyla atılmaktadır. Zinaya ilk atılan adım gözlerle bakmaktır. Onun için Rabbimiz işe önce oradan başlamaktadır. Gözler haramdan korunduğu zaman o gözün sahibi de kendisini haramlardan koruyabilecektir. Çünkü Rasûlullah efendimizin bir hadisi gerçekten bunu çok hoş anlatır.

Göz görür, kulak işitir, dil konuşur, el tutar, ayak yürür ve en sonunda cinsel organ da ne yapacaksa yapar ifadesi başlangıçla sonun en iyi şekilde muhafaza edilmesi, korunması gerektiğini göstermektedir, emretmektedir. Öyleyse bir Müslüman elini, ayağını, gözünü, kulağını, derisini, tenasül uzvunu Allah’ın istemediği yerlerde kullanmayacak. Tüm bedenini, tüm azalarını Allah’ın yasaklamış olduğu ilişkilerden uzak tutacaktır. Elin şuralardan başka yerlere dokunma-malı, gözün şuralardan başka yerlere bakmamalı, kulağın şunlardan ötesini dinlemeli, cinsel organların şuraların dışındaki yerlerde kullanılmamalı dediği yerlerde bunlar kullanılmamalıdır.

Bütün bunlar kitap ve sünnetle ortaya konmuştur ve artık kı-yamete kadar insanların bunları değiştirme yetkisi yoktur. Kur’an’ın mücmel bıraktığı yerleri Allah’ın Resûlü yine vahyin yol göstermesiy-le açıklamıştır, uygulamıştır, pratikte bize göstermiştir. Erkeğin avret yerlerinin dizkapağı ile göbeğinin arası olduğunu, kadının avret yerinin de avret yerlerinin neresi olduğunu belirlemiştir.

Avret mahalleri dörttür. Erkeğin erkeğe karşı avreti, kadının kadına karşı avreti, erkeğin kadına karşı avreti, kadının erkeğe karşı avreti.

Erkeğin erkeğe karşı avreti, dizkapağıyla göbeğinin arasıdır. Kadının kadına karşı avreti ise, tıpkı erkeğin erkeğe karşı olan avreti gibidir. Kadının erkeğe karşı avreti bedeninin tümüdür. Ancak bir kadınla evlenmek isteyen erkek onun ellerine ve yüzüne bakabilir. Erkeğin kadına karşı avretine gelince, bir kadın için erkeğin bakılması haram olan yerleri dizkapağı ile göbeği arasıdır.

Evet erkekler için de kadınlar için de gözlerini mahremlerine dikmesi haramdır. İrade dışı tesadüfi ilk bakış bağışlanmışsa da, karşıdakinin çekiciliği hissedildikten sonra ikinci defa bakmak, üçüncü defa bakmak ve bakmaya

devam etmek helâl değildir. Çünkü gözlerin zinası işte bu şekilde bakmaktır diyor Rasûlullah efendimiz. Rasû-lullah efendimiz kendisine sorulan bir soru üzerine tesadüfen ilk bakıştan sorumlu olmazsın ama hemen ondan sonra gözünü aşağıya indirmen şartıyla buyurmaktadır.

Erkekler kadınlara bakmayacaklar, kadınlar da erkeklere bak-mayacaklar. Erkeklerin gözleri de temiz olacak, kadınların gözleri de tertemiz olacak. Allah için, niye kadınlarımıza başkalarını gösteriyoruz? Niye biz başkalarına bakıyoruz? Neden başkalarına gösteriyoruz kadınlarımızı? Ekran olarak niye çağırıyoruz evimize birilerini? Niye birileri oturtulup konuşturuluyor gösteriliyor evimizde kadınlarımıza? Niye gösteriliyor, seyrettiriliyor birileri? Elin âlemin ayyaşlarının, namussuzlarının ne işi var bizim evin içinde? Tamam belki diyeceksiniz ki; efendim o televizyondaki ayyaşlar bizim karılırımızı görmüyor ki. İyi de sizin kadınlarınız görmüyorlar mı onları? Bakmıyorlar mı elin âlemin adamlarına? Göstermiyor musunuz o namussuzları kadınlarınıza?

Hani iki gözü kör bir sahâbe olan Abdullah İbni Mesut evine gelirken Allah'ın Resûlü, hanımlarına: ***"İhteceba! İhteceba!"*** de-miyor muydu. Yâni örtünün! Örtünün! Abdullah geliyor demiyor muydu? Hanımları: Ey Allah'ın Resûlü o amadır, bizi görmez ki örtünelim? deyince: O sizi görmüyorsa da siz onu görmüyor musunuz? Buyur muyor muydu Allah'ın Resûlü? Tamam belki evimizin içine çağırdığımız o ayyaşlar bizim kadınlarımızı görmüyorlar ama bizimkiler onları görmüyorlar mı? Böylece kadınlarımız elin âlemin deyyuslarına bak-mıyorlar mı? Hakkımız var mı buna? Allah için bir düşünün?

Evet erkeklerden farklı olarak kadınlara biraz daha farklı emirler gelir. Erkeklere sadece gözlerini ve ferçlerini korusunlar dendiği halde kadınlara emirler devam ediyor. Ziynetlerini teşhir etmesinler. Ziynetlerini görünen müstesna hiç kimseye göstermesinler. Top yekun vücutlarını başkalarına göstermesinler. Ziynet takınılan azalarını ve tüm diğer vücutlarını kimseye göstermesinler. Kadının tüm vücudu ziynettir. Erkeğin vücudu da top yekun ziynettir, o da ayrı bir güzelliğe sahiptir, ama cinsiyet açısından değerlendirildiği zaman kadının ayrı bir konumu olduğu için tepeden tırnağa kadar, saçından tırnağına ka-dar tüm vücudu bir ziynettir ve başkalarına göstermesi haramdır. Erkeğinki göbekle diz kapağı arası iken kadının tüm vücudu mahremdir.

Buyurularak tüm vücuttan bir istisna yapılmıştır. Zarûrî olarak korunması zor olan, mümkün olmayan eller ve yüz müstesna ki bu da sadece el midir? yoksa ellerle birlikte yüz müdür? Bu konu ihtilâflıdır. Ama el ve yüzün dışında hiçbir azasını göstermeyecektir kadın.

Bu ***"illa ma zahera minha"*** Ancak görünen kısımlar müstesna, ifadesini şöyle anlayanlar da olmuştur: Kadının elinde olmayan sebeplerle, iradesi dışında meselâ bir kaza sebebiyle, attan, deveden düşmesi veya rüzgarın açması sebebiyle iradesinin dışında bir anda açılıveren yerleri müstesna şeklinde

anlayanlar da olmuştur. Abdullah İbni Mesut efendimiz, Hasan Basri, İbni Sirin, İbrahîm Ennehai böyle anlamışlardır. Buna göre kadının tüm vücudu avrettir, lâkin elinde ol-mayarak bir kazayla bir yeri açılmışsa Allah onu ondan sorumlu tutmayacaktır. Buna göre kadınların yüzleri de avrettir, tüm vücudu da avrettir ve örtülmesi gerekmektedir.

Ve başörtülerini tamamen yakalarının üzerine vursunlar, alsınlar, atsınlar, ne gerdan, ne göğüs, ne omuz hiçbir tarafları görünmesin, göstermesinler. Allah'ın emâneti olan vücutlarını, cinsel organlarını başkalarından korusunlar.

Ayşe annemizin şu sözü var: Allah kendilerine rahmet etsin, onlar ne iyi kadınlar. İşte bu âyetler geldiği zaman sabahleyin bir de baktık ki ellerinde örtünecek neleri varsa tüm vücutlarını örtünüp gelmişler, namazda sanki mescidin içi karakargaları andırıyordu buyurmaktadır. Evet O güne kadar farklı bir biçimde giyinen kadınlar âyetin gelişi ve Rasûlullah efendimizin bu âyeti yorumlama biçimine göre hemen tepeden tırnağa örtündüler ve bir daha o örtülerini açmadılar. Bazen tabii ufak tefek problemler oldu. Meselâ Ayşe annemizin kardeşi Esma bir defasında biraz şeffaf bir elbiseyle Rasûlullah efendimizin yanına geldi, Rasûlullah efendimiz hemen onu şöylece: Ey Esma, bir kadının buluğ çağına gelmesinden sonra artık böyle şeffaf bir elbise giymesi haramdır diyerek uyarıverdi. Yâni vücut hatlarını belli edecek bir şekilde Müslüman bir kadın giyinemez buyurarak onu uyardı. Yâni elbise top yekun ziynet olan vücudu, vücut hatlarını göstermeyecektir.

Rabbimiz âyet-i kerîmesinde başörtülerini örtsünler demiyor da, darp etsinler, vursunlar diyor. Bundan anlaşılıyor ki eskiden, ca-hiliye dönenimde de aslında baş örtme vardı. Ama kadınlar bugünkü hâlâyık diyebileceğimiz biçimde başın arkasında bağlanan bir tür örtü ile başlarını örtüyorlardı, gerdanları, göğüslerinin üst kısımları açıkta kalıyordu da Rabbimiz başörtülerini başlarını, göğüslerini ve sırtlarını tümüyle örtecek şekilde aşağıya doğru sıkıca bağlamalarını emretti.

Peki bunun hiç mi istisnası yoktur? Yâni bir kadın vücudunu hiç kimseye mi göstermeyecek? Hiçbir kimsenin onun vücudunu gör-me hakkı yok mu? Ellerini, yüzünü, saçlarını, dirseklerine kadar el ve bileklerini, ayaklarını, kollarını kimse göremeyecek mi? Rabbimiz onu da açıklamış. Bakın bir kadının ancak kimlere açılabileceğini âyetin bundan sonraki bölümü açıkladığı gibi, anlaşılamayan bir husus olmuşsa onu da Rasûlullah (a.s) ortaya koymuştur.

Evet o kadınlar ziynetlerini açmasınlar, kimseye göstermesinler ancak kocaları müstesna. Tüm vücutlarını kocalarına gösterebilirler, kocaları onların bütün vücutlarına bakma hakkına da, kullanma hakkına da sahiptir. Sadece istisna kendisine yasaklanan durum kadın hayızlı olduğu zaman, doğum sonrası kendisinden kan geldiği dö-nemlerde aynen kadınların kendi aralarındaki mahremiyetleri gibi gö-bekle diz kapakları arası kapatarak bunun dışında yine o

erkek tüm vücudundan istifade hakkına sahiptir. Yine çocuk doğurma organının dışında başka bir organından cinsel olarak faydalanma hakkı da yoktur.

Nisâ sûresinde Rabbimiz verim alma, ürün alma mahallinden kadınlara yaklaşılması gerektiğini anlatmıştı. Kadınlardan verim alma yeri de sadece fercidir bunu biliyoruz. İşte bunun dışında erkek karısının tüm vücudunu görme ve kullanma hakkına sahiptir. Evet sınırlarını böylece çizdiğimiz bu yetki sadece kadının kocasına aittir. Bunun dışında:

Kendisinin babası ve kocasının babası. Bir kadının kendi babası gibi kocasının babası da onun ellerine, ayaklarına, saçlarına baktığı zaman bir sorumluluk yoktur. Allah böyle değerlendiriyor. Çün-kü kocasının babasına da ebedîyen nikâhı düşmez o kadının. O da aynen onun babası hükmündedir. Ona da görünmesinde hiçbir beis yoktur. Ama yanlış anlamayalım bu bir kadının aynen kocasının yanında bulunduğu gibi bulunacağı, kocasının istifade haklarına babasının, ya da kocasının babasının da sahip olduğu anlamına gelmeyecektir. İşte korunması zor olan eller, ayaklar, saçlar, başlar gibi yerler onların yanında da açık olabilecektir. Ya da oturmak, kalkmak, konuş-mak gibi, birlikte yemek, yemek gibi konularda, elini öpme gibi hu-suslarda serbest olabilecektir kadın. Tabii babalar denince, babanın babası, onun babası, dedeler ila nihaye yukarıya doğru devam edecektir. Sonra ayrıca:

Oğullarına, evlâtlarına görünebilir kadın. Yâni oğulları, oğullarının oğulları. Kadının kendi oğulları ve torunları, kocası tarafından oğullar ve torunları ki bunlar ister öz oğulları, isterse üvey oğulları ve torunları olsun fark etmeyecektir. Bu saydığımız yerlerini oğullarına göstermesinde bir beis yoktur. Tabii tıpkı baba konusunda dediğimiz gibi kocasının yanındaki gibi çıplak olarak, açılmış saçılmış olarak oğullarının yanında bulunacak değildir. Ayrıca yine:

Kocasının oğulları, yâni üvey oğulları da böyledir. Nikâhlandığı andan itibaren kocasının başka kadınlardan olan oğulları da o kadının kendi oğulları gibidir. Sonra yine:

Erkek kardeşleri, erkek kardeşlerinin oğulları, kız kardeşlerinin oğulları, yâni yeğenleri. Bu kardeşler ister öz kardeşleri olsun, isterse üvey kardeşleri olsun durum aynıdır. Yahut:

Kendi kadınları, yâni kendisinden olan Müslüman kadınlar. Müslüman kadınların Müslüman kadınlara karşı mahremiyetleri biliyoruz ki göbekle dizkapağı arasıdır. Ama Müslüman olmayan gayri müslime kadınlara karşı bir Müslüman kadın aynen erkekler gibi mahremdir. Erkeklerden kendisini nasıl koruması gerekiyorsa onlardan da kendisini korumak zorundadır. Tabii Müslüman kadınların kendi aralarındaki mahremiyet serbestisinden ötürü bir Müslüman hanım bir Müslüman hanımın muttali olduğu vücudunu, güzelliğini kocasına an-latması da yasaktır. Rasûlullah efendimiz bunu Şiddetle men ediyor. Sonra:

Sağ ellerinin sahip olduğu câriyeler. Burada kimileri sadece bir kadının kadın olan câriyeleri kast edilmiştir derken; kimileri de erkek olan köleleri de bu işin içine girer demişlerdir.

Ayrıca erkekliği bitmiş, kadınlara ilgi duymayan, kadınlara ihtiyacı olmayan, kadın cinsiyle bir farkı kalmamış, ihtiyarlamış erkeklerin yanında da bir kadının ellerini, yüzünü, ayaklarını vs açmasında bir sakınca yoktur. Yâni zor olan bir hayatta böyle bir kolaylık imkânı sağlıyor Rabbimiz. Bir de:

Henüz kadınların avret mahalline muttali olmayan, kadınların avret yerleri bilinci henüz kendilerinde oluşmamış, ne kadınlığı, ne erkekliği bilmeyecek küçük yaşta olan çocukların yanında da vücudunun sayılan yerlerini göstermesinin bir sakıncası olmayacaktır. Yâni yine de vücudunun her tarafını gösterecek anlamında değildir tabii bu.

Gizledikleri süsleri bilinsin diye ayaklarını yere vurmasınlar. Yâni vücutlarının, ziynetlerinin açığa çıkmaması, insanlar tarafından fark edilmemesi için güzel bir şekilde yürümeleri emredilir kadınlara. Çünkü farklı bir yürüyüş şekli üzerinde bedenini örten bir elbise olsa bile o kadının vücut hatlarının, ziynetlerinin ortaya çıkıp belirginleşmesine sebep olabilir. Ziynetleri, süsleri, vücutları bilinsin diye ayaklarını yere vurarak yürümesinler. Yâni dışarıya çıkmak mecburiyetinde kalan bir kadın ki Ahzâb sûresinde kadınlar için en hayırlı mekânların evleri olduğu anlatılıyordu, ama zorunlu olarak dışarıya çıkmak zorunda kalmış bir kadın nasıl yürüyecek? onu anlatıyor Rabbimiz.

Tabi kadınların koku sürünerek dışarıya çıkmalarını Rasûlul-lah efendimiz yasaklamıştır. Rasûlullah efendimiz kadınları mescide gelmekten engellemeyin, ancak koku sürünmemek kaydıyla buyurmuştur. Yine Buhârî ve Müslim'in birlikte rivâyetlerinde kadının sesi-nin de erkekler için avret olduğu anlatılır. İmam önde yanılınca erkekleri sübhanallah diyerek sesle imamı uyardıkları halde kadınların sadece el çırparak uyardıkları anlatılır.

Öyleyse ey mü'minler, o gün için ey ensâr, ey muhacirin, bugün de ey Müslümanlar haydi hepiniz, hep birlikte toptan Allah'a tevbe edin. Toptan Allah'a yönelin. Kıblelerinizi değiştirin. Yönelişlerinizi, teveccühlerinizi Allah'a döndürün. Allah'ın bu emirlerine, Allah'ın bu âyetlerine, Allah'ın bu yasalarına boyun eğip teslim olun. Allah'ın istediği bir temizliğe, Allah'ın istediği bir hayata yönelin. Allah'ın kitabına, Resûlünün sünnetine, uygulamalarına dönün. Şimdiye kadar nasıl yaşamışsanız yaşadınız, ama bu âyetler nâzil olduktan sonra, bu âyetlerle tanıştıktan sonra artık iffet ve hayanızı Allah'ın istediği şekilde belirleyin. Allah'ın sizde emâneti olan ziynetlerinizi, vücutlarınızı Allah'ın istediği şekilde koruyun. Allah'ın istediklerini uygulama konusunda zorlanacağınız ortamlarda bulunmayın. Sürekli Rabbinizin kitabı ve Resûlünün sünnetiyle birlikte olabileceğiniz, sürekli kendinize bu âyetlerin bilincine ulaşabilmenin, bu âyetlerle bilgilenmenin ortamlarını hazırlayın. O zaman bu âyetleri anlamanız da, uygulamanız da, sonunda güzel ve temiz bir

hayat yaşayarak cennete gitmeniz de çok kolay olacak. Dünyada da, âhirette de felaha ermeniz, kurtuluşa kavuşmanız ancak böyle olacaktır.

Rabbimizin temel bir dinî emri olan tesettürü başka türlü an-layarak yasaklamaya çalışıyorlar. Efendim, bu dinî bir özellik taşımı-yor, bu siyasî bir özellik arz ediyor diyorlar. Gerçekten bu, çok utandırıcı bir durumdur. Adamlar hem din adına konuşuyorlar, din adına hüküm veriyorlar, hem de dinden habersizler. Bakın işte bu sûrede, Ahzâb sûresinde, Nisâ sûresinde son derece açık bir şekilde ortaya konmaktadır.

Kimi zavallılar da; efendim, tesettür lâikliğe aykırıdır filan demeye çalışıyorlar. Halbuki lâiklik eğer din işleriyle devlet işlerinin birbirlerine karışmaması ise, elbette devlet bir müslümanın dinî inanışını koruması, ona baskı yapmaması gerekir. Öyle değil mi? Lâiklik dinsizlik değildir demiyorlar mı? Öyleyse devleti Allah ile kul arasına sokup bir müslümanın yapması gereken ibadetlerini devlet otoritesi ile engellemeye çalışmak lâikliğin ihlalinden başka neyle izah edilebilir? Şimdi Allah'ın emri gereği başını örten bir kızcağıza; eğer burada okumak istiyorsan başını açmak zorundasın demek, o müslümanı Al-lah'ın emriyle başkalarının emri arasında bir tercihle karşı karşıya ge-tirir. Böyle bir durumda Allah'a Allah'ın istediği gibi inanan, Allah'ın her şeye kadir olduğunu bilen, O'nun istediği gibi bir hayat yaşamadıkça mü'min olunamayacağının bilincinde olan bir mü'min nasıl olur da Allah'ın emrini terk edip bir Rektörün veya Dekanın emrini tercih edebilir? Peygamberinin; "Allah'a isyan olan hiçbir konuda bir beşere itaat edilmez" hadisini bilen hangi müslüman açabilir başını? Lâikler istedikleri kadar lâik hocalara fetvalar verdirsinler, hiçbir müslüman onların fetvalarına inanmayacaktır. Halbuki lâik devleti meselenin din yönü ilgilendirmemelidir. Çünkü o dinle ilgilenmeyen bir devlettir. Bı-raksınlar da müslümanlar inandıkları gibi yaşasınlar. Medine yahudi-lerinin, İzmir'e çıkan Yunanlıların, Maraş'ı işgal eden Fransızların, Er-zurum'u işgal eden Rumların yaptıklarını yapmak zorunda değilsiniz müslümanlara.

Dine inanmayanların din adına fetva vermeleri çok namuslu bir şey değildir. Meselâ şu anda A.B.D devlet başkanı; ben dini papadan daha iyi bilirim dese, bütün Katolik dünyası ayağa kalkar, yer yerinden oynar. Ama bakıyoruz şu anda gazetecisinden simitçisine, dekanından profesörüne kadar herkes müftü kesildi. Herkes fetva ve-riyor, diyânet hariç tabii. Onlar ne zaman konuşacaklar bilmiyorum. Efendim, bu baş örtüsü dinî değil ideolojiktir. E ne olacaktı? Ben şah-sen ideolojisi olmayan bir iman düşünemiyorum. Yâni eğer bir insanın bir hedefi, bir fikri, bir ideolojisi yoksa, o hayvandan farksızdır. Zira in-sanı hayvandan ayıran özellik onun ideolojik yönüdür. Düşünün, şu anda Ankara İlâhiyatta okumak isteyen bir yahudi, bir hıristiyan, bir de müslüman var. Kanun yahudiye de, hıristiyana da dinî ve milli kıyafetlerinizle

okuyabilirsiniz diyor. Hıristiyan öğrenci eğer bir rahibeyse, ta-mamen kanmışsa, yahudi öğrenci dini inancı gereği başında bir takkeyle gelmişse herhangi bir zorlamayla karşılaşmaz. Ama dinî inancı gereği başını örterek gelen bir müslüman okula alınmaz.

Peki acaba bu şartlar altında inanmış bir müslüman ne yap-malıdır? Ne yapalım, zaruret var, başımızı açmadan bu okullarda o-kuyamıyoruz, biz de başımızı açıverelim mi diyeceğiz? Hayır, bu şartlarda avret yerlerini açmak haramdır. Buna zaruret demiyor dinimiz. Zaruret; yasak bir şeyi yapmadığı takdirde helâki gerekli kılan şeydir. Yapmadığı zaman ölümle karşı karşıya kalacaksa kişi, o zaman zaruret var demektir. Değilse ileride İslâm'a hizmet ederiz gayesiyle bu o-kullarda baş açarak okumanın zaruret kabul edilmesi mümkün değildir. Çünkü emr-i bil'maruf farz-ı ayın olmadığı gibi, bir müslümanın iti-kadı ve ibadeti için gerekli olan ilimlerin dışındaki bilgileri tahsil etmesi de farz-ı ayın değildir. Kaldı ki mutlaka bilmeleri gereken farz-ı ayın ilimleri başlarını açmadan başka yerlerden de öğrenme imkânı vardır. İslâm'a hizmet mutlaka resmî bir okulda okumayı veya resmî bir dairede çalışmayı gerektirmez. Evet kadınların ilmi yönden yetişmeleri iyidir, ama bu bir haram işlemeyi asla tecviz etmez.

Bilindiği gibi; "mazarratı def, menfaati celpten daha evlâdır". Bu bir fıkıh kaidesidir. Dinimizde bir haramla bir emir karşı karşıya geldiği zaman, haram emirden önceliklidir. Allah'ın Resûlü bir hadislerinde bunu şöyle anlatır: "Ben size bir şeyi emrettiğim zaman, gücünüz yettiği kadarını yapın, bir şeyi nehyettiğim zaman da ondan kaçının." Dikkat ederseniz emirler için "gücünüz yettiği kadar" ifadesi ge-çerli iken, yasaklar için kesinlik söz konusudur. Meselâ ilim öğrenin der İslâm, ne kadar? Gücünüz yettiği kadar, becerebildiğiniz kadar. Ama içki içmeyin der, ne kadar? Hiç içmeyin, bir damla bile içmeyin der.

Evet, unutmayalım ki bir farzla, bir emirle bir yasak, bir haram karşı karşıya geldiği zaman, haram emirden önceliklidir. Bir harama düşmektense farz terk edilir. Avret yerini örtecek bir şey bulamayan kişi bir nehir kenarında bile olsa istincayı terk eder. Çünkü haram em-re tercih edilir. Gusletmesi gerek bir kadın, eğer erkeklerden gizlene-bilecek bir ortam bulamazsa guslü terk eder. Çünkü gusül farzdır, av-ret yerlerini başkalarına göstermesi ise haramdır ve harama düşmektense farz olan gusül terk edilir. Öyleyse velev ki şu anda bu okullarda öğrenilecek bilgiler farz-ı ayın bilgiler olsa bile, bir harama düşürecekse o ilimler terk edilir. Kaldı ki bu ilimler farz-ı ayın ilimler bile değildir.

Evet bundan sonraki âyetinde Rabbimiz bütün bu hususları uygulayabilmenin yolunu gösterecek. Yâni bundan önce anlatılan ko-nuları, zinadan korunabilmenin, toplumu bu tür ilişkilerden koruyabilmenin, erkek ve

kadın olarak temiz kalabilmenin, ziynetlerimizi Allah'ın istediği şekilde muhafaza edebilmenin, iffet ve hayalarımızı ko-ruyabileceğimiz bir toplumu kurabilmenin tek garantili yolunu anlatacak Rabbimiz.
32. "İçinizdeki bekârları, kölelerinizden ve câriyelerinizden iyi olanları evlendirin. Eğer yoksul iseler. Allah onları lütfu ile zenginleştirir. Allah lütfu bol olandır, bilendir."

Evet toplumda evlenmemiş tek bir insan kalmayacak. Bir kadının ve bir erkeğin mutlaka eşe sahip olması gerekecek. Bu olursa toplum içinde temiz bir hayat yaşanır, bu olursa toplum içinde Allah'ın istediği mahremiyet de korunur, bu olursa zinasızlık da gerçekleşir, bu olursa iffetler ve namuslar da korunmuş olur. Eğer toplum içinde evlenme sağlanamazsa kesinlikle erkeğin de kadının da hayasını korumak mümkün değildir. Eğer toplum içinde evlenmemiş bir erkek, bir kadın kalmayacak biçimde bir nikâh uygulamasını gerçekleştire-mezsek kadını da erkeği de temiz bir ortama çekmemiz mümkün olmayacaktır. Erkek ve kadın olarak bir insanın fıtrî, cinsel ihtiyacı helâl yoldan karşılanacak, doyuma ulaştırılacak ki onun kendisinden istenen sorumlulukları yerine getirmesi söz konusu olsun.

Öyle değil mi? Meselâ fıtraten yemek zorunda olan bir adamın önüne helâl olan hiçbir rızık koymasak, sonra da desek ki tüm rızıklar yasaktır. Ne yapar bu adam? Eh yemek insanın fıtrî bir ihtiyacıdır. Yaşamak için yemek zorundadır. Adamın karşısında helâl yiyecekler olmalı ki şunları, şunları yiyebilirsin ama şunlar yasaktır denmeli ki adam buna riâyet edebilsin. İşte aynen bunun gibi insanın fıtrî bir ihtiyacı vardır ki o da cinsel ihtiyaçtır. İnsan midesini helâl rızıkla, kafasını, kalbini Allah bilgisiyle doyurmak zorunda olduğu gibi cinsi organını da, cinsiyetini de helâl olarak doyurmak zorundadır. İşte bakın Allah öyle buyuruyor:

Ey Müslümanlar, sizden, içinizden evli olmayanları, bekârları, dulları, kocasızları, kadınsızları, yâni nikâha ihtiyacı olanları mutlaka nikâhlandırın, evlendirin. Hiç evlenmemiş kızlarınızı, oğlanlarınızı, bo-şanmış dul kadınlarınızı, boşanmış dul erkeklerinizi, ihtiyar erkeklerinizi, ihtiyar kadınlarınızı yâni ölümlerine kadar nikâha ihtiyacı olan herkesi evlendirin. Evet bu hitap Müslüman bireye, Müslüman babaya, anaya, Müslüman topluma, yâni hepimizedir. Öyleyse Rabbimizin bu emri gereği buluğ çağına gelip de evlenmeyi bekleyen kızlarımızı, oğullarımızı hemen evlendireceğiz. Boşanmış, ya da eşleri ölmüş ka-dın ve erkek kardeşlerimizi hemen evlendireceğiz. Tabii iddetleri biter bitmez. Kocası ölmüş ve ya boşanmış bir kadın iddeti biter bitmez he-men süslenme hakkına ve evlenme hakkına sahiptir. İster genç yaşta olsun, ister orta yaşta olsun, isterse ihtiyar olsun fark etmeyecektir. Ayrıca:

Kölelerinizden ve câriyelerinizden sâlih olanları, samimi Müslüman olanları da evlendirin. Sâlih olan ve evlendikleri zaman eşlerine karşı

sorumluluklarını yerine getirebileceklerine güvendiklerinizi de evlendirin. Yâni onlar içinden bir başkasının hayatını mahvetmeyeceklerine güvendiklerinizi evlendirin. Evet hür olan erkek ve kadınlarınızı evlendirmeye teşvik etmemizi isterken Rabbimiz sâlih olan câriye ve kölelerimizi de evlendirmemizi emrediyor. Ve yine dikkat ederseniz hür olan kimseler hakkında kullanılmayan sâlih kavramı köleler ve câriyeler hakkında kullanılıyor. Evet kölenin de câriyenin de evlenmeye hakkı vardır. Onun da cinsel ihtiyacı vardır.

Evet Müslümanlara yapılan bu emir bir tavsiye niteliğindedir ve toplum içinde hiçbir kimse bekâr kalmayacak biçimde Müslümanlar bu sorumluluklarını yerine getirmek zorundadırlar. Toplumun düzelmesi, toplumun temizlenmesi için, toplumun iffetli ve hayalı bir toplum olabilmesi için tüm Müslümanların buna riâyet etmeleri gerekmektedir. Ya Müslümanlar bu görevlerini yerine getirerek, tertemiz bir toplum oluşturarak, namus ve iffetlerini koruyarak sonunda cennete doğru giderler, ya da bu sorumluluklarından kaçarlar, evlenemeyenlere yardımcı olmazlar, bunun sonucu olarak ta toplumda nikâh dışı gayri meşru ilişkiler yayılır ve kirli bir toplum oluşur, Allah'ın gazabı o toplum üzerine olursa işimiz biter Allah korusun. Bu iş için şu materyalist toplum içinde en büyük dert ekonomik derttir..

Birinci olarak kimi bekâr kadınlar, ister kız olsun isterse dul ol-sun, kimi kadınlar, kimi erkekler şöyle düşünüyorlar: Efendim, benim param var, pulum var, imkânlarım var, çevrem var. Benim bu durum-da evlenmeye hiç de ihtiyacım yoktur derler. Meseleye sadece ekonomik güç noktasından bakarlar.

Kimi kadınlar ve erkekler de bunun tamamen aksine, benim hiç bir şeyim yok. Ne param var, ne pulum var, ne imkânım var. Bu durumda evlilik kim ben kim? Ben nasıl evleneyim?

Meselenin bir üçüncü boyutu da diğer Müslümanların tutumudur. Yahu benim ne gücüm var ki bu Müslümanların evlendireyim? Etim ne? Budum ne ki bu iki garibanı evlendirmeye el atayım? Bir şeyler harcasam kendim aç kalacağım diyerek bu işe yardımcı olmaktan kaçıyorlar. Bir taraftan kendilerine yapacakları harcamaları çoğaltıyorlar. Meselâ çocuklarını evlendirirlerken çok büyük harcamalar yaparak, çok pahalı düğünler yaparak hakları olmadığı halde toplumda sosyal ahlâkı, ekonomik dengeleri altüst ediyorlar, evlenmeleri, düğünleri zorlaştırıyorlar.

İşte bu üç şekilde bir toplum içinde ekonomik sebeplerle ev-lenmenin, nikâhın engellenmesi toplumun en büyük belâlarından birisidir. Çünkü ekonomi hayatın temeli değil ki. Hayatın temeli imandır. Toplum Müslüman olsa, Müslümanlığı ön plana çıkarsa, ben bir Müslüman olarak Rabbimin helâl kıldığı nikâhla bu nimetten istifade edeyim diye karar verse ekonomi engel mi olacak?

İşte Rasûlullah efendimizin kendisinin, kızlarının, sahâbesinin evlenme modelleri önümüz-de. Onların örnek hayatları o kadar güzel, o kadar kolaydır.

Evlenecek kızımızın nasıl olsa iyi kötü evde bir yatağı vardır, oğlumuzun da bir yatağı vardır. İşte bu iki yatağı birleştirdiniz mi ta-mam. Yiyecek mi? Eh zaten evimizde oğlumuz da yiyor, kızımız da yi-yor. Aç değiller ki şu anda onlar. Aynı ekmeği birleştirip yiyip giderler. Ama öyle değil de hayatı eşyaya, hayatı modernizme bağlarsanız, hayatı bunlarla boğarsanız elbette bu iş zorlaşacaktır. Kızımız şu anda çıplak mı? Üzerinde bir elbise yok mu? Oğlunuz giyinik değil mi? Tamam. Başka neye ihtiyaç var? 25-30 yaşına gelmiş bir kız ve bir erkek düşünün. Böyle bir delikanlının, böyle bir kızın yağlı ballı ama kocasız, karısız yaşaması mı daha iyidir, yoksa evli ama az malla ikti-fa etmesi mi daha tatlıdır? Hangisi daha mutlu eder onları? Altında bir çulu olsa bile, kuru ekmekle ömür sürse bile kocasıyla güzellikle beraber olması onun için daha tatlıdır değil mi? Tüm aileler, tüm ailelerin kızları, erkekleri bunalımda değiller mi bu açıdan? Ne hakkımız var hayatı böyle zorlaştırmaya?

İşte şu anda görüyoruz, duyuyoruz ki kimi kâfir ve zalim toplumlar, nikâh dışı ilişkilerle bu ihtiyaçlarını Allah'ın istemediği yollarla karşılıyorlar. Yâni bizler de böyle mi yapalım? Hayır, işte bunun alternatifini anlatıyor Rabbimiz. Böyle bir pisliğe düşmek istemiyorsanız evlenmeyi kolaylaştırın, Müslüman kardeşlerinizi evlendirin. İşte bunun çaresi, bunun alternatifi budur.

Şimdi söyleyin bana şu babalardan hangisi daha güzeldir? Bir baba düşünün ki gidip bir Müslümana diyor ki evlâdım, kardeşim benim bir kızım var, sen onunla evlenir misin? Meselâ Ebu Bekir efendimiz geliyor Allah'ın Resûlüne, ya Rasulallah benim kızımla evlenir misin? diyor. Bir başka baba Hz. Ömer kocası ölmüş kızının iddeti bi-ter bitmez Ebu Bekir'e gidiyor ve ey Ebu Bekir benim kızımla evlenmek istemez misin? diyor. Ey Osman benim kızımla evlenemez misin? diyor. Böyle bir baba mı daha güzel? Böyle bir baba mı kızını dü-şünüyor? Yoksa kızım işte ev, işte ekmek, işte para, pul. İşte seveceksen benim çocuklarım, benim torunlarım gel babanın evinde otur diyen zalim bir baba mı daha kızının fıtratını düşünüyor? Söyleyin hangisi iyi bunların? Hangisi merhametli? Sen keyfine göre karınla beraber ol, birinci yetmedi ikinciyi, üçüncüyü al, eşinden bir hafta bile ayrılığa tahammül etme, ama bekâr kızın, kocası ölmüş ya da boşan-mış kızın eşsiz kalsın. Bu nasıl bir iş? Nasıl bir babalık bu?

Sen ey Müslüman eşini koynuna almışsın, bir gün bile ondan ayrılığa tahammül edemiyorsun da bu çevrendeki eşsiz Müslümanları hiç düşünmüyor musun? Yıllardır kocasızlığa dayanamayarak yatağını, yastığını göz yaşlarıyla sulayan o dul kadınları, o bekâr erkekleri hiç düşünmüyor musun? Siz ey oğullar analarınız, babalarınız öldüğü zaman dul kalmış analarınızı, babalarınızı hiç

düşünmüyor musunuz? Dul kalmış kardeşlerinizi düşünmüyor musunuz? O zaman yapabiliyorsanız, siz de ayrı kalın hanımlarınızdan, kocalarınızdan. Becerebiliyor musunuz bunu? Kendiniz için düşünemediğiniz bir şeyi nasıl oluyor da kızınıza, oğlunuza böyle bir şeyi lâyık görebiliyorsunuz? Bu işin yolu kalplerin Kur'an ve sünnetle dolmasına, gönüllerimizin kitap ve sünnetle atar hale gelmesine bağlıdır.

Eğer hadiselere kitap ve sünnetle bakabilecek, hayatı vahiyle sorgulayabilecek bir noktaya gelebilirsek elbette bunlar çok kolay ha-le gelecektir. Bizler şu anda kitabın bu âyetlerini bilmediğimiz için, bu kitabın pratiği olan Rasûlullah efendimizin bu konudaki uygulamalarından habersiz olduğumuz için, sahâbenin evlenme ve evlendirme modellerini tanımadığımız için bizim toplumuzda ya Katolik bir anlayış, ya Protestan anlayışı, ya Yahudilik ya da örfler hakim olmuştur.

Bakın buyuruyor ki Rabbimiz:

Eğer onlar fakir iseler Allah onları zenginleştirecektir. Yâni na-sıl bir hesabın içindeyiz bizler böyle? Sanki şu anda zengin olanlar kendi kafalarıyla, kendi plan ve programlarıyla mı zengin olmuşlar? Nasıl da böyle kâfirler gibi düşünüyorsunuz? Öyleyse bırakın Allah'ın fakir kulları da evlensinler. Ne olur yâni bir yatak bir yorganla evlendiriverelim, başka hesapların içine girmeyelim, bak işte Allah onları da zenginleştireceğini haber veriyor. Yâni Rabbimiz bu âyetiyle Müslümanlara bırakın şu para pul hesabına girmeyi buyuruyor. Niye Allah'ın lütuf ve ihsanlarından ümit keserek kendi kendinize bu tür materyalistçe hesapların içine giriyorsunuz? Halbuki Allah'ın lütfu geniştir. Dilediğine hiç ümit etmediği yerden hiç beklemediği, hesap edemediği kadar rızık yağdırır. Yâni kime ne kadar vereceğini? Kimin neye ih-tiyacı olduğunu herkesten daha iyi bilendir. Kullarını doyurmak asla Onu fakir düşürmez. Onun hazinesi asla bitmez.

33. "Evlenemeyenler, Allah kendilerini lütfu ile zenginleştirene kadar iffetli davransınlar. Kölelerinizden hür olmak için bedel vermek isteyenlerin, onlarda bir iyilik görürseniz, bedel vermelerini kabul edin. Onlara Allah'ın size verdiği maldan verin. Dünya hayatının geçici menfaatini elde etmek için, iffetli olmak isteyen câriyelerinizi fuhşa zorlamayın. Kim, onları buna zorlarsa bilsin ki; Allah hiç şüphesiz onu değil, zorlanan kadınları bağışlar ve merhamet eder."

Nikâha güç yetiremeyenler, evlenmek için bir şeyler tedarik edemeyenler, etraflarındaki materyalist insanlardan da yardım göremeyen Müslümanlar da afif davransınlar, iffetli olsunlar. Allah kendi-lerini zenginleştirip bir nikâhla cinsel arzularını giderebilecekleri zamana kadar sabretsinler. Tertemiz Allah'ın istediği hayatı devam ettirsinler. Oruç tutarak, Allah'a sığınarak namus ve iffetlerini korusunlar. Nikâh imkânı bulamadım diye, meşru yoldan bu ihtiyacımı

gideremedim diye bir Müslüman erkeğin ve kadının iffet ve hayasını terk etmeye, gayri meşruya uzanmaya hakkı yoktur. Allah'ın kendisine bir emâneti olan iffetini korumak zorundadır. Rasûlullah efendimiz insanları nikâha teşvik ederken, böyle durumdaki erkek ve kadınlara şöyle buyurmaktadır:

"Ey gençler, içinizde kimin evlenmeye gücü yeterse evlensin, çünkü bu gözleri kötü bakıştan alıkor ve kişinin temiz kalmasını sağlar. Evlenmeye gücü yetmeyen ise oruç tutsun. Çünkü oruç ihtirasların bastırılmasına yardım eder.
(Buhârî, Müslim)

Yine Tirmizî Ebu Hureyre efendimizden şu hadisi nakleder:

"Allah üç kişiye yardım etmeyi üzerine almıştır. Bunlardan birincisi iffetini korumak için evlenen kimsedir, ikincisi hürriyetini kazanmak için çalışan köle, üçüncüsü de Allah yolunda savaşa çıkan kimsedir."

Rabbimizin bu âyetleri ve Rasûlullah efendimizin bu beyanlarından öğreniyoruz ki bu konuda iffet ve hayasını koruyan Müslümanlara, Allah mutlaka bir çıkış yolu verecektir. Rabbim onların yolunu açacaktır. Allah'a ihanet etmeyen kimseye Allah mutlaka yardım edecektir. Böyle bir Müslümana Rabbimiz cennette ne güzel nimetler ha-zırlamıştır?

Ve yine sahip olduğunuz kölelerden mükatebe yapmak istediklerinizi, yâni onlardan hür olmak, azât olmak için size bir bedel ver-mek isteyenleri, eğer onlarda bir hayır görüyorsanız mutlaka bu imkânı tanıyın. Mutlaka onların özgürlük isteklerini gerçekleştirin. Eğer onlarda size vaat ettikleri bedellerini kazanıp ödeyeceklerine dair bir güven hali, bir dindarlık hali görürseniz, size bir güven verirlerse onlara bu konuda yardımcı olun. Özgürlüklerinin sonunda güzel bir aile hayatı kurmaları, yâni evlendirilmeleri konusunda da onlara yardımcı olun.

Allah'ın size verdiği mallardan verin onlara. Ne hoş bir ifade değil mi? Kendi mallarınızdan, sizin olan mallarınızdan verin denmiyor da Allah'ın malından verin. Demek ki bu konu gerçekten çok önemlidir. Evet kölenin, câriyenin, bu malların, bu paraların sahibi biz gibiyiz ama bütün bunların gerçek sahibi Allah'tır. Allah bütün bu sahip olduklarımızı bize vermeseydi biz bunları nereden bulabilecektik? Bu köleler anamızdan doğduğumuz gün bizim miydi? Bu mallar mülkler dünyaya geldiğimiz gün bize mi aitti? Bir gün ölüm gelip çattığında bunları kaybetmeme imkânımız var mı? Ya da ölüm gelmeden bir gün onlar bizi terk edip gitmiyorlar mı? İyi düşünelim. Allah'ın verdiğini kaybetmeyen var mı bu dünyada? Allah'ın verdiği bu malları mülkleri bırakıp gitmeyen var mı bu dünyada? Ebedî yaşayan var mı?..

Öyleyse bütün bu malların, mülklerin, bütün bu sahip olduğumuz kölelerin, câriyelerin bizim olmadığını anlayarak özgürlük iste-yenlerin

özgürlüğe kavuşması için elimizden geleni yapmak zorunda olduğumuzu unutmayalım. Şu anda elimizde olanlarda fakirlerin haklarının olduğunu unutmamak zorundayız. Nasıl ki önceki âyetlerin be-yanıyla ellerimizin, ayaklarımızın, gözlerimizin kulaklarımızın ve tüm azalarımızın Allah'ın bizde birer emâneti olduğunu ve onları Allah'a ihanet yolunda kullanmamamız gerektiğini anlamıştık, burada da mallarımızın mülklerimizin bize ait olmadığını, onları Allah'ın istediği yerlerde kullanmak zorunda olduğumuzu anlıyoruz. Allah'ın bize verdiği bu mal emânetine de hainlik yapmamak zorundayız. Bu emânetin gereğini de yerine getirmek zorundayız.

İşte bu emânetin sahibi eğer bunu özgürlüğe kavuşmak isteyenlere harcamamamızı emrediyorsa hemen hiç tereddüt etmeden Rabbimizin istediği yolda onu harcamak zorundayız. Fakirlere verin mi dedi? Hemen vereceğiz. Evlenmeye ihtiyacı olan kardeşlerinize verin mi dedi? hemen vereceğiz. Muhtaç kardeşlerinize verebilmek için kendinize yapacağınız harcamalarınızı kısın mı dedi? Diğer Müslüman kardeşlerimizin karşımızda aşağılık duygusuna kapılacağı bir hayat standardı değil, onların karşımızda şahsiyet bozukluğuna düşmeyecekleri bir hayatı yaşayıp arta kalanlarımızla onlara yardıma ko-şacağız. Bu toplumun orta halli bir ferdinin yaşadığı hayatı yaşayıp, oğlumuzu kızımızı orta halli bir kişinin evlendireceği imkânlarla evlendireceğiz ki, gücümüz var diye çok para harcamayacağız ki toplumda sosyal dengeyi, ekonomik ve ahlâkî dengeyi bozmayacağız.

Sahip olduğu kölelere, ellerinin altındaki câriyelere zorla zina, iffetsizlik, fuhuş yapmalarını isteyip onlar sırtından ekonomik güç elde etmek isteyen kimselere de diyor ki Rabbimiz, geçici bir takım dünya menfaatleri elde etmek için sakın iffetini korumak isteyen câriyelerinizi fuhşa zorlamayın. Evet demek ki bu dünya hayatında dünyanın kulu köle olan karakteri bozuk insan her zaman mevcut olmuştur. Medine-de de kölelerinin, câriyelerinin namuslarını satarak para kazanmaya çalışan insanlardan varmış ki Rabbimiz uyarıyor. Münâfıkların içinde bunu normal görenler vardı. Rabbimiz buyuruyor ki eğer o câriyeleriniz ırz ve namuslarını koruyorlarsa sakın sizler onları şu dünya hayatının basit ve geçici metaları karşılığında fuhşa zorlamayın, zinaya zorlamayın. Hem onları hem de kendinizi cehenneme göndermeyin.

Ama kim de buna rağmen, Allah'ın bu uyarılarına rağmen zorlar, onların sırtından para kazanmak için onları buna mecbur ederse, onları Allah'ın istemediği bir hayata zorlarsa, berikiler de onların zorlamasına karşılık Allah'ın istediği bir hayatı yaşamaya ayak direrler, zinaya, fuhşa düşmemeye çalışırlarsa bilesiniz ki Allah Ğafûr ve Ra-hîmdir. Yâni birilerinin zorlamasıyla genelevlerine doldurulup para karşılığında insanların iştahlarına sunulanların da bu işi yapmamak için, bu işten kurtulmak için bir kavga vermesi gerekmektedir. Allah'ın emrini çiğneme karakterinde olan bu patronlar da bilsinler ki bu yoldan kazandıkları paraların tamamı haramdır ve bu paralar kendilerini cehenneme götürecektir.

34. “Andolsun ki, size apaçık âyetler, sizden önce geçenlerden misal ve sakınanlara öğüt indirdik.”

Evet şu ana kadar çözüme kavuşturulan toplumsal problem-lerin bir değerlendirilmesi yapılıyor. Muhakkak ki Biz size apaçık âyetler ve deliller indirdik ve sizden öncekilerin hayatlarını anlatan âyetleri, onların haberlerini de anlattık ve muttakiler için, hayatlarını Al-lah için yaşamak isteyen kimseler için mevizalarımızı da ulaştırdık. Her insan ya kadındır, ya erkektir. Her insan beden ve ruh taşımaktadır. Her insanda iyilik ve kötülüğe, hayır ve şerre meyli vardır, bunlardan birisini seçme özgürlüğü vardır. Her insanın cennete ve cehenneme gitme hakkı vardır ve ortaktır. İşte geçmişi anlatan âyetler, geç-mişten verilen haberler bizi anlatan haberlerdir. Önceki toplumlar da aynı yasalarla mükellef tutulmuşlardır. Onların içinde Allah’ın ortaya koyduğu bu hayat programlarına, bu yasalara ters düşenlerin başlarına gelenler bugün bu yasalara karşı gelenlerin de başına gelecektir. Kim de muttaki davranır, bu âyetlere kulak verir, hayatını bu âyetlerle düzenlemeye çalışırsa tıpkı önceki toplumlarda olduğu gibi hem bu dünyada hem de âhirette kurtulanlardan olacaktır.

Bundan sonraki âyetinde Rabbimiz yine bizi bir benzetmeyle karşı karşıya getirecek. Bizler de sürekli Rabbimize dua edeceğiz. Ya Rabbi ilmimizi artır. Ya Rabbi anlayışımızı artır. Ya Rabbi bizi senin âyetlerini, Senin misallerini, Senin teşbihlerini anlama gücüne ulaştır bizi diye dua ederek Rabbimizin bu âyetini anlamaya çalışacağız. Çünkü Rabbimiz Ankebût sûresinde şöyle buyuruyor:

“Biz bu misalleri insanlara veriyoruz, onları ancak bilenler anlayabilir.”
(Ankebût 43)

Sahâbe-i Kiram efendilerimiz bu tür misallerle karşı karşıya kaldıkları zaman anlayamama korkusuyla tir tir titrerlermiş. İşte şu anda bizler de gerçekten zor anlayabileceğimiz, ama Rabbimizin bir âyeti olduğu için, bizi ilgilendiren bir âyet olduğu için mutlak anlamak zorunda olduğumuz bir misalle karşı karşıyayız. Çünkü Rabbimiz, Ben bunu size anlayasınız diye indirdim diyor, akıl sahipleri bunu anlar diyor. Elimizdeki bu kitabın âyetlerinin tamamını anlamakla mükellefiz. Düşüneceğiz, üzerinde akıl yoracağız, tefekkür edeceğiz, tezekkür edeceğiz, akıl edeceğiz çünkü bunları akıl edenler anlar diyor Rabbimiz. Tüm varlığımızı, aklımızı, fikrimizi, duyularımızı bu âyeti anlamaya teksif edeceğiz, araştıracağız, soruşturacağız, bilenlere gideceğiz. Elimizden gelem tüm imkânlarımızı seferber ettikten sonra da Rabbimize dua edeceğiz. Ya Rabbi bizim ilmimizi, Fehmimizi, anlayışımızı artır da Senin bu âyetlerini anlayalım diyeceğiz. Çünkü Rabbimiz bize yardım edip, aklımızı, fikrimizi, zihnimizi açmadığı sürece kendi kendimize anlama imkânımız da yoktur.

35. “Allah göklerin ve yerin Nûru’dur. O'nun nûru, içinde ışık bulunan bir kandil yuvasına benzer. O ışık bir cam içindedir, cam ise, sanki inci gibi parlayan bir yıldızdır; bu, ne yalnız doğuda ve ne de yalnız batıda bulunan

bereketli zeytin ağacından yakılır. Ateş değmese bile, nerdeyse yağı kendisi aydınlatacak! Nûr üstüne nûrdur. Allah dilediğini nûruna kavuşturur. Allah insanlara misaller verir, O, her şeyi bilir.”

Önce bu âyetle alâkalı selef âlimlerimizin dediklerini kısaca söyleyelim. Allah semavat ve arzın nûrudur dedikten sonra uzun uzun ışıktan, güneşten, nûrdan söz etmişler. Allah varlığın sebebi ve kaynağıdır demişler. Bu kâinatta tezahürün, görünümün, ortaya çıkışın sebebi Allah’tır demişler. Eğer Rabbimiz bu varlıkları var edip ortaya çıkarmasaydı kâinatta yokluktan, karanlıktan başka bir şey olmayacaktı demişler. Kimileri nûr kelimesi kitap ve sünnette bir de bilgi anlamına kullanılır demiş. Aydınlık bilgidir, karanlık ta cehalettir. Öyleyse hakikatin, bilginin kaynağı Allah’tır. Onun vahyi, Onun bilgisi olmadan bu kâinatta karanlıktan, cehaletten ve şerden başka bir şey olmayacaktır demişler. Kimileri bunu yokluk ve varlıkla izah etmeye çalışmış. Yokluk karanlığından, varlık aydınlığına çıkaran Allah’tır. Bilinmezlik karanlığından, bilinirlilik aydınlığına çıkaran Allah’tır demişler.

En’âm sûresinin başındaki âyette Rabbimiz nûrun kendisi değil, kendisinin nûrun yaratıcısı olduğunu anlatır. Hattâ âyetin sonunda da; nûru kendisiyle denk tutanların, yarattıklarını kendisiyle denk tutanların kâfirler olduğunu ortaya kor:
"Hamd gökleri ve yeri yaratan, karanlıkları ve aydınlığı var eden Allah’a mahsustur. Öyle iken inkâr edenler Rablerine başkalarını eşit tutuyorlar."
(En’âm 1)

Hamd gökleri ve yeri yaratan, yerdekileri ve göktekileri yaratan, karanlıkları ve aydınlığı yaratan, karanlıkları ve nûru yaratan Allah’a aittir. Övgü, senâ, itaat, kulluk Allah’a aittir. Övülmeye lâyık tek varlık Allah’tır. Kulluk edilmeye lâyık tek varlık Odur. Böyle iken insanlardan kimileri, Allah’ı tanımayanlar Rablerini bırakıp ta başkalarına hamd etmeye başkalarına kulluk etmeye çalışıyorlar. Başkalarını övmeye, başkalarını dinlemeye çalışıyorlar. Yaratıkları yaratıcıya tercih ediyorlar. Allah’ın yarattığı varlıkları yaratana denk tutmaya çalışıyorlar. Kimileri Allah’ın yarattığı maddeyi Allah yerine koyarak Allah’a denk tutuyorlar, kimileri Allah’ın yarattığı ayı, güneşi, aydınlığı, karanlığı Allah makamına oturtarak Ona denk tutuyorlar. Halbuki bunların hepsi birer yaratıktır. Hepsi de Allah’ın yarattığı hepsi de Allah’ın kulu ve mülküdür.

Yine bakıyoruz Teğabun sûresinde elimizdeki şu Kur’an’a nûr isminin verildiğini görüyoruz:
“Öyleyse Allah'a, Peygamberine ve indirdiğimiz nûra, Kur’an’a inanın; Allah işlediklerinizden haberdardır.”
(Teğabun 8)

Yine Nisâ sûresinde Kur'an'ın nûr olarak isimlendirildiğini görüyoruz:
"Ey İnsanlar! Rabbinizden size açık bir delil geldi, size apaçık bir nûr, Kur'an indirdik."
(Nisâ 174)

Ahzâb sûresinin 46. âyetinde de peygamberin nûr olduğu anlatılır:
"Ey Peygamber! Biz seni şahit, müjdeci, uyarıcı; Allah'ın izniyle O'na çağıran, nûrlandıran bir ışık olarak göndermişizdir."
(Ahzâb 45,46)

Allah semavat ve arzın nûrudur. Allah göklerin ve yerin nûrudur. Onun nûrunun misali bir oyuk gibidir. Hani eskiden evlerin içinde idare dediğimiz ışıklıkları koyduğumuz duvardan pencerelerin yanı başında bulunan oyuk gibidir. İşte o oyuğun içinde bir kandil var. **Misbah ta zücacedendir**, yâni parlak ve şeffaf bir özelliğe sahiptir. O zücace, o şeffaf ve parlak olan madde, yâni kandil sanki inci gibi parıl, parıl parlayan bir yıldızdır. Bir oda düşünün, odanın kenarında bir oyuk var, oraya bir kandil asılmış, sanki orada inci gibi bir yıldız parlıyor. Ve o parlayan yıldız mübârek zeytin ağacından tutuşturulmuş, o mübârek zeytin ağacı ne doğuya aittir, ne de batıya. Bir başkasına ihtiyacı olmaksızın kendi kendine tutuşturulur.

O zeytin ağacının yağına dışardan tutuşturucu bir ateş gelmese bile neredeyse kendi kendine parlaklığını devam ettirecek bir özelliğe sahip. Nûr üzerine nûr. Hep nûr, hep aydınlık. O oyuktan sürekli aydınlık saçılıyor, sürekli yıldız parlıyor. Ve onu yakan yağ da o kadar mübârek bir ağacın yağı ki ne doğuya mahsus, ne batıya mahsus, ne doğuya, ne batıya ne de insanlara hiçbir ihtiyacı olmayan kendi kendine yanabilen bir özelliktedir. Aydınlık devam ediyor, nûr devam ediyor. İşte Allah nûruyla dilediği kimselere hidâyet eder.

Öyleyse Rabbimizin bu teşbihini, bu benzetmesini nûr kaynağı olan, hidâyet rehberi olan peygamberi olarak anlıyoruz. Rabbimizin bu benzetmesini hidâyet rehberi ve nûr kaynağı olan kitabı olarak, Kuranı olarak anlıyoruz. Rabbimizin bu benzetmesini aynı özellikteki dini olarak, vahyi olarak anlıyoruz. Yâni nûr kitaptır, nûr peygamberdir, nûr dindir, hidâyettir. Âyet-i Kerîmedeki kandil yuvası mü'mindir. Cam kafes mü'minin kalbidir. Çerağ da mayası iman ve tevhidle yoğrulan mü'minin fıtratıdır. Yağ da mü'minin sâlih amelleridir.

Öyleyse bir mü'minin kalbine aynen o oyuktaki gibi bu nûr bir kere yerleşti mi, bu peygamber, bu kitap, bu hidâyet bir kere oraya girdi mi, bir kere orası Allah'ın hidâyetiyle buluşup aydınlandı mı artık o mü'minin kalbi, o mü'minin bulunduğu ev, o mü'minin bulunduğu mahalle veya bu kitabın, bu dinin nûrunun, hidâyetinin yerleştiği kalp, ev, mahalle, ülke artık tamamen

aydınlanacak ve artık bir başka ışığa, bir başka hidâyete, bir başka bilgilenmeye ihtiyacı olmadan o kalbin, o evin, o ülkenin aydınlığı sürekli olacak, o insanın, o ailenin ve o toplumun Müslümanca hayatı devam edecektir. Sürekli o kitabın âyetleri, o peygamberin sünnetleri o kimsenin kalbine gelmeye devam ettiği sürece artık nûr üzerine nûr olacaktır.

Fâtihâdan sonra Bakara, Bakaradan sonra Âl-i İmrân, Ondan sonra Nisâ, Ondan sonra Mâide ve devam eden sûreler ve âyetlerle bilgilenen bir kalp, bir toplum sürekli nûr üzerine nûr özelliğine kavuşacak ve Allah'ın izniyle en aydınlık dünyayı yaşayan bir kimse, bir aile, bir toplum haline gelecektir. Ve bu nûr da asla sönmeyecektir. Hiç kimse bu nûru söndürmeye güç yetiremeyecektir. Çünkü bu nûr dışardan bir etkiyle değil, Allah'ın lütfuyla varlığını devam ettirecektir.

İşte Allah insanlara misallerini böylece veriyor. Allah her şeyi bilendir. İşte nûr sûresinin ilk âyetlerinde sosyal hayatımızın, aile düzenimizin, iffet ve hayamızı koruyabilmemizin nasıl olacağını, Allah'a ihanet etmeden, birbirlerimize haince davranmadan bir hayatın nasıl yaşanacağını öğrettikten sonra, bunun temel esasının da, buna ulaşabilmenin yolunun da kalbimizin, ailemizin, toplumumuzun Allah'ın nûruyla nûrlanması gerektiğini öğreten bir âyetle karşı karşıya kaldık. İşte kendimizin, ailemizin, toplumumuzun nûr üzerine nûr, aydınlık üzerine aydınlık bir dünyaya ulaşmasının yolu budur. Bu iş Allah'ın nûr olan kitabına ve Resûlünün aydınlık örnekliliğine yönelmekle mümkün olacaktır.

Üstelik bu dinin, bu Allah yolunun kuzeyden, ya da güneyden, doğudan, ya da batıdan gelecek bir sisteme, bir anlayışa ihtiyacı olmadan varlığını devam ettireceği de ortadadır. Yâni bu kitap ve bu ki-tabın pratiği olan sünnet baştan sona tüm insanlık problemlerini kıyâmete kadar çözebilecek bir kapasitededir. Tüm dünya insanlığının yolunu aydınlatabilecek bir özelliktedir. Aynen inciden bir yıldız gibi, kendi kendine tutuşan, dışardan hiçbir müdahale ihtiyacı olmayan bir özellikte dünyayı aydınlatmaya devam eden bir nûr gibi olacaktır.

Allah kimi dilerse kendi nûruna, kendi hidâyetine yöneltip iletir. Yâni her ne kadar bu nûr tüm dünyayı aydınlatmaya devam ediyorsa da, herkes bunu kabulde, herkes bu nûra müracaatta, ondan yararlanma isteğinde eşit değildir. Vahiyden istifade konusunda herkes aynı durumda değildir. İradesini aydınlanmadan yana, bu nûrdan istifadeden yana kullananları Rabbimiz nûruyla aydınlatırken, iradesini karanlıkta kalmadan yana kullananları da karanlıklar içinde bırakmaktadır.

Allah her şeyi bilir. O bir gerçeği hangi benzetmeyle anlatacağını çok iyi bilir. Hangi teşbihin hangi konuyu en güzel açıklayacağını, insan zihnine

yerleştireceğini çok iyi bilir. Bu hidâyete, bu nûra kimin lâyık kimin lâyık olmadığını da en iyi bilen Allah'tır.

Ve işte bakın bu nûrun girdiği, bu nûrun egemen olduğu, bu aydınlığın hakim olduğu nice evler vardır ki:

36. "Allah'ın yüksek tutulmasına ve içlerinden adının anılmasına izin verdiği evlerde, insanlar sabah akşam O'nu tesbih ederler."

Öyle evler var ki; o evlerde Allah kendisinin isminin zikredilmesine, kendi şanının şerefinin yüceltilmesine izin verdi, imkân verdi, lütfetti. O evlerde sadece Allah yüceltilir, sadece Allah gündeme alınır, sadece Allah'ın âyetleri okunur, sadece Allah'a kulluk gerçekleştirilir. O evlerde Allah'ın âyetleriyle, Allah'ın yasalarıyla aydınlık bir dünya yaşanır. O evlerde gece-gündüz Allah tesbih edilir. İşte Allah'ın hidâyetinin girdiği, kitabın, peygamberin, vahyin girdiği, Allah'ın nûruyla nûrlanmış, aydınlanmış, Allah nûrunun egemen olduğu kalplerin yaşadığı, mü'minlerin ikâmet ettiği o evlerde sadece Allah yüceltilir. Sadece Allah övülür. Sadece Allah gündeme alınır, Allah'ın âyetleri gündemi doldurur. Evet mü'minlerin evleri işte böyledir.

Şimdi Allah için kendi kendimizi bir sorgulayalım. Evlerimizi bir gözden geçirelim. Gerçekten evlerimizde sabah akşam tesbih edilen, yüceltilen, zikredilen Allah mı? Allah'ın âyetlerimi zikrediliyor evlerimizde? Allah'ın kitabı mı okunuyor? Madem ki Allah'ın nûruyla aydınlanan bir Müslümanın yaşadığı evde, Müslümanların ikâmet ettiği evlerde Allah tesbih ediliyor, Allah gündeme alınıyorsa, acaba gerçekten bizim evlerde bu var mı? Acaba hayatımızı kitapla mı düzen-liyoruz? Acaba akşam sabah kitap ve sünnetle bilgilenebiliyor muyuz? Acaba aile hayatımızı şu okuduğumuz sûreye göre mi düzen-liyoruz? Acaba kazanma harcama anlayışlarımızı, giyim kuşam anlayışlarımızı, erkek kadın ilişkilerimizi, oturma kalkma düzenlerimizi, ziyaret ve ziyafet anlayışlarımızı bu kitaba göre ve bu kitabın pratiği olan Rasûlullah efendimizin uygulamalarına göre mi düzenliyoruz? Hukukumuzu, eğitimimizi, siyasal yapılamalarımızı bu kitaba göre mi ayarlıyoruz? İşte Allah'ı tesbih, Allah'ı zikir, Allah'ı yüceltmek demek budur.

Evet evlerimizde Allah'ın adının anılması, Allah'ın yüceltilmesi demek, Onun nûrunun, Onun kitabının, Onun peygamberinin, Onun dininin anlaşılması ve Onun istediği gibi bir hayatın gerçekleştirilmesi demektir. Eğer günlük ve gecelik hayatımızda Kur'an yoksa, peygam-ber yoksa, dilimizde, gözümüzde, kulağımızda, kalbimizde Allah'ın âyetleri yoksa, Allah'ın âyetleri bize yol göstermiyorsa, keyfimize göre bir hayat yaşıyorsak kesinlikle bilelim ki bize, kalbimize nûr girmemiştir, bizim eve nûr girmemiştir ve bizim evlerimizde Allah'tan başkalarının zikri, Allah'tan başkalarının yüceltilmesi, Allah'tan

başkalarının gündeme alınması söz konusudur. Biz evlerimizde başka şeyleri tes-bihle meşgulüz demektir. Öyle değil mi? Eğer bizim evlerimizde Allah'ın değil de şeytanların vahiyleri izleniyorsa, bize hakim olan Allah kitabı değil de başkalarının kitaplarıysa o evde Allah zikrediliyor, o evde Allah tesbih ediliyor, Allah yüceltiliyor denebilir mi?

İşte nûru böyle anlayacağız, nûrun hâkimiyetini böyle anlayacağız. Allah nûrunun egemenliği budur işte. Ve kimin evinde, kimin kalbinde bu nûr var? Kimin evinde yok, bunu anlatıyor Rabbimiz. Öy-leyse kalplerimizi, evlerimizi Allah'ın nûruyla, Allah'ın istediği hidâyetle doldurmak zorundayız. Kalplerimizde, evlerimizde Allah nûrunu egemen kılmak, hep o nûrla bakmak, hep o nûrla görmek ve o nûrun ay-dınlığında bir dünya yaşamak zorundayız ki bu nûr inşallah sürekli artarak bizi cennete kadar götürsün. Sadece bizim kalp değil, sadece bizim ev değil diğer kalplere, diğer evlere de bu nûrumuz taşınsın ve tüm dünya bu nûrun aydınlığına ulaşsın. Bizim ev nûr saçan bir ev olsun ki böylece tüm evlerde, tüm dünyada Allah'ın adı anılsın, tüm dünyada Allah yüceltilsin, tüm dünyaya Allah egemen olsun, Allah'ın nûru, Allah'ın hidâyeti egemen olsun. Kalplerimiz Allah'ın kitabının bilgisiyle öyle bir dolsun ki, evlerimiz Allah'ın âyetleriyle öyle bir yükselsin ki herkes bunu fark edip nûra koşsun. Herkesi aydınlatacak tüm kalpleri bu nûrla tutuşturacak bir noktaya gelelim. Bakın bundan sonraki âyetinde Rabbimiz bunu şöyle anlatır:
37. "Bunları ne ticaret ve ne de alışveriş Allah'ı anmaktan, namaz kılmaktan, zekât vermekten alıkor. Bunlar, gönüllerin ve gözlerin döneceği günden korkarlar."

İşte böylece Allah'ın nûruyla nûrlanmış, Allah'ın hidâyetiyle kalpleri dolmuş, kalplerinde, evlerinde sadece Allah'ın emirleri yaşanan erler var ya, ne bir ticaret, ne de bir alışveriş onları Allah'ın zikrinden, Allah'ın kitabından, Allah'ın nûrundan alıkoyamaz. Allah'ın istediği namazı Allah'ın istediği gibi ayağa kaldırmaktan hiçbir şey onları alıkoymaz. Allah'la diyaloglarını hiçbir şey engelleyemez. Bedenleri konusunda Allah'ın istediklerini uygulamaktan, bedenlerini, azalarını Allah'ın istediği yerde kullanmaktan hiçbir şey onları alıkoymadığı gibi, malları konusunda da Allah'ı söz sahibi bilmekten, mallarının zekâtını vermekten hiçbir şey onları engelleyemez. Yâni zikrin, kitabın istediği bir hayatı yaşamaktan hiçbir şey onları engelleyemez.

Evet kalpleri vahye çırağlık yapan o Allah erleri öyle kimselerdir ki ne ticaret, ne para pul, ne dünya hesabı, ne altın gümüş hesabı, ne ev bark, ne dükkan tezgah hesabı onları Allah'ı gündeme almaktan, Allah'ı yüceltmekten, Allah'ın istediği bir Müslümanlık hayatını yaşamaktan, Allah'la, Allah'ın kitabıyla beraber olmaktan, Allah'la bil-gilenmekten, Allah'la şereflenmekten hiçbir şey alıkoyamaz. Yine on-lar hangi şart altında olurlarsa olsunlar asla namazı ikâmeden vazgeçmezler. Namaz ve zekâta özdeş bir hayat yaşamaktan

asla taviz vermezler. Namazın ve zekâtın egemen olduğu bir dünyayı yaşamaktan asla vazgeçmezler.

Namaz sayesinde Allah'la diyalogu gerçekleştirirler, namazla Allah'tan vahiy alırlar ve aldıkları bu mesajı Allah kullarına ulaştırmanın kavgasını verirler. Namaz ve zekâtla toplumsal problemleri çözmeyi hedeflerler. Allah'ın verdiklerini kardeşleriyle paylaşmayı he-deflerler. Ne bedenlerini, ne de mallarını sadece kendileri için harca-yarak bencillik etmekten uzaktır onlar. Zamanlarını, imkânlarını, be-denlerini, mallarını Müslüman kardeşlerinin, insanlığın hizmetine vakf ederler onlar. Böyle tüm dünya insanlığının parmakla işaret ettiği, işte Müslüman budur dedikleri, Allah'a kulluğun sembolü olmuş insanlar olurlar.

İşte Allah'ın nûru, işte Allah'ın bir önceki âyette anlattığı teş-bihin canlı örneği diyecekleri, doğruyu, hakkı kendilerinden görecekleri insanlardır onlar. Bunlar kendileri yemez başkalarına yedirirler. Kendileri giymez başkalarına giydirirler. Başkalarının oğullarını, kızlarını aynen kendi oğulları gibi değerlendirip onları da eğitmenin, onları da cennete götürmenin derdini taşırlar. Hayatlarında bencillik, hodfu-ruşluk yoktur. Sadece Rablerinin rızasını düşünürler.

Evet hiçbir şey, hiçbir ticaret, hiçbir dünya meşgalesi onları Allah'ın istediği gibi kitapla beraber olmaktan, Allah'ın kitabını, Allah'ın âyetlerini gündemde tutmaktan, namazı ikâme etmekten ve zekâtı vermekten alıkoyamaz. Peki acaba bu Müslümanlar hiç mi ticaretle uğraşmazlar? Rızık dertleri hiç mi yoktur? Dükkanlarını tezgahlarını tamamen kapatmışlar mıdır? Öyleyse nasıl zekât verebilecek bu adamlar? Hayır işleri de vardır, dükkanları tezgahları da vardır belki, ama Allah'ın hakkını yerine getirmeleri konusunda ne işleri, ne ticaretleri asla engel değildir.

Onlar öyle bir günden korkarlar, ürkerler ki o gün kalplerin ve gözlerin döndüğü bir gündür. O günün dehşetinden kalpler ve gözler tepe taklak gelecek, allak bullak olacak. İşte böyle bir günden tir tir titrerler. Böyle bir günü iki kaşlarının arasında hisseder, kıyâmet, hesap kitap elde bir derler ve hayatlarını bu inanca bina ederler.

38. "Allah, onları işlediklerinin en güzeliyle mükâfatlandırır ve lütfundan onlara fazlasıyla verir. Allah dilediğini hesapsız şekilde rızıklandırır."

Rabbimiz Onların işledikleri amellerinin en güzeliyle onlara mükâfat verecek, ayrıca fazlından kereminden bol bol da artıracaktır. Rabbimiz dilediklerini hesapsız rızıklandırandır.

Evet Rabbimiz diyor ki o yiğitlerin, o erlerin o mü'minlerin amellerinin en güzeliyle onları mükâfatlandıracağız. Ne büyük bir müjde, ne büyük bir lütuftur değil mi? Onların tüm amelleri en iyi, en güzel, en ihlaslı yaptıkları bir amelle çarpılıverecektir. Yâni bütün amel-leri o en güzel amelle çarpılacak, tüm amelleri o en güzel amel gibi kabul edilecek. Ne büyük bir rahmet değil mi? Yâni Rabbimiz o Müslümanların amellerini değerlendirirken bakacak ki namazlarının içinde öyle bir namazı var ki gerçekten çok güzel eda edilmiş, ömründe bir zekât vermiş ki gerçekten tam Allah'ın istediği gibi, öyle bir savaşta bulunmuş ki çok güzel, zalim bir yönetici karşısında öyle bir hakkı haykırmış ki gerçekten çok güzel, bir yerde bir fedâkârlık gerçekleştirmiştir ki dillere destan. Yâni böyle o kişi hayatında en güzel hangi kulluğu gerçekleştirmişse, en güzel hangi ameli icra etmişse tüm amelleri onun gibi kabul edilecek, tüm amelleri onunla çarpılacaktır. Üstelik daha da artıracak, daha da artıracak Rabbimiz...

39. "İnkâr edenlerin işleri engin çöldeki serap gibidir. Susayan kimse onu su zanneder, fakat oraya geldiğinde hiçbir şey bulamaz. Orada Allah'ı bulur ve O da hesabını görür. Allah hesabı çabuk görendir."

Kâfirlere gelince, o gün onlar için çok korkunç günler olacak. Allah'ı örtenler, Allah'ın âyetlerini örtenler, Allah'ın nûrunu örtenler, Allah'ın vahyini örtenler, fıtratlarını örtbas edenler var ya gerçekten onlar için çok korkunç azaplar başlayacak. Allah'ın hidâyetiyle, Allah'ın nûruyla ilgilenmeyen, Allah'ın dinine karşı nötr davranan kimselerin, kâfirlerin, nankörlerin, nasipsizlerin, Allah'ın diniyle şereflenmek istemeyenlerin kıyâmet günündeki durumlarını anlatıyor Rabbimiz. Allah'ın nûrunu, Allah'ın kitabını, Allah'ın elçilerini kapatıp, gündemden düşürüp bir hayat yaşayanların durumu anlatılıyor. Biraz önce Allah'la beraber olan mü'minlerin aydınlık dünyaları anlatıldı, şimdi de Allah'ın istemediği bir hayatı yaşayanların karanlık dünyaları anlatılıyor.

Kâfirlerin amellerinin benzeri de şöyledir. Onların amelleri bir serap gibidir. Çöl yolculuğuna çıkmış, günlerce yol yürümüş, susamış bir kişi düzlükte, çöl düzlüğünde karşısında bir serap belirir. Uzaktan bir göl, bir deniz, bir su birikintisi görür. Susuzluğu had safhaya varmıştır adamın. Ölümle karşı karşıya kalmıştır. Susayan o kişi karşısında gördüğü o serabı su zanneder ve can havliyle ona doğru koşar. Fakat yanına vardığı zaman da; zannettiğinin su olmadığını görür.

Evet dünyada her şeye sahip olabileceğini, her şeye ulaşa-bileceğini zanneden bir kâfir, dünyada her şeye egemen olabileceğini zanneden bir kâfir, dilediği gibi bu dünyada bir hayat yaşayabileceğini, yaşadığı bu hayatın sonunda asla hesaba çekilmeyeceğini, sümen altı edileceğini zanneden bir kâfir, yaşadığı bu hayatın bir sonunun olmadığını, ölmeyeceğini zanneden bir kâfir, ölüm

sonrası bir dirilişin olmayacağını, kıyâmetin kopmayacağını, cehenneme gitmeyeceğini zanneden bir kâfir, bir zavallı zanneder ki karşısındaki bir su. Ama ne zaman ki o serabın, o su umudunun yanına varır, orada umduğu hiçbir şeyi bulamaz ve onun yanında Allah'ı bulur. Allah'ın hesabını, kitabını, Allah'ın sorgulamasını, Allah'ın azabını ve cehennemini bulur... Hiç beklemiyordu halbuki bunu. Dünyada diskalifiye ettiğini zannediyordu Allah'ı. Dünyada Allah'ın nûrunu kapattığını, Allah'ın kitabını, Allah'ın âyetlerini ortadan kaldırdığını, Allah'ın sistemini yok ettiğini, peygamberleri öldürdüğünü, İslâm'ı ve Müslümanları susturduğunu zannediyordu. Artık yeryüzünde Allah'ı yendiğini, Allah'ın dinini sildiğini zannediyordu. Ama işte şimdi karşısında Allah'ı buldu. Öldü, dirildi ve kabirde Allah'ı buldu. Kabirden kalktı Mahşerde Allah'ın hesabıyla karşı karşıya geldi. Cehenneme girdi Allah'ın azabıyla burun buruna geldi. İşte kâfirin amelleri budur. O hiçbir amelini Allah'ın belirlediği yasalara bina etmemişti. Allah onun da hesabını alır ve tamı tamına amellerinin karşılığını eksiksiz olarak verir. Çünkü Allah hesabı çok seri olandır. Onun saymaya, ölçüp biçmeye ihtiyacı yoktur. Birisinin hesabıyla uğraşması başkasının hesabını görmesine engel değildir. Ya da Allah'ın hesabı çok yakındır. Göz açıp yumacak kadar yakındır.

Uzun süre yaşayan o kâfir zannetti ki kendisine asla ölüm gel-meyecek. Zannetti ki ebedîliği yakaladı. Zannetti ki dünyada her şeye güç yetirebilecek. Zannetti ki Allah'la savaşabilecek, zannetti ki Allah'ın dinine karşı galip gelebilecek, zannetti ki elindeki ekonomik ve siyasal gücüyle, askeri gücüyle Rabbim Allah diyen Müslümanlara bu dünyayı zindan edebilecek, zannetti ki İmam Hatipleri kapatacak, Kur'an kurslarını bitirecek, Müslümanlara istediği gibi zulmedecek. Zannetti ki bu dünyada Allah yetkilerini eline alacak, zannetti ki tanrı kendisidir, zannetti ki İlâh kendisidir, zannetti ki herkes önünde secde edecek, ama işte Rabbi ile karşı karşıya kaldı. Allah'ı bitirdik dediği bir anda Allah'la karşı karşıya buluverdi kendini. Aradan binlerce yıl geçmiş de olsa hesabı çok seri olan Allah işte onu karşısına aldı ve hesabını süratle görüverdi, defterini çabucak dürüverdi. Ve sonunda amellerinin boşa çıktığını, hiçbir işe yaramadığını anlayıverdi o kâfir. İşte onun amelleri bir serap gibi oluverdi. Yâni kendi değer yargılarının, kendi kişisel değerlendirmelerinin beş para etmediği görüverdi. Hani Ğaşiye sûresinde de bu husus anlatılıyordu değil mi?

"Zor işler altında bitkin düşmüştür. Yakıcı ateşe yaslanırlar." (Ğaşiye 3,4)

Yâni bu kâfirler dünyada çalışıp çabalamışlar ama tüm a-melleri, tüm yaptıkları, tüm enerjileri boşa gitmiştir. Zira amel Allah'-ın istediği biçimde olmalıdır. Çalışma Allah'ın belirlediği yasalara uy-gun olmalıdır. Kâfirlerin koşturmaları, yorulmaları Allah yolunda ol-madığı için onlarınkilerin tamamı boştur, boşa gitmiştir. Bakın Kehf de bunu şöyle anlatır:

“Ey Muhammed! “Size, amelce en çok kayıpta bulunanları haber vereyim mi?” de. Dünya hayatında, çalışmaları boşa gitmiştir, oysa onlar, güzel iş yaptıklarını sanıyorlardı.”

(Kehf 103,104)

Dünya hayatında amelleri boşa giden ve insanların en zararda olanlarını size haber vereyim mi? Onların dünya hayatında tüm sa’yleri, tüm mesaileri, tüm yaptıkları ve kazandıkları boşa gitmiştir. Ya da onlar tüm çabalarını tüm plan ve programlarını dünya adına harcamış kimselerdir. Yâni bunlar dünyayı kıble edinmiş, tüm plan ve programlarını dünyayı kazanmak adına yapmış, dünyalık elde etmek üzere, dünyada zengin ve başarılı olmak üzere yapmış insanlardır. Tüm yatırımlarını dünyada kalıcı ve âhirete intikal etmeyici şeylere yapmışlardır. Dünyada zengin olmak ve dünyada başarmak onların tek amacıydı. Âhiret adına bir endişeleri yoktu onların. Bu yüzden hayatlarında Allah’ı diskalifiye etmişler, peygamberi unutmuşlar, kitabı yok farz etmişler, hesabı yok farz etmişler. Hesabı yok farz edince de kendilerini her türlü sorumluluktan azâde saymışlar ve tıpkı hayvanlar gibi sorumsuzca bir hayat yaşamışlar.

Bunu yaparken de çok iyi bir şey yaptıklarını zannetmişler. Böylece hayatlarını mahvetmişler. Tüm yaptıkları boşa gitmiş, ken-dilerini de kendilerine verilen imkânlarını da boşa harcamışlar. Çünkü yaptıkları ve kazandıklarının tamamı dünyada kalmıştır. Zaten bu tür insanlar sermayelerini bile kaybetmiş insanlardır. Sermayeyi kaybeden birinin kâr etmesi de düşünülemez. Onlar sonunda Hamiye bir ateşe yaslanacaklardır.

40. “Veya engin denizin karanlıklarına benzer. Onu üst üste dalgalar ve dalgaların üstünde de bulutlar örter; karanlıklar üstünde karanlıklar; insan elini uzattığı zaman, nerdeyse onu bile göremez. Allah'ın nûr vermediği kimsenin nûru olmaz.”

Rabbimiz kâfirler için bir benzetme daha yapıyor. O kâfirlerin, o Allah’ı, Allah’ın nûrunu karartmaya çalışan, Allah’ın dinini yok etmeyi, Allah’ın sisteminin işini bitirmeyi hedefleyen, Allah’ın Müslüman kullarına, hayatlarını Allah için yaşayan, Allah için örtünen, Allah için iffetli ve hayalı bir hayata yönelen Müslümanlara kan kusturmaya ça-lışan, eğitimde, hukukta, ekonomide, ahlâkta, siyasette Allah’ın aydınlık yasalarına geçit vermeyen o kâfirlerin bir özellikleri de, bir misalleri de şöyledir:

Yahut da onların durumu, o kâfirlerin amellerinin misali ka-ranlıklar içinde, denizin zifiri karanlıklarına benzer. O karanlıklar içinde bir dalga var. Karanlık bir deniz üzerinde dalga üstüne dalgalar var. Ve dalgaların üzerinde de bulutlar var. Zulmetler, karanlıklar böyle üst üste yığılmış. Engin denizin derinlikleri, o derinliklerde oluşan korkunç, kapkara dalgalar ve o kapkara dalgaların üzerinde de kapkara bulutlar, onların üzerinde yine simsiyah bulutlar.

Ve işte böyle korkunç bir ortamda, bir geminin, bir sandalın üstünde bir insan. Gemi bazen dalgaların altında, denizin derinliklerinde paramparça parçalanacak, bazen yukarda tepe taklak gelecek, böyle bir atmosferde insanın kalbinin boşaldığı, ödünün koptuğu bir anafor. O anda insan elini çıkarsa elini bile göremiyor, gözünün görme mesafesi eline bile ulaşamıyor, korkunç dalgalar arasında, kapkara bulutlar arasında canhıraş boğuşuyor...

İşte kâfirin durumu. İşte hayatta Allah'ı diskalifiye eden, kitaba ve peygambere karşı gelen, keyfince bir hayat yaşamaya yönelen zavallı insanın halet-i ruhîyesi. Allah bilgisinden mahrum olduğu için, Allah'ın nûrundan uzak kaldığı için, kitabı ve peygamberi kapattığı için kapkaranlık içinde kalmış bir kâfir hayatı.

İşte nûr sahibi bir Müslümanın yaşadığı apaydınlık bir hayat ve işte nûrsuz bir kâfirin kapkaranlık dünyası. Şu anda dünyada bu iki hayatın ikisi de yan yana gitmektedir. Aynı odada, aynı evde, aynı mahallede, aynı şehirde, aynı dünyada şu anda yaşayan iki insan. Birisi mü'min ki; nûr sahibidir, hidâyet sahibidir, apaydınlık bir dünya yaşamaktadır. Ötekisi de onun tamamen aksine karanlık bir dünya yaşamaktadır. Denizin, cehaletin, karanlıkların arasında ölüm kalım mücâdelesi vermektedir. Hakkı buldum diye, doğruyu buldum diye oraya buraya çırpınıp durmaktadır. Halbuki bırakın vahiysiz, nûrsuz doğruyu bulmasını, doğruyu buldum diye, kurtuluşu buldum diye uzattığı kendi elini bile görememektedir. Çünkü:

Allah'ın nûr vermediği kimsenin nûru da yoktur. Kendisi hür iradesiyle nûrdan yana, hidâyetten yana bir tavır almadığı için Allah'ın kendisine nûr vermediği kimseye kim nûr verebilir? Allah yol göstermediğine kim yol gösterebilir? Onun içindir ki bu körlerin görmesi, hakkı bulması mümkün olmayacaktır.

Müslümanın misali, nûr ehlinin benzeri, hidâyetin misali, Resûlün misali, Kur'an'ın misali, nûr sahibi bir kalbin durumu, doğuya da, batıya da ihtiyacı olmadan varlığını sürdüren aydınlık bir dünya. Öbür tarafta nûrdan nasibini alamadığı için karanlıklar içinde kalmış bir kalp, bir zavallı. Suya koşarken reddettiği Allah'ın hükmüyle karşı karşıya kalıyor. Hak zannıyla bir bâtıla koşuyor sonunda Allah'ın gücü ve kudretiyle, Allah'ın bir yasasıyla karşı karşıya kalıyor. Reddettiği Allah'ın melekleriyle, azabıyla yüz yüze geliyor. Kaçtıkça Onun sorgulamasına doğru gidiyor. Karanlıkların içinde, şüphelerin arasında, ezim, ezim ezilmelerin arasında; ama bunlardan nasıl kurtulacağını da bilmemektedir.

Şimdi: Hangisinden yanayız? Hangi hayatı severiz, isteriz? Karanlık bir dünyanın insanı mı olmak istersiniz? Yoksa aydınlık bir dünyanın insanı mı?

Kitabın ve sünnetin ortaya koyduğu dosdoğru, apaydın bir yolu mu? Yoksa yarasalar gibi aydınlığı reddeden, karanlık bir dünyayı seçen insanların yolunu mu? Gelin tercihimizi güzel yapalım. Unutmayalım ki ölüme kadar bu seçim bizim elimizdedir. Her an bu seçimle karşı karşıyayız. Ölüm gelince her şey bitecek.

41. "Göklerde ve yerde olan kimselerin, sıra, sıra uçan kuşların Allah'ı tesbih ettiğini görmez misin? Her biri kendi niyaz ve tesbihini bilir. Allah, onların yaptıklarını bilendir."

Rabbimiz bize karşı o kadar merhametli ki, bizim hidâyetimiz ve cennetimiz için o kadar ısrarlı ki bakın sürekli bizim akıllarımızı başlarımıza getirecek âyetlerini bize sunuyor. Görmüyor musunuz? Bakmıyor musunuz? Göklerde ve yerde ne varsa tüm varlıklar Allah'ı tesbih ediyorlar. Hepsi, hepsi Allah'ı gündemde tutuyorlar, Allah'ı yüceltiyorlar. Dizi, dizi uçan kuşlar, saf saf olan kuşlar da Allah'ı tesbih ediyorlar. Allah'ın gösterdiği yasalara teslim olarak, Allah'ın gösterdiği yörüngeye girerek, Allah'ın kendileri için belirlediği hayat programını icra ederek kuşlar da Rablerini tesbih ediyorlar. Her biri, göklerde ve yerlerde olan varlıkların her bir cinsi, her bir türü namazını ve tesbihatını da bilir. Rablerine nasıl dua edecekler? Rablerine nasıl kulluk edecekler? Rablerini nasıl tesbih edip yüceltecekler? bu varlıkların her bireri bunu bilmektedir.

Öyleyse ey insan gel sen de tüm senin gibi Allah tarafından yaratılan bu varlıklar gibi Rabbine kul ol, Rabbini tesbih et, Rabbinin yörüngesine gir, hayatını Rabbinin belirlediği yasalara göre yaşa, Allah için namaz kıl. Tüm âlemler tüm varlıklar Rablerini tesbih ederken sen bu işte gafil olma. Unutma ki Allah herkesin yaptığını bilmektedir.

42. "Göklerin ve yerin hükümranlığı Allah'ındır. Dönüş Allah'adır."

Göklerin ve yerin sahibi Allah'tır. Yâni tesbih edeceğin, yücelteceğin, kulluk edeceğin, sözünü dinleyeceğin, çektiği yere gideceğin varlık göklerin ve yerin mülkünün sahibidir. Yâni senin de sahibindir O, senin de mâlikindir. Diğer varlıklar gibi sen de Onun mülküsün. Ay-nı zamanda yaşadığın bu hayatın sonunda huzuruna döneceğin varlık ta Odur. Sonunda hesabı ona ödeyeceksin. Sonunda Onun yargısına, Onun hükmüne teslim olacaksın.

Şimdi böyle bir durumda böyle bir Allah tesbih edilmez mi? Böyle bir Allah'a teslim olunmaz mı? Akıl işi midir böyle bir Allah'ı tesbihten yüz çevirip insan kendi kendisini, yahut da kendisi gibi âciz mülkleri tesbih etsin? Biz kendi

kendimizi tesbih edeceğiz, biz bizim gibileri tesbih edeceğiz, biz bizim kitaplarımızı yücelteceğiz, kendimizin anlayışını, kendimizin keyiflerini, kendimizin oluşturduğu sistemleri, kendimizin oluşturduğu siyasal tanrıları yücelteceğiz demek ne ka-dar akılsızlıktır? Çünkü ne kendimiz, ne de kendimiz gibiler mülkün sahibi değiliz. Hiçbirimiz birbirimize karşı sorumlu değiliz. Bizi Allah-tan başka hiç kimse hesaba çekmeyecek.

43. "Bilmez misiniz ki, Allah bulutları sürer, sonra onları bir araya getirip üst üste yığar, sen de onların arasından yağmur yağdığını görürsün. Gökten içinde dolu bulunan dağlar gibi bulutlar indirir, dilediğini ona uğratır, dilediğinden de uzak tutar. Bu bulutların şimşeğinin parıltısı nerdeyse gözleri alır! Allah geceyi gündüze, gündüzü geceye çevirir. Doğrusu, görebilenler için bunda ibretler vardır."

Aklımızı başımıza getirecek bir âyetini daha sunacak Rabbi-miz. Görmüyor musunuz? Allah bulutları sürüyor. Sonra onların ara-larını birleştiriyor. Sağdan, soldan gelen, önden arkadan, doğudan batıdan gelen bulutları birleştiriyor Rabbimiz. Sonra da onları üst üste yığıyor. Uçakta giderken görüyoruz böyle üst üste pamuk tarlaları gibi bulutlar. Renkleri ayrı, şekilleri ayrı, kümeleri ayrı. Sonra bunların arasından yağmurun akıp çıktığını görürsün. Allah gökten içinde dolu bulunan dağlar gibi bulutları indiriverir. O çok soğuk olan doluları da dilediği yerlere isabet ettirir de, dilediğini ondan korur. Bakarsınız yağmur ve dolu bıçak keser gibi arazileri kesmektedir. Şu bahçenin, şu tarlanın işini bitirmiştir de şu tarlanın hiç ondan haberi yoktur. Bunu yapan Allah'tır.

Bu arada şimşekler de çakıyor. Şimşeğin parıltısı neredeyse gözleri kamaştırıp kör edecek. İşte bir âyet, işte bir hidâyet, işte bir nûr. Bütün bunlar Allah'ın elindedir. Allah'tan başka hiç kimsenin güç yetiremeyeceği âyetlerdir bunlar. Hiç kimsenin müdahale edemeyeceği âyetler. Yağmura, doluya, rüzgara, buluta, geceye, gündüze sa-hip olan sadece Allah'tır. Gerçekten bunda basiret sahipleri için, nûr sahipleri için ibretler, dersler, öğütler vardır.

Evet göklere ve yere sahip olan, göklere ve yere egemen olan, buluta, yağmura söz geçiren, yağmuru, rahmeti dilediği yerlere indiren, doluyu dilediği yere gönderen, dilediği yeri ondan koruyan bir Allah. Bir başka ifadesiyle de nûrunu, hidâyetini dileyen, isteyen ve kendisinin dilediği kimseye lütfeden bir Allah. Ama istemeyenlere de zoraki Müslüman olacaksın demeyen bir Allah.

45. "Allah bütün canlıları sudan yaratmıştır. Kimi karnı üzerinde sürünür, kimi iki ayakla yürür, kimi dört ayakla yürür. Allah dilediğini yaratır, Allah şüphesiz her şeye Kadirdir."

Allah her hayvanı, her bir debelenen, hareket eden canlı varlığı sudan yarattı. Onlardan kimisi karnı üzerinde yürür, sürünür kimisi ayakları üzerinde yürür, kimisi de dört ayağı üzerinde yürür. Yılan, çıyan gibi sürünenleri de, insan gibi iki ayakları üzerinde yürüyenleri de, davar, sığır gibi dört ayakları üzerinde yürüyenleri de yaratan, var eden Allah'tır. Allah dilediğini dilediği şekilde yaratandır. Allah her şeye kadirdir, her şeye güç yetirendir, her şeyi kadir olandır, her şeyin ölçüsünü takdir edendir. Evet işte böylece tek bir sudan pek çok tür hayvanları, canlıları yaratan Allah'tır. İşte böyle hayat veren güçlü bir Allah, hidâyeti vermeye, nûru vermeye de yetkilidir.

46. "Andolsun ki, açıklayıcı âyetler indirmişizdir. Allah dilediğini doğru yola eriştirir."

Muhakkak ki Biz, size apaçık âyetleri, gün gibi delilleri indirdik, her şeyi açıklayıcı âyetler indirdik. Sizin hayatınızı düzenleyecek, size yol gösterecek yasalar, hükümler, misaller indirdik ki onlarla yol bulasınız. Bu âyetlerle, bu delillerle sırat-ı müstakîmde olmak isteyenleri de Allah dosdoğru yoluna hidâyet eder, sıratına ulaştırır. Lütfuyla onları cennetine ulaştırır. Âyetler açık, yol belli, artık dileyen sırat-ı müstakîmi tercih eder, bu âyetlerle Allah'ın istediği yola girer ve sonunda cennete gider... Dileyen de karanlık bir hayatı, karanlık bir dünyayı seçer, dünyası da karanlık olur âhireti de cehennem olur... İşte bundan sonraki âyette bu aydınlık ve karanlık taraftarlarından iki örnek sunulacak.

47. "Münâfıklar: "Allah'a ve Peygambere inandık, itaat ettik" derler; sonra da bir takımı yüz çevirirler. İşte bunlar inanmış değillerdir."

Allah ve Resûlünü tercih konusunda iki tip insan gündeme getirilir bu âyette. İnsanlar diyorlar ki biz Allah ve Resûlüne inandık, iman ettik ve itaat ettik. Kalplerimizle Allah ve Resûlünü tasdik ettik derler. Ama onlardan bir grup bu imandan ve ikrarlarından sonra Allah ve Resûlünün hükümlerinden yüz çeviriyorlar. İşte bunlar inanmış mü'min değiller. Yâni önce Allah'a ve Resûlüne iman iddiasında bulunacaksınız, bir de üstelik Allah ve Resûlüne itaat ettiğinizi beyan ve ikrar edeceksiniz, sonra da beğenmediğiniz, beklemediğiniz, hoşunuza gitmeyen bir emir ve yasakla karşı karşıya kalınca da Allah ve Resûlünden yüz çevireceksiniz, tevella edeceksiniz. Bu iman değildir, bu mü'min tavrı değildir, Müslüman tavrı değildir, teslimiyet değildir. İşte âyetin sonundaki onlar mü'min değillerdir ifadesi böyle bir tavrın mü'min tavrı olmadığını ortaya koyuyor. Bu iman, bu iddia sadece söz planında kalan bir

iddiadır. Sadece dille ben Allah ve Resûlüne inandım ve itaat ettim deyivermekle insan mü'min olmaz.
48. "Aralarında hüküm vermek üzere Allah'a ve peygamberine çağırıldıkları zaman, bir takımı hemen yüz çevirirler."

Allah'a ve Resûlüne çağrıldıklarında, aralarında Allah ve Resûlü hükmetsin diye dâvet edildiklerinde, yine onlardan bir grup yüz çevirip iraz ederler. Hüküm sahibi Allah ve Resûlüdür. Hayata hakim olan Allah ve Resûlüdür. Hayatta yetki Allah ve Resûlüne aittir. Hükmetme, karar verme konusunda tek yetkili Rab ve İlâh Allah'tır. Muhammed (a.s) da Onun yeryüzünde sözcüsü, Onun istek ve arzularını aktarım görevlisidir. İşte Rabbimiz kendisinin ve bu yetkilerle donattığı peygamberinin hükmüne razı olmayanları mü'min kabul etmiyor.

Evet insanlar bu dünyada Allah ve Resûlüne çağrılacaklar, Allah ve Resûlünün hükmüne dâvet edilecekler, Allah ve Resûlü onlar hakkında karar verecek, onlar da Allah ve Resûlüne inandığını iddia eden kimseler olarak gönüllerinde en ufak bir sıkıntı duymadan Allah ve Resûlünün hükmüne boyun eğip teslim olacaklar ve işte böylece onların mü'minlikleri Allah tarafından tescil edilmiş, kabul edilmiş olacaktır. Bir hayat problemiyle karşı karşıya kalındığı zaman hemen Allah ve Resûlüne gidilecek, Allah ve Resûlü problemi çözüme ulaştıracak, ama o problemi Allah ve Resûlüne götüren kimse bu çözümü kabul etmeyecek. Olacak şey değildir bu.

49. "Ama hak kendilerinden tarafa ise, itaatle koşa koşa gelirler."

Bu tip insanlar Allah ve Resûlünün hükmüne müracaat ettikten sonra eğer hüküm kendilerinin lehinde verilmişse, hak kendilerinden yanaysa o zaman süratlice peygamberin yanına gelirler, boyun eğerek, itaat ederek, tamam Allah ve Resûlünün verdiği karar neyse biz ona evet diyoruz diyerek gelirler. Ama Allah ve Resûlü kendilerinin aleyhine bir hak hüküm vermişlerse o zaman da karşı gelirler, yüz çevirirler. Yâni onların peygamberin yanına koşarak gelişleri hakkın, adâletin peygamberin yanında oluşundan değil peygamberin lehlerinde karar verişinden dolayıdır.

50. "Kalplerinde hastalık mı var, yoksa şüphelenmişler midir, yahut Allah'ın ve peygamberlerinin onlara haksızlık yapacağından mı korkmaktadırlar? Hayır; onlar sadece zalimdirler."

Yoksa bu adamların kalplerinde bir hastalık mı var? Bir nifak hastalığı mı var bu adamların kalplerinde? Yoksa şüphe içindeler mi? Yoksa Allah ve Resûlünden şüpheleniyorlar mı? Yoksa Allah ve Resûlünün yanlış hükümde

bulunarak, hata ederek kendilerine haksızlık yapacaklarından mı endişeleniyorlar? Evet bir konuda hüküm vermeleri için Allah ve Resûlüne müracaat eden, Allah ve Resulünün verdiği hüküm kendi lehlerinde olduğu zaman buna evet diyen, ama hüküm aleyhlerinde tezahür ettiği zaman da yüz çeviren bu insanların ya kalplerinde bir nifak hastalığı var, ya Allah ve Resulünden şüphe ediyorlar, ya da Allah ve Resûlüne güvenleri yok. Allah ve Resûlünün yanlışlık yapacağını, taraf tutacağını, kendilerine haksızlık yapacağını zannediyorlar. Bilâkis onlar zalimlerdir. Bir kere Allah ve Resûlü asla haksızlık yapmaz, zulmetmez, hak kimden yanaysa ondan yana hükmeder.

Yâni bilâkis onlar zalimlerdir buyruğuyla Rabbimiz şunu ortaya koyuyor: Onlar Allah ve Resûlünün asla bir yanlışlık, bir haksızlık yapmayacağını biliyorlar. Peygamberin vereceği hükmün yanlışlığından haksızlığından korkmuyorlar. Onlar bunu biliyorlar. Ama ken-dileri zalimdir onların. Kendileri zulmetmek istiyorlar. Kendileri dâvâ-laştığı kimselerin hakkını yemek istiyorlar. Bunu da Rasûlullah'ın hu-zurunda yapamayacaklarını bildikleri için peygamberin mahkemesine müracaat etmek istemiyorlar.

51. "Aralarında hüküm verilmek üzere Allah'a ve peygambere çağırıldıkları vakit: "İşittik, itaat ettik" demek, ancak mü'minlerin sözüdür, işte saadete erenler onlardır."

Allah ve Resûlünün hükmü karşısında ikinci tip insan ise şöyledir: Böyle bir durumda mü'minlerin sözü ise, aralarında hüküm vermesi için Allah ve Resûlüne dâvet edildikleri zaman, şöyle derler, işittik ve itaat ettik. Allah ve Resûlünün hükmüne müracaat edildi mi işte denmesi gereken, yapılması gereken budur. Bir mü'mine düşen sadece işittik ve itaat ettik demektir. Evet demek ki kişi önce Allah ve Resûlüne müracaat edecek, tüm hayat problemlerinin çözümünde Allah ve Resûlüne gidecek, baş vuracak, Allah ve Resûlünün hükmüne kulak verecek, onu anlayacak sonra da kesinkes ona boyun bükecek, itaat edecek ve teslim olacak. İşte dünyada da, âhirette de felaha erenler, kurtuluşa erenler bu mü'minlerdir.

Evet demek ki Allah ve Resûlüne çağrıldığı zaman, Allah ve Resûlünün hükümlerine çağrıldığı zaman, Allah'ın kitabına ve Resûlünün sünnetine dâvet edildiği zaman iki tip insan görülecekmiş. Birincisi işittik ve itaat ettik, işittik ve gereğini yerine getirmeye yöneldik diyen müslüman tipi, ikincisi de inandık dedikleri halde Allah ve Resûlünün hükümlerinden, kitap ve sünnetten yüz çeviren münâfık tip.

Biliyoruz ki Allah ve Resûlünün hükümlerine dâvet sadece o döneme mahsus bir hadise değildir. Şu anda da Allah'ın kitabına, Resûlünün sünnetine dâvet söz konusudur. Şu anda bir hayat problemiyle karşı karşıya mı bulunuyoruz? Çözümlenecek bir problem mi var? Bir ihtilâf mı var? Bir konuda

muhakeme mi olmak istiyoruz? Bir konuda bir karar mı vereceğiz? Bir tavır mı belirleyeceğiz? Bir eylem mi gerçekleştireceğiz? Gelin bu problemi Allah ve Resûlüyle çözümleyelim. Gelin Allah ve Resûlünün hükmüne müracaat edelim. Gelin Allah'ın kitabına ve Resûlünün sünnetine başvuralım. Gelin Allah ne diyorsa onu peygamber örnekliliğinde anlayalım denildiği zaman bugün de bu iki tip insanın varlığını görüyoruz. Hemen Allah ve Resûlünün hükmüne teslim olanları ve bundan süratlice kaçanları bugün de görüyoruz. Ben bu konudaki problemlerimi başkalarıyla çözerim diyerek Allah'ın kitabına ve Resûlünün sünnetine müracaat yerine başkalarına müracaat edenleri görüyoruz.

Bunlar dün de bugün de inanmadıkları halde inanmış görünen münâfıklardır. Allah'ın hükmüne, Allah'ın kitabına, Allah'ın yasalarına ve peygamberin pratikte uygulamalarına çağrılırken Müslümanız dedikleri halde buna razı olmayarak başka başka hayat tarzları, başka başka yasalar, başka başka hayat programları arayışı içine girenler, başkalarının kanunlarını uygulamadan yana bir tavır sergileyenler kesinlikle bilelim ki münâfıklardır. Allah ve hükmüne razı olmayarak, Allah Resûlünün istediği bir hayatı yaşamayarak başka başka hayat anlayışlarına yönelenler kesin münâfıktırlar.

Allah'a itaat, peygambere itaattir; peygambere itaat, Allah'a itaattir. Allah ve Resûlünün arasını ayırmaya kimsenin hakkı yoktur. Ben Allah'a itaat ederim, Allah'ın kitabına itaat ederim ama Resûlüne itaat etmem, Resûlünün sünnetine itaat etmem demeye hiç kimsenin hakkı ve yetkisi yoktur. Allah'a itaat Onun kitabıyla mümkündür, Resûlüne itaat onun sünnetiyle mümkündür. Şu anda dünya üzerinde Allah'ın kitabı da Resûlünün sünneti de vardır. Allah'ın kitabı da Resûlünün sünneti de dimdik ayaktadır.

Ama dün de, bugün de kimi münâfıklar biz Allah'ın hükümlerine itaat ederiz, Allah'ın kitabına tabi oluruz, lâkin peygamber bizim için bağlayıcı değildir diyorlar. Halbuki Kur'an-ı Kerîmin pek çok yerinde vurgulanan peygamberin hükmüne itaat emri sadece o dönem insanlarını bağlayan bir emir değildir. Bu emir sadece Rasûlullah efendimizin kendi dönemiyle, kendi hayat süresiyle sınırlı değildir. Ra-sûlullah efendimizin Müslümanlar adına aldığı kararlar kıyâmete kadar geçerlidir. Rasûlullah efendimizin sünneti kıyâmete kadar bizim için bağlayıcıdır. Allah'ın Resûlü kıyâmete kadar tek otorite insan olarak kalacaktır. Bir insanın gerçek Müslüman olup olmadığına bu otoriteyi kabul edip etmediği, bu otoriteye itaat edip etmediği belirleyecektir. Ona itaat edenler mü'min, itaat etmeyenler de kâfir sayılacaktır.

Evet demek ki peygamber (a.s) bizim hakkımızda bir şey söyleyecek, bir hüküm verecek, peygamber bizim durumumuzu bir karara bağlayacak, bizim adımıza bir karar alacak. Şöyle giyinin, böyle yaşayın, şunu yapın, bunu yapmayın diyecek, aldığı bu karar bizim aleyhimize de olsa, lehimize de olsa,

hoşumuza da gitse, huzurumu-zu da kaçırsa onun bizim adımıza verdiği bu kararı kabul etmek, hem de içimizde en ufak bir isteksizlik, kalbimizde en fak bir burukluk, yüzümüzde en küçük bir işmizaz hissetmeden teslim olup uygulamak zorundayız. Peygamberi hayatımızda karar mercii bilmek zorundayız. İhtilâf mercii, karar mercii olarak peygamberimizin hayatımızda evet ve hayır deme yetkisinde olduğunu kabul etmedikçe Müslüman olamayacağımızı asla unutmayacağız.

Ve üstelik bizim adımıza karar verme makamında olan peygamberin bizim adımıza aldığı kararlara tam tamına teslim olup onları uygularken de kalbimizden en ufak bir tereddüt geçirmeden uygulamadıkça Müslüman sayılmayacağımızı bir an bile hatırımızdan çıkarmamalıyız. Onun emir ve yasaklarından zerre kadar bir şüphe etmediğimiz gibi, ona akıl verip yol göstermeye de kalkışmayacağız.

52. "Allah'a ve Peygambere itaat eden, Allah'tan korkan ve O'ndan sakınan kimseler, işte onlar kurtulanlardır."

Kim Allah'a ve Resûlüne itaat ederse, kim Allah'ı ve Resûlünü hayatında hüküm mercii, karar mercii kabul ederse, kim Allah ve Resûlünün istediği bir hayatı yaşarsa ve Allah'tan ciddi bir şekilde haşyet duyar, Ona karşı gelmekten, Onun emir ve yasaklarını çiğnemekten, Onu razı edememekten korkarsa, Ona itaatsizlikten tir tir titrerse ve Onun için muttaki olur, Onun koruması altına girer, Onun belirlediği gibi hayatını Onun için yaşarsa işte fâizûn olanlar, başarılı olanlar onlardır. İşte başardı diyebileceğimiz, işte kurtuldu, işte başarıya imzasını attı diyebileceğimiz kimseler bunlardır. Allah'a ve Resûlüne itaat edenler, Allah ve Resûlünün dediği gibi yaşayanlar, hayatlarını Allah'ın kitabı ve Resûlünün sünnetiyle düzenleyenler, Allah ve Resûlünün haram-helâl sınırlarına riâyet edenler; felaha erip, başarılı olanlardır.

Rabbimiz nerede kendisine bir itaatten söz etmişse hemen orada peygamberine de itaat istiyor. Çünkü Rasûlullah efendimiz Al-lah'ın yeryüzünde sözcüsüdür. Rabbimiz indirdiği kitabın pratiğe aktarılma görevini peygamberine vermiştir. Tabii kitabının pratikte uygulanma yetkisini peygamberine verirken aynı zamanda ona itaat edilme yetkisini de birlikte vermiştir.

Kelime-i şehadeti söyleyen biri, bu sözüyle, bu ikrarıyla Allah'a itaati kabullendiği gibi, peygamberine itaati da kabullenmiş demektir. Ben Allah'ı kabul ederim, Allah'a itaat ederim, ben Allah'ın kitabına itaat ederim, ben **eşhedü en la İlâhe illallah** derim ama ve **eşhedü enne Muhammeden abdühu ve Resûlühü** demem diyen bir insan Müslüman olamaz. Ben Allah'a itaat ederim ama elçisine itaat etmem diyen bir insan da Müslüman sayılmayacaktır. Çünkü eğer Rasûlullah efendimizin verdiği hükümler sadece Kur'anın aktarımı

olmuş olsaydı, bu Kur'an'ın dışında peygambere hiçbir yetki verilmemiş olsaydı o zaman Rabbimiz bu kitabında ısrarlı bir şekilde kendisinden sonra peygamberine itaat istemezdi, bana itaat edin derdi.

Rabbimiz kendi hükümlerinde başka Rasûlullah efendimizin de hüküm verme yetkisinden söz etmezdi. Kendisinin haram ve helâl kılma yetkisinden başka Rasûlullah efendimizin haram ve helâl koyma yetkisinden de söz etmezdi. Madem ki Rabbimiz kendisine itaatle birlikte Resûlüne itaatten, kendi verdiği hükümlerin yanında Resûlünün de hükümlerinden, kendi haram ve helâl sınırlarını belirleme yetkisiyle birlikte Resûlünün de haram ve helâl sınırları belirleme yetkisinden söz ediyor ise o zaman ben Müslüman'ım diyen kimseye düşen de Allah ve Resûlüne itaatten başkası değildir.

Allah kendisine ibadet edilecek, kendisine kulluk yapılacak tek İlâhtır, tek Rab'dir. İbadet edilecek sadece O var, Rasûlullah (a.s) da Onun kulu ve elçisidir. İtaat edilecek bir makamda olmakla beraber Rasûlullah efendimiz bir kuldur. Hüküm verme yetkisine rağmen sadece bir kuldur. Bu iyi bilinmelidir. Allah'la peygamber karıştırılmamalıdır. Rasûlullah efendimiz asla İlâh makamına, Rab'lik makamına ge-çirilmemelidir. Dua edilecek olan, secde edilecek olan, sığınılacak olan, yardıma çağrılacak olan, bizi öldürecek, diriltecek olan, bize rı-zık verecek olan, bize icabet edecek olan sadece Allah'tır. İstenmesi gereken sadece Allah'tır. Ölümsüz olan, bâkî olan sadece Allah'tır. Muhammed (a.s) bir beşerdir, bir insandır, bir kuldur, ölümlüdür.

53. "Ey Muhammed! Eğer kendilerine emredersen, o iki yüzlüler, savaşa çıkacaklarına bütün güçleriyle yemin ederler. De ki: "Yemin etmeyin; itaatiniz malumdur. Allah yaptıklarınızdan şüphesiz haberdardır."

Onlar, o münâfıklar, o Allah ve Resûlüne itaatten yüz çevirenler, Allah'ın ve Resûlünün hükmünün dışında hüküm arayanlar, kitap ve sünnete değil de başka şeylere müracaat edenler bütün varlıklarıyla Allah'a yemin ettiler. Yeminlerin en ağırı olan Allah üzerine yemin ederek dediler ki eğer emredersen mutlaka savaşa çıkacağız. Sen istersen ey peygamber mutlaka savaşa çıkacaklarmış. Sana bu derece itaatkârlarmış. Eğer peygamber bir savaş emri verirse, yahut topraklarından çıkma emri verirse mutlaka onun emrine boyun eğeceklerine dair yemin ediyorlar.

Sen onlara de ki peygamberim, yemin etmeyin. Çünkü sizden istenen sadece maruf bir itaattir. Yâni sizin bana maruf ölçüler içinde itaat etmeniz, yalan yere yemin etmenizden daha hayırlıdır. Yâni sizin ne dediğiniz, ne palavralar sıktığınız benim için önemli değildir. Benim emirlerim, isteklerim karşısında sizin nasıl davranacağınız bellidir. Yâni sizin itaatiniz bellidir. Sizin

itaatiniz sadece sözden ibarettir. Fiili hiçbir yönünüz yoktur. Belki bu yeminlerinizle, bu palavralarınızla insanları kandırabilirsiniz ama her şeyi bilen Allah'ı hiçbir zaman kandıramazsınız. Şüphesiz ki Allah yaptıklarınızın tamamından haberdardır. Allah içinizi de dışınızı da bilmektedir.

54. "De ki: "Allah'a itaat edin; Peygambere itaat edin. "Eğer yüz çevirirseniz, bilin ki o Peygamber, kendisine yükletilenden ve siz de kendinize yükletilenden sorumlusunuz. Eğer Ona itaat ederseniz doğru yolu bulursunuz, Peygambere düşen sadece apaçık tebliğdir."

De ki, Allah'a ve Resûlüne itaat edin. Eğer Allah ve Resûlüne itaatten yüz çevirirseniz, eğer kitap ve sünnetten yüz çevirir, başkalarına yönelirseniz, Allah ve Resûlünden gelen hayat programından hoşlanmayıp başka programlar arayışı içine girerseniz, bilesiniz ki peygambere düşen iş, kendi yükünü taşımaktır. Size düşen de kendi yüklerinizi yüklenmek, kendi veballerinizi taşımaktır. Peygamber bu âyetleri size tebliğ vebaliyle, sizler de onun size tebliğ ettiği bu âyetlere karşı nasıl davrandığınızın vebaliyle, itaat vebaliyle Allah'ın huzuruna çıkacaksınız. Yâni sizler peygambere karşı itaatten çıkar keyfinize göre bir hayat yaşamaya yönelirseniz bilesiniz ki bu tavrınızla ona asla bir zarar veremezsiniz. Ancak kendinize zarar vermiş olursunuz.

Eğer Allah'a ve Resûlüne itaatten yüz çevirirseniz bilesiniz ki Resul sadece kendi itaatiyle, kendi yüküyle, kendi kulluğuyla sorumludur. O bununla Allah'ın huzuruna gelecek, sizler de kendi yüklerinizle, kendi sorumluluklarınızla Allah'ın huzuruna çıkacaksınız. Yâni Allah'ın Resûlü de bir kuldur. Kul olarak O da Allah'a karşı sorumludur.

Eğer ona itaat ederseniz, Onu dinler, Onu örnek bilir, Onun hayatına bakar ve Onun gibi, Onun istediği gibi bir hayat yaşarsanız, Onun verdiği hükme razı olursanız hidâyette olursunuz, hidâyete erersiniz. Resule düşen de zaten apaçık bir tebliğden başkası değildir. Yâni sizin itaatinizden ya da isyanınızdan dolayı Onun bir karı ve zararı yoktur.

Evet şu anda bizler de bu hayatı böylece yaşayacağız. Şu anda Allah'ın indirdiği kitap elimizdedir. Bu kitap bizden nasıl bir hayat istiyor? sorusunun cevabı olan Rasûlullah efendimizin sünneti, uygulamaları da elimizdedir. Öyleyse gece-gündüz bu kitapla ve bu kitabın pratiğiyle beraber olur ve tüm hayat problemlerimizi bu kitaba ve sünnete havale ederiz, Allah ve Resûlünün hükümlerine itaat ederiz ve kurtuluşa erenlerden olmaya çalışırız. İşte şu anda Allah ve Resûlünün bizden istediği budur.

55. "Allah, içinizde inanıp yararlı iş işleyenlere, onlardan öncekileri halef kıldığı gibi, onları da yeryüzüne halef kılacağına, onlar için beğendiği dini

temelli yerleştireceğine, korkularını güvene çevireceğine dair söz vermiştir. Çünkü onlar Bana kulluk eder, hiçbir şeyi Bana ortak koşmazlar. Bundan sonra inkâr eden kimseler, işte onlar, artık yoldan çıkmış olanlardır."

Allah sizden iman eden ve sâlih amel işleyenlere, iman eden ve iman kaynaklı bir hayat yaşayanlara, iman eden ve hayatlarını bu imanlarıyla düzenleyenlere vaat etti ki, yeryüzünde onları halifeler, kılacak, egemenler, hakimler kılacak. Onları yeryüzünde yerleştirecek, yeryüzünün hâkimiyetini onlara verecek. Tıpkı kendilerinden öncekilere yeryüzünde hayat hakkı, egemenlik yetkisi, güç ve kuvvet verdiği gibi. Onların dinlerini, yollarını, hayat programlarını, sistemlerini yeryüzüne hakim kılacak. Onlar için razı olduğu, beğenip seçtiği dinlerini de yeryüzünde sabit kılacak, sağlamlaştıracak. Ve şu anda içinde bulundukları korkulu hayatlarını, güvensiz hayatlarını emniyete çevirecek, emin bir duruma getirecek. Artık onlar da Bana kulluk ederler, sadece Beni dinlerler, hayatlarını Benim istediğim şekilde yaşarlar ve Bana hiçbir kimseyi ortak koşmazlar. İşte iman eden ve sâlih ameller işleyen kullarıma vaadim budur der Rabbimiz.

Evet Allah'a Allah'ın istediği şekilde iman eden, Allah'ın kitabına, Allah'ın Resullerine Allah'ın istediği gibi iman eden ve bu imanlarını pratikte göstermek üzere sâlih ameller işleyen Müslümanlara kıyâmete kadar Rabbimizin vaadi işte budur. Daha önce böylece inanan ve sâlih ameller işleyen Müslümanlara nasıl bu vaadini gerçekleştirmişse, toplumuna karşı nasıl ki Nuh (a.s)'ı ve beraberindeki bir avuç Müslümanı bu vaadine ulaştırmışsa, Âd kavmine karşı Hûd (a.s) ve beraberindeki bir avuç Müslümanı, Semûd kavmine karşı Sâlih (a.s) ve beraberindeki bir avuç Müslümanı, kavmine karşı İbrahîm (a.s) ve Müslümanları, Lût kavmine karşı Lût (a.s)'ı ve Müslümanları, Şuayb (a.s) ve Müslümanları, Firavunlara karşı Mûsâ (a.s) ve Müslümanları nasıl yeryüzüne egemen bir konuma getirmişse; kesinlikle bilelim ki Rabbimiz aynı şekilde inanan ve sâlih amel işleyen günümüz Müslümanlarını da mutlaka yeryüzüne egemen kılacaktır. Şu anda Müslümanlar bulundukları coğrafyalarda korku içinde bir hayat yaşıyor olsalar da Allah yakında onların korkularını emniyete dönüştürecek, dinlerini, hayat programlarını yeryüzünde sağlamlaştıracaktır.

Evet bu Allah'ın vaadidir ve hiç kimse Allah'ın vaadi konusunda şüpheye düşmesin. İşte bu âyetlerin gelişinden kısa bir süre sonra Medine'den Çin seddine kadar, Kafkaslardan Afrika içlerine kadar tüm dünya Mekke'de korku içinde bulunan, Medine'de güvensizmiş gibi yaşayan Müslümanların olmuştur. Ve tüm bu dünyada Allah'ın razı olduğu din, Allah'ın seçip beğendiği hayat programı uygulanır olmuş, insanlar Allah'a ve Resûlüne itaat edip boyun bükmüşler, Allah'ın yasalarını uygulamışlardır. Matematik hesaplarına göre zerre kadar gerçekleşme imkânı, ümidi görülmeyen bir şey Allah'ın vaadinin

gerçekleşmesiyle gerçek olmuştur. Bu âyetlerin geldiği dönemde kendileri bile bu kadar büyük bir izzet ve şerefi ummayan Müslümanlar bunları görmüşlerdir. Çok yakında inşallah biz Müslümanlar da tüm korkularımızın bittiğini, Müslümanların egemenliğinde tüm dünyanın emin bir hayata ulaştığımızı göreceğiz. Yeter ki Allah'ın istediği bir imanı, Allah'ın istediği bir teslimiyeti, Allah'ın istediği bir iman hayatını gerçekleştirmiş olalım, Allah vaadinden asla dönmez.

Ama bundan sonra, bütün bu âyetlerden, bu müjdelerden, bu uyarılardan sonra kim de kâfir olursa, kim de Allah'ın bunca âyetlerini örtecek, örtbas edecek olursa, kitaptan peygamberden habersiz bir hayat yaşayarak Allah ve Resûlüne karşı gelecek, itaatten çıkacak olursa kesinlikle bilesiniz ki fâsıklar onlardır, dinden, itaatten, kulluktan çıkan, küfür içinde, fısk-ı fücur içinde olanlar da onlardır.

56. "Namaz kılın, zekât verin, peygambere itaat edin ki size merhamet edilsin."

Namazı ikâme edin, namazı ayağa kaldırın, namazı hayatın düzenleyicisi kılın. Ey Müslümanlar haydi namazı ikâme edin. Allah'ın sizden ilk istediği budur. Namazsız bir hayattan yana olmayın. Zekâtlarınızı da verin. Mallarınızda Allah'ı söz sahibi bilin. Mallarınızla ilişkilerinizi Allah'ın istediği şekilde ayarlayın. Mallarınızın sahibinin Allah olduğunu bilin. Tüm hayatınız konusunda, tüm hayat problemleriniz konusunda Allah'a ve Resûlüne itaat edin, tüm hayatınızda Allah ve Resûlünü dinleyin ki size merhamet olunsun. Namazla bedenlerinizi, azalarınızı temizleyin, zekâtla mallarınızı temizleyin, Resule itaatle de tüm hayatınızı temizleyin.

Rasûlullah (a.s)'a itaat Rasûlullah (a.s)'ı bilmekle, tanımakla mümkün olacaktır. Allah'a itaat Allah'ın kitabını tanımadan mümkün olmadığı gibi, Rasûlullah (a.s)'a itaat da Kur'an'ı ve Rasûlullah'ın sünnetini, hayatını, uygulamalarını bilmeden mümkün olmayacaktır.

Yâni namazın ve zekâtın dışında top yekun hayatı kapsayan Rasûlullah'ın örnekliliğini de bilmek zorundayız. İşte bunun yolu şu kitabı başından sonuna kadar, sünneti de başından sonuna kadar bilmekten geçer. Demek ki o kadar kolay değildir bu iş. Allah'ı tanımadan, Allah'ın arzularını bilmeden, yâni Allah'ın kitabını öğrenmeden, Resûlünün sünnetini tanımadan ne Allah'a itaat ne de peygambere itaat mümkün değildir. Bildiğimiz âyet kadar, tanıdığımız sünnet kadar ancak itaatimiz söz konusu olacaktır, unutmayalım!

Biz de bu Allah vaadine ulaşıp izzetli ve şerefli bir hayata ulaşmak istiyorsak bunu yapmak zorundayız, ben başkasını da bil-medim, bilemedim. Evimiz eksik olsa, eşyamız eksik olsa, altınımız gümüşümüz olmasa, atımız arabamız olmasa ne çıkar? Kuru bir ekmekle ömür geçirsek ne olur? Şunu

kesinlikle bilelim ki maldan, mülkten, eşyadan, köşe dönmeden, dünyadan taviz vermeden Allah ve Resûlüne itaat mümkün değildir. Allah'a itaat mümkün olmayınca da Allah'ın vaadine ulaşmak, kölelikten kurtulup şerefli bir hayata ulaşmak mümkün olmayacaktır.
57. "İnkâr edenlerin, Bizi yeryüzünde âciz bırakacak-larını sanmayasın. Varacakları yer ateştir. Ne kötü dönüştür!"

Evet sakın ha bu kâfirlerin yeryüzünde Bizi âciz bırakacaklarını sanmayasın. Onların varacakları yer ateştir ve o ne kötü bir varış yeridir. Bizi âciz bırakmak, âyetlerimizi âciz bırakmak üzere, âyetlerimizle savaşmak üzere sa'y edenler, âyetlerimizi yeryüzünde silmeye çalışanlar, Bizim gücümüzü kudretimizi, egemenliğimizi, dinimizi, yasalarımızı âciz bırakmak ve bizi âciz bırakarak yeryüzünde silmeye çalışanlar, yeryüzünde bize hayat hakkı tanımamaya, kendi yasalarının uygulanması adına bizim yasalarımızı ilga etmeye çalışanlar, yâni bizimle savaşa tutuşan kâfirler asla Bizi âciz bırakamazlar.

Evet yeryüzünde ekonomik, siyasal ve askeri güçlerine güvenerek Allah'ı Allah'ın âyetlerini, Allah'ın yasalarını, Allah'ın sistemini âciz bırakmak, ilga etmek, onun yerine kendi sistemlerini ikâme etmek isteyenlerin, Allah'a kafa tutmak isteyenlerin varacakları yer cehennemdir.
58. "Ey inananlar! Ellerinizin altında olan köle ve câriyeler ve sizden henüz erginliğe ermemiş olanlar, sabah namazından önce, öğle sıcağında soyunduğunuzda ve yatsı namazından sonra yanınıza gireceklerinde üç defa izin is-tesinler. Bunlar, sizin açık bulunabileceğiniz üç vakittir. Bu vakitlerin dışında birbirinizin yanına girip çıkmakta size de, onlara da bir sorumluluk yoktur. Allah size âyetlerini böylece açıklar. Allah bilendir, Hakîmdir."

Ey iman edenler, sizin evlerinizde sağ ellerinizin mâlik olduğu köleleriniz ve câriyeleriniz ve buluğa ermemiş çocuklarınız sizden izin almadıkça şu üç vakitte sizin odalarınıza girmesinler. Girecekleri zaman sizden izin istesinler. Evlerinizde köleleriniz var, câriyeleriniz var ve de çocuklarınız var. İşte onlar sizin şahsî odalarınıza şu üç vakitte sizden müsaade almadıkça girmesinler.

1- Sabah namazından önce.
2- Öğlen vakti elbiselerinizi soyunduktan sonra.
3- Ve bir de yatsı namazından sonra.

Bu üç vakit sizin için avrettir. Sizin vakitleriniz olan mahrem vakitlerdir bunlar.

Hiç düşündünüz mü bugüne kadar bunu? Rabbimizin kitabını okumadan, Rabbimizin bu emrini öğrenmeden nasıl itaat edilebilir Ona? Bu bilinmeli ki; Rabbim böyle istiyormuş diyerek Onun bu arzusuna itaat edelim değil mi? Hanımla kocası evinde bu vakitlerde istirahat ediyor, haydi şu anda köle ve

câriye yok diyelim, ama evde buluğa ermemiş çocukları var ve onlar kapıyı çalıp izin almadan onların yanına girmeyecek. Hiç böyle bir probleminiz oldu mu şimdiye kadar? Hiç çocuklarına okuyup anlattınız mı bu Allah emrini? Ya da Allah'ın tarif buyurduğu şekilde böyle bir öğlen vakti hanımınla keyfetmek hiç aklınıza geldi mi? Nerden gelecek, bu köle hayatında buna imkân var mı? diyorsunuz değil mi? Tabii böyle Kur'an ve sünnetten kopuk bir hayat yaşadığınız sürece ölünceye kadar da böyle bir şey aklınıza gelmeyecek.

Ama ne onlara, ne de size bu vakitlerin dışında bir günâh, bir sorumluluk yoktur. Sabah namazından önce, yatsıdan sonra, öğle namazından sonraki vakitlerin dışında onların sizin yanınıza girmesinde bir veballeri yoktur. Allah bu zamanlara müsaade etmiştir. Yâni bu zamanlarda onlar sizin yanınıza girerlerken sizler açık saçık bir vaziyette olursanız suç onların değil sizindir. Sizler de dikkatli davranın diyor Rabbimiz. Böylece diğer zamanlarda beraber dolaşabilirsiniz. İşte Allah böylece âyetlerini açıklıyor, Allah bilendir, Allah Alîmdir. Her konuda güzel hükmü, doğru hükmü veren de Odur.

59. "Çocuklarınız erginlik çağına gelince, büyüklerinin izin istediği gibi, onlar da her defasında izin istesinler. Allah size âyetlerini böylece açıklar. Allah bilendir, Hakîmdir."

Sizden ergenlik çağına ulaşan çocuklarınız onlar da artık büyükleri gibi izin istesinler. Babalarının, analarının yanlarına girerlerken izin istemeden, kapıyı çalmadan girmesinler. Her vakitte izin istesinler öyle girsinler.

Evet işte böyle buluğa ermemiş çocuklarda biraz farklılık var, hizmetçiler, câriyeler için biraz farklılık var, ama buluğa ermiş çocuklar her vakit girerlerken izin istesinler. Allah size âyetlerini böylece açıklıyor, Allah Alîmdir, bilendir ve hikmet sahibidir. Yâni bu işleri Allah bilir, hayatı Allah bilir biz bilmeyiz. Bu işleri peygamber bilir biz bil-meyiz. Bize düşen sadece Allah ve Resûlünün dediklerine itaat etmek ve hayatı öylece yaşamaktır.

60. "Evlenme ümidi kalmayan, ihtiyarlayıp oturmuş kadınlara, süslerini açığa vurmamak şartı ile, dış esvaplarını çıkarmaktan ötürü sorumluluk yoktur; ama sakınmaları kendileri için daha iyi olur. Allah işitir ve bilir."

Nikâha ihtiyacı olmayan, cinsel arzuları kalmamış ihtiyar kadınlara gelince, ziynetlerini, kollarını, göğüslerini tamamen açmamak kayd-u şartıyla az çok üzerlerindeki elbiselerini serbest bırakmalarında bir beis, bir sakınca yoktur. Meselâ başlarını tam örtmüyorlar, ayakları birazcık yukarılara doğru açık olabiliyor, ya da kolları işte dirseklere kadar açık olabiliyor gibi. Ama tamamen karşı tarafı tahrik eder bir duruma da girmemeleri gerekecek. Fakat buna rağmen iffetli davranmaları, iffet ve hayalarını korumaları haklarında daha hayırlı

olacaktır. Allah işitendir bilendir. Her şeyimizi, tüm hayatımızı en güzel şekilde bize açıklıyor, anlatıyor Rabbimiz.

61. "Kör için bir sorumluluk yoktur. Topal için bir so-rumluluk yoktur. Hastaya da bir sorumluluk yoktur. Evlerinizde veya babalarınızın evlerinde veya annelerinizin ev-lerinde veya erkek kardeşlerinizin evlerinde veya kız kardeşlerinizin evlerinde veya amcalarınızın evlerinde veya halalarınızın evlerinde veya dayılarınızın evlerinde veya teyzelerinizin evlerinde veya kahyası olup anahtarlar elinde olan evlerde, ya da dostlarınızın evlerinde izinsiz yemek yemenizde bir sorumluluk yoktur. Bir arada veya ayrı ayrı yemenizde bir sorumluluk yoktur. Evlere girdiğiniz zaman, kendinize, ehlinize Allah katından bereket, esenlik ve güzellik dileyerek selâm verin. Allah size âyetleri, düşünesiniz diye böylece açıklar."

Bu konuda amaya, topal olana, hasta olana zorluk yoktur. Bu konuda onlara biraz biraz müsamaha vardır. Kendiniz için de kendi evlerinizde yemek yemeniz serbesttir. Babalarınızın evlerinde çok rahat yemek yiyebilirsiniz. Analarınızın evinde, erkek kardeşlerinizin evlerinde, kız kardeşlerinizin evlerinde, amcalarınızın evlerinde, hâlâlarınızın evlerinde, dayılarınızın, teyzelerinizin evlerinde de çok rahat yemek yiyebilirsiniz. Anahtarları elinizde olan evlerde de yemek yiyebilirsiniz. Size çok yakın olan arkadaşlarınızın evlerinde de yemek yiyebilirsiniz. Bu yemeği bu evlerde yerken emmileriniz, dayılarınızla birlikte de yemek yiyebilirsiniz, oğullarınız, kızlarınızla da beraber yiyebilirsiniz, dağınık olarak ta kendi kendinize yiyebilirsiniz. Toplu olarak ta ayrı ayrı olarak ta yiyebilirsiniz. Misafirlerinizle de yiyebilirsiniz, misafirleriniz olmadan da yiyebilirsiniz. Çünkü daha önce toplumda böyle bir âdet vardı. Misafirsiz sofraya oturmuyorlardı da Rabbimiz böyle buyurdu.

Ama yerli yabancı, kadın erkek cümbür cemaat bir arada yemek yiyebilirsiniz anlamına gelmez bu âyet. Yine mahremiyet esasına uymak şartıyla bu sayılan akrabalarla birlikte yemek yenebilecektir.

Evlere girdiğiniz zaman birbirinize, Allah katından tertemiz mübarek bir selâmla selâm veriniz. ***Esselâmü aleyküm verahmetullah*** deyin. Eğer evde kimse yoksa kendi kendinize ***Esselâmü aleyna ve ala ibadillahis sâlihin*** deyiniz. Evinizde hanımınız varsa Es-selâmü aleyküm ve rahmetullah deyiniz. Evinizde çocuklarınız varsa onlara da selâm veriniz. Onlara selâm, selâmetlik, esenlik, Müslü-manlık dileyiniz. Allah katından şerefli bir selâmla selâmlayın onları. Hem kendinizi, hem de aile efradınızı selâmlayın. İşte Allah size âyetlerini açıklıyor ki böylece akıllarınızı kullanasınız.

Bakın Allah'ın Resûlü bir hadislerinde şöyle buyuruyor:

"Bir Müslüman evine girer de hanımına güler yüzle bakarsa, selâm verirse, hanımı da ona güler yüzle bakarsa Allah o ikisine rahmet nazarıyla bakar. Eğer erkek hanımının elinden tutar da onunla tokalaşırsa, her ikisinin de parmaklarının arasından günâhları dökülür."

Ne güzel değil mi? Yâni gerçekten bugün bütün dünya buna muhtaçtır. Evlerdeki kavgalar, erkeğin hanımını insan görmemesi, kadının erkeğinin yüzüne bakmaması, sıkıntılar, geçimsizliklerin temelinde Allah ve Resûlünün istediği bir hayattan uzak oluş vardır değil mi? Gece yarılarına kadar evlerine gelmeyen kocalar, kocaları geldiği zaman evde olmayan kadınlar, kocaları geldiği zaman ona güler yüzle bakmayan kadınlar. Eğer Allah ve Resûlünün istediği bir hayatı yaşasak ne güzel olacak değil mi? Allah'ın rahmet nazarıyla baktığı bir ailede geçimsizlik olur mu? Allah'ın rahmetinin hakim olduğu bir aile kursak olmaz mı? Kadınlarımıza merhametli olsak, çocuklarımıza şefkatli olsak, kavganın gürültünün olmadığı bir hayat yaşasak olmaz mı? Ama evler de Allah vahyi dinlenmez de gece-gündüz şeytan vahiylerine kulak verilirse elbette bu mümkün olmayacaktır. Sihirbazların eğitiminden geçen aileler de elbette birbirlerine karşı asık suratlı, dövüşlü kavgalı olacaktır.

Gece-gündüz Hıristiyanların, Yahudilerin, Mecusilerin aile düzenlerini seyredenlerden bundan başka ne beklenir de? Birbirlerini kandıran, birbirlerine ihanetin enva-ı çeşidini sergileyen o ailelerin görüntülerini seyreden insanların hali ne olur? Bu pislikleri, bu şıllıkları seyreden erkeğin gözünde elbette karısı küçülüyor, kadının gözünde erkeği küçülüyor. Birinin kafasında başka kadın, birinin aklında, hayalinde başka erkek. Ne olacak? Sihirbazlar öyle bir eşya, öyle bir ev anlayışı, öyle bir hayat anlayışı sundular ki adam da şaşırdı, kadın da şaşırdı. Haydi evin perdelerini değiştir, haydi halıları değiştir, haydi evini değiştir, yatağını değiştir, her şeyini değiştir denildi, zavallılar da kadınıyla erkeğiyle çalışmaya koştular. Sabah erkenden kadın da, erkek de kendilerini dışarıya attılar. Çoluk-çocuk çıktı para kazanmaya, baba-ana çıktı para kazanmaya. Eh akşam geldikleri zaman da zaten bin bir stres, bin bir problem. Nereden düşünecekler de birbirlerine selâm vermeyi, gülümsemeyi? Tüm dünya insanlığının buna ihtiyacı var. Allah bize acıyor ve yol gösteriyor. Allah ve Resûlü bize en güzel bir hayatı gösteriyor.

62. "Doğrusu Allah'a ve Peygamberine inanan mü'min-ler, Peygamberle beraber bir işe karar vermek için toplandıklarında, ondan izin almaksızın gitmezler. Ey Muhammed! Senden izin isteyenler, işte onlar, Allah'a ve peygamberine inananlardır. Bazı işleri için senden izin isterlerse, içlerinden dilediğine izin ver, Allah'tan, onların bağışlanmalarını dile. Allah şüphesiz bağışlar, merhamet eder."

Allah ve Resûlüne iman eden mü'minler peygamberle beraber bir işte oldukları zaman. Peygamberden sonra da peygamber yolunun yolcularıyla toplumu ilgilendiren bir işle beraber oldukları zaman izin almadan ne peygamberi ne de peygamber rolünü üstlenen kimseyi terk edip gidemezler. O toplantıyı izinsiz terk etme hakları yoktur. Ancak izin alarak gitme hakları vardır. İslâmî bir konu görüşülüyor. Toplumsal bir problem var. Bütün toplumu ilgilendiren önemli bir karar alınacak. Müslümanların reisi var, başkanları var.

İşte Medine'de Muhammed (a.s) ve ashabı. Bakıyoruz ki böyle kritik bir toplantıda münâfıklar tüyüyorlar. İşlerine gelmeyen bir karar alınacağını biliyorlar. Ya infak isteyecekler, ya savaşa karar verilecek, ya bir problemin halli için say'u gayret isteyecekler, bunu bildikleri için sıvışıyorlar. Rabbimiz de diyor ki Allah ve Resûlüne iman eden bir Müslüman izinsiz böyle bir toplantıyı terk edemez. Senden izin isteyecek olanlar Allah ve Resûlüne iman edenlerdir. Yâni gerçekten bir mâzereti olup ta izin isteyenler mü'minlerdir. Herhangi bir konuda senden izin istedikleri zaman onlardan dilediklerine izin verebilirsin. Onlar hakkında da Allah'a istiğfarda bulun. Muhakkak ki Allah bağışlayandır, merhamet sahibidir.

63. "Peygamberin çağrısını, kendi aranızda birbirinizi çağırmanız gibi tutmayın. Allah, içinizden sıvışıp gidenleri şüphesiz bilir. O'nun buyruğuna aykırı hareket edenler, başlarına bir belânın gelmesinden veya can yakıcı bir azaba uğramaktan sakınsınlar."

Resûlün dâvetini, Resûlün duasını, Resûlün çağrısını kendi aranızdakilerin duası, çağrısı gibi bellemeyin. Resûlün çağrısı alelade bir çağrıya benzemez. Ona mutlak sûrette itaat etmek, icabet etmek zorundasınız. Yâni gelirim de, gelmem de diyemezsiniz. Kabul ederim de etmem de diyemezsiniz. Resûlün bedduasından sakının. O beddua etti mi Allah hemen karşılığını verir. Rasûlullah'ın beddualarından bazılarını biliyoruz. Bir defasında Ebu Lehebin oğlu Uteybe'ye bedduada bulunmuştu Allah'ın Resûlü. Resul-i Ekremin iki kızı Rukiyye ve Ümmü Gülsüm Ebu Lehebin iki oğlundaydı. Ebu Leheb Rasûlullah

efendimizin dünürüydü. Getirdiği tevhid dini yüzünden Rasûlullah efendimizle arası açılınca Ebu Leheb iki oğlunu çağırıp bu adamın kızlarını boşamadıkça, bu adamla ilgiyi kesmedikçe sizlere hakkımı helâl etmeyeceğim der. Utbe ve Uteybe de, Rasûlullah'ın kızlarını boşadılar ve boşarken de Rasûlullah efendimize hakaret ettiler.

Bunun üzerine Allah'ın Resûlü gerçekten çok üzüldü ve Ut-be'ye bedduada bulundu: Allah'ım! Ona aç köpeklerden bir köpek mûsâllat et de onu paramparça parçalasın! buyurdu. Bunun üzerine çok geçmeden Uteybe Şam taraflarına ticaret için bir kervanın içinde gitti. Babası Ebu Leheb Rasûlullah'ın bedduasının gerçekleşeceğini kesin bildiği için endişelenip kervandakilere aman benim oğluma göz kulak olun diye tembih etmişse de Şam taraflarında bir aslan mûsâllat etti Rabbimiz ve onu parça parça edip gebertti.

Evet Resûlün dâvetine, Resûlün bedduasına çok dikkat etmek zorundayız. Onu gücendirmemek zorundayız. Rasûlullah'ın dâvetine hemen icabet edeceğiz. Bizler babalarımızı, analarımızı, hocalarımızı, müdürlerimizi, amirlerimizi dinlesek de olur, dinlemesek de olur, çünkü onların Allah ve Resûlüne bağlı olup olmadıklarını düşünürüz. Ama Rasulullah'tan bir dâvet, bir çağrı söz konusu olduğu zaman onu dinleyelim mi? Dinlemeyelim mi? düşünülmesi bile doğru değildir. Allah ve Resûlünün dâvetine hemen hiç beklemeden icabet etmek zorundayız. Allah ve Resûlünün dediği gibi yaşarsak Allah ve Resûlü hayatın her tarafını kuşatmıştır.

Muhakkak ki Allah sizden birbirinizi siper ederek kaçanları, sıvışıp gidenleri bilmektedir. Yâni Müslümanlar peygamberle oturup konuşurlarken berikiler hemen çaktırmadan, zuladan sıvışıp gidiyor, tüyüyor. Peygamberi diskalifiye ettiklerini, atlattıklarını zannediyor ahmaklar. Eh Allah görüyor ya. Yâni farz edin ki Müslümanların önemli bir problemi var ve biz sıvıştık, Müslümanları sattık ve kendimize göre işte sudan bahaneler bulduk. Müslümanları atlatsak bile Allah bilmiyor mu bizim bu yaptığımızı? Saklayabilir miyiz Allah'tan kendimizi?

Öyleyse Allah'ın emrine aykırı davrananlar bu işledikleri suçlardan dolayı kendilerine bir fitnenin isabet etmesinden ve acı bir azabın kendilerine dokunmasından sakınsınlar. Akıllarını başlarına alsınlar diyor Rabbimiz. Onun için kimse peygamber görmüyor, Müslümanlar bilmiyor diye Rasûlullah'ı ve Müslümanları satmaya kalkışmasın. Evet Rasûlullah görmeyebilir, Rasûlullah'ın dikkatinden kaçabilirler, çünkü o da bir insandır. Müslümanlar da görmeyebilirler. Ama Allah, her an her yaptığımızı görmekte ve bilmektedir bunu hiçbir zaman unutmayalım.

64. "Dikkat edin; göklerde ve yerde olanlar Allah'ındır. O, içinde bulunduğunuz durumu da, kendisine döndürüleceğiniz günü de gerçekten bilir. Onlara işlediklerini haber verir. Allah her şeyi bilir."

Dikkat edin, göklerde ve yerde ne varsa hepsi Allah'ındır. Hapsi, her şey Allah'ın mülküdür. Her şey ve herkes Allah'a teslimdir. Muhakkak ki sizin neyin üzerinde olduğunuzu Allah bilir. Sizin hangi hal üzere olduğunuzu, hangi konumda, hangi durumda olduğunuzu Allah bilir. Ne iş yapıyorsanız, ne işi yapmayı düşünüyorsanız Allah bilir. Böyle davrananların bir gün kendisine döndürüleceğini Allah biliyor. Allah biliyor ki bir gün hesap vermek üzere Onun huzuruna varacaksınız. Ve herkese yaptıklarını, ettiklerini Allah haber verir. Allah her şeyi bilendir. Allah'ın bilmediği, Allah'a gizli kalan hiçbir şey de yoktur. Gizlediklerinizi de bilir, açığa vurduklarınızı da bilir. Peygambere ve Müslümanlara karşı yamukluğumuzu da bilir, sadâkatimizi de, kendisine itaatimizi da isyanımızı da bilen Allah'tır.